

SVEIKINAME SU NAUJŲ MOKSLŲ METŲ PRADŽIA

LR Teisingumo, Švietimo, mokslo ir sporto ministerijos ministrams, Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centro Generaliniam direktoriui dr. *Arūnui Bubniui*, Lietuvos Istorijos instituto direktoriui *Aurimui Švedui*, Teisingumo ministerijos Tarptautinio bendradarbiavimo ir žmogaus teisių politikos grupės Vyresniajam patarėjui *Donatui Glodeniui*, Švietimo, kultūros, sporto ir valstybinės kalbos kontrolės skyriaus vyriausiajam specialistui Visagine *Laimonui Abariui*, Žmogaus teisių ir kitoms organizacijoms

Vytenio Aleksandraičio,
keletą metų tyrinėjančio
J. Krikštaponio biografiją

I N F O R M A C I J A

dėl Juozo Krikštaponio reabilitavimo tarptautiniu mastu ir dėl jo kaip pavyzdinės asmenybės mokymo programose

Naujųjų mokslo metų pradžiai apie didvyriškai žuvusį Juozą Krikštaponį siūlau atliktų tyrimų apibendrinančią informaciją, kuri pagal archyvuose dokumentų VISUMĄ neigia jo išgalvotą „buvimą Baltarusijoje“, kurioje jis apkaltintas ..., nors pagal visus duomenis ten būti negalėjo, nes yra daug ženklų, kad tuo metu galėjo kalėti dėl savotiško protesto prieš nacizmą.

Todėl kyla būtinybė apie tai pranešti JAV, Izraelio ambasadoms ir kitoms tarptautinėms organizacijoms apie „tyrimuose“ atliktas **grubiausias klaidas, supainiojus du - antruosius (Vilniaus bei Kauno) PTM batalionus**, pirmajame išgalvojus J. Krikštaponio, neva, „demobilizaciją“, nors jis jame netarnavo, o, grįžęs iš kalinimo, į savo Kauno batalioną negrįžo ir slapstėsi nuo vokiečių.

Tuo pačiu ir **Švietimo, mokslo bei sporto srityje** Juozas Krikštaponis turėtų tapti pavyzdine asmenybe, nes jis progimnazijoje ir gimnazijoje puikiai mokėsi, o dirbdamas savo dėdės - Pirmojo Lietuvos Prezidento A. Smetonos vardo Karo mokykloje, buvo nuslėpta, jog dar ir VDU studijavo Teisę bei buvo žymus sportininkas – kelis kartus Lietuvos čempionu-prizininku.

Galima net Baltarusijai pranešti hipotezę, kad jei būtų jis buvęs Minske, tai pagal teisinės žinias, gal būtų trukdęs Karo nusikaltimams? Mat, jis tai ir buvo atlikęs, savo tėviškėje, sustabdęs pradėtą vykdyti gyventojams paruoštą egzekuciją.

Dėkoju Teisės ministerijos darbuotojui *Donatui Glodeniui*, kad jis internete buvo paskelbęs svarbius LGGRTC dokumentus, kurie buvo kaip pagrindas tyrimui. Būtų malonu, kad jis taptų minėtų tyrimų oponentu.

Todėl dabar teikiu visiems apie J. Krikštaponį tyrimų naujausią medžiagą: 11-os temų, 50-tyje dokumentų vaizdų, 30 išnašų-pastabų, 58-ių nuorodų ir 59-ties psl. apimties, kuri PDF forma – kurią galima skaityti internetiniu adresu <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/del-tarptaut-krikstaponio-reabil-ir-pavyzd-asmenybes.pdf> ir taip pat galima ir internete pagal adresą - <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/index-teising-svietim-glod.htm> -

Tos studijos pabaigoje bus aprašyta ir šių eilučių autoriaus rengiamą Jonavos 275-mečiui skirtą jubiliejinį-eksperimentinį žemėlapi, skirtą ir J. Krikštaponiui atminti, kurio jubiliejinis akcentas bus švenčiamas rytoj (šeštadienį - rugsėjo 6 d.), kur to jubiliejinio žemėlapio viršutinė pristatomoji dalis atrodo taip:

Jonavos orientacininkų, 2000 m. pirmą kartą inicijavusių miesto jubiliejaus šventę, to laiko jubiliejinio žemėlapio ir šventės herbas

Eksperimentinis-pažintinis ir proginis „Jonavai - 275“ NEBAIGTAS PIEŠTI Jonavos miesto žemėlapis. nes reikėjo gelbėti nuo apšmeižimo kaimyną iš Ukmergės Juozą KRIKŠTAPONĮ-Krištaponį, kuris visad pro Jonavą važiuodavo, o jo vadovaujami Vyčio apygardos Partizanai kovojo Jonavos krašte, ir žuvę, buvo niekinami Jonavos mieste. Todėl apie tolimesnę žemėlapio piešimo eigą ir apie Juozo gynybą galima sekti adresu:

kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/jonavai/skirta.htm

Juozas KRIKŠTAPONIS-Krištaponis
1912-03-01 - 1945-01-12
Partizanų Vyčio apygardos įkūrėjas ir vadas, didvyriškai žuvęs.

Buvo Pirmojo Lietuvos Prezidento Antano Smetonos sūnėnu, knygnešio Jono ir kaimo šviesuolės Mortos sūnumi. **Nuo Lietuvos gyventojų nuolat, kad buvo daugiaakartinis Lietuvos čempionu disko metimo ir rutulio stūmimo rungtyse, nes Lietuvos istorikų buvo apšmeižtas, neva, „naciams talkinęs ir ...“** nors iš tikrųjų Juozas protestavo prieš nacizmą, už ką GESTAP-as Kaune į kalėjimą pasodino. Jo gimimasis - generolo S. Raštiko deka išlaisvintas ir slapstėsi nuo vokiečių, nes nenorėjo jiems tarnauti. Vokiečiams benitraukiant, J. Krikštaponis vokiečius sustabde nuo kaimo nusiakalimo - savo kaimynus išgelbėjo nuo jų sudeginimo, nes buvo VDU Teisės fakulteto klausytoju ir mokytojo įtikinėti.

0 pav.: šį žemėlapio pristatymą galima žymiai pasididinti kartu su VISU žemėlapiu. Jeigu per didelis žemėlapis, skirtas smulkmenoms nagrinėti ir jo pristatymas per daug išdidino, tai galima atsідaryti mažesnio formato vaizdus, o bendrai-platesnei apžvalgai galima dar mažesnio formato žemėlapi atsідaryti.

P. S.: ši šventė rengiama todėl, kad šių eilučių autoriaus auklėtinis *Gediminas Sungaila* (dabar teisininkas), būdamas gimnazistu, 1998 m. buvo parašęs istorijos kontrolinį darbą „**Ar Jonavą švęs savo 250-metį?**“, nes tada Jonavai Istorijos instituto ... buvo išgalvota netikra, net nesąmoninga data ...)

Pagarbiai
Vytenis Aleksandraitis
tel.: +37064021719
el. paštas: trenerisvytenis@gmail.com

D E T A L U S D Ė S T Y M A S

dėl tarpininkavimo Juozo Krikštaponio reabilitavimo tarptautiniu mastu ir jo kaip pavyzdinės asmenybės laipsniško įtraukimo į mokymo programas

Kadangi pagal Lietuvos archyvų dokumentų visumą akivaizdu, kad J. Krikštaponis „Baltarusijoje“ būti negalėjo (apie tai čia toliau aiškinama pagal Teisingumo ministerijos darbuotojo *Donato Gluodenio* duomenis), todėl iškilo būtinybė kuo skubiausiai apie apšmeižtą mūsų Didvyri informuoti neteisingą „informaciją“ disponuojančioms: JAV, Izraelio ambasadoms bei kitoms organizacijoms.

Dėl J. Krikštaponio, kaip visapusiškos asmenybės; saviugdos metodu, besiruošiančio ginti Tėvynę, gali būti pavyzdžiu teikiama kariams, jaunimui, moksleiviams, studentijai ir

sportininkams, taip kaip nuo mūsų gyventojų buvo nuslėptas jo mokymasis dar VDU Teisės fakultete¹, o taip pat ir kaip daugiakartinio Lietuvos čempiono² svarbūs faktai neminėti. Juos reikia toliau tyrinėti, kaip J. Krikštaponio vieno iš pradininkų Fizinio lavinimo kariuomenėje, nes jo, labai artimu giminaičiu buvo žymus Lietuvos kariuomenės reformatorius generolas *Stasys Raštikis*, kuris buvo neabejingas ir sportui. Todėl J. Krikštaponis savo sportinę veiklą galėjo derinti su savo giminaičiu, apie kurį leidinio „Devintasis pėstininkų Lietuvos kunigaikščio Vytenio pulkas“, kuris dislokavosi Marijampolėje ir joje J. Krikštaponis galėjo kartu sportuoti su kariais, 215 psl. rašoma:

„1934 m. pabaigoje naujasis Vyriausiojo štabo viršininkas gen. št. plk. *Stasys Raštikis* ypatingą dėmesį atkreipė į karių fizinį lavinimą.“³

¹ - apie tai, kad J. Krikštaponis mokėsi VDU Teisės fakultete, yra [NKVD žinia](#), ir istorikams labai gerai žinomame 2/12 batalione parašytame [Pakėlimo lape](#); kapitono laipsniui [suteikti](#), kuris ir nebuvo, tikriausiai suteiktas, kaip po kalėjimo negrįžusiam į tą batalioną? _

² - pirmą kartą tarp suaugusiųjų Lietuvos vicečempionu Juozas Krikštaponis tapo dar būdamas Marijampolės gimnazijos abiturientu 1931 m. [rutulio stūmime](#), o 1936 m. tapo čempionu, 6 cm aplenkęs garsiausią lengvaatletį iš dvarininkų kilusį Vladislavą Komarą. (Idomus sutapimas, kad pastarojo sūnus, gimęs 1940 m., tapo 1972 m. Miuncheno olimpinį varžybų čempionu) Taip pat Juozas buvo du kartus čempionu ir [disko metime](#), buvo prizininku ir ieties metime bei šuolyje su kartimi.

³ - iš Lietuvos kariuomenės istorijos *Gintauto Surgailio* monografija „**Devintasis pėstininkų Lietuvos kunigaikščio Vytenio pulkas**“, kurio dislokacija nurodoma Marijampolėje ir jo internetinis adresas <https://kam.lt/wp-content/uploads/2023/12/Devintasis-Vytenio-pulkas.pdf> _

Tada buvo kuriami ir Kūno kultūros rūmai ir kaip tik 1934 m. įkurta aukštoji kūno kultūros mokykla – Aukštieji kūno kultūros kursai (dabar Sporto universitetas) ir pastarųjų vienas svarbiausių kūrimo entuziastu buvo J. Krikštaponio bendramokslis nuo geriausios gimnazijos Marijampolėje laikų, bei nuolatinis jo varžovas – geriausias visų laikų Lietuvos sportininkas *Stasys Šačkus*.

Atskirai tyrinėtinas Atgimimo legendos *Leono Puskunigio* bendradarbiavimas su J. Krikštaponiu, o taip kaip LVKKI dėstytojo L. Puskunigio studento *Algimanto Baltušniko* – du kartus Sovietų Sąjungos rekordininko disko metime, kur diską mėtyti galėjo paimti pavyzdį, būtent, iš J. Krikštaponio; netoliese gyvenusio?

Tuo labiau, kad pastarojo kaimynas A. Baltušnikas ir atkūrė Partizanų bunkerius.

Stebina, kad net dabar apie tai slepiama Sporto enciklopedijoje, jog šis sportininkas negalėjo atstovauti Sovietų Sąjungos olimpinėse žaidynėse, nes jo dėdės žuvo J. Krikštaponio rinktinėje, kuriai vienas iš jų ir vadovavo.

Tuo labiau, kad J. Krikštaponis varžybose daug metų sportavo ir su žydų tautybės Makabi klubo atstovais. Todėl galima manyti, kad po Laikinosios vyriausybės (LLV) 1941 m. rugpjūčio 5 d. sustabdymo prieš jos valią, keistai rugpjūčio viduryje J. Krikštaponis nevadovauja savo kuopai žydų areštuose – jai vadovauja J. Juodis⁴. Pažymėtina, kad jos svarbiausias ministras minėtas S. Raštikis su vokiečių vadovybe nesėkmingai vykdė derybas ir dėl žydų žudynių nutraukimo⁵.

Todėl galima suprasti ir pastarojo giminaičio J. Krikštaponio nuotaiką Ukmergės restorane, kuriame jis nacių numeta su visa kėde ir atsiduria kalėjime Kaune, - yra kalbų, kad jis kalėjo VI-tame forte, kiti mano, kad galėjo VII-tame forte kalėti, ir, ten, vos ne sušaudytu buvo? Todėl tai reikia tikrinti ...

Todėl šios studijos dėstymo **planas-turinys** yra toks:

1 tema:	Gal reikia TARPTAUTINIŲ MASTŲ informuoti?	4 psl.
2 tema:	AČIŲ Donatui Glodeniui už paskelbtus dokumentus	5 psl.
3 tema:	Ukmergės konferencijos dalyvių ir žurnalo skaitytojų ar ne APGAUDINĖJIMAS su, neva, „Krištaponio“ raštu?	15 psl.
4 tema:	INTARPAS APIE KLASTINGIAUSIAS SOVIETINES KLASTOTES, ĮTAKOJANČIAS J. KRIKŠTAPONIO BIOGRAFIJOS KLASTOTĘ	23 psl.
5 tema:	IŠ KARINĖS TARNYBOS PATIRTIES ŽVILGSNIO	25 psl.
6 tema:	10 klausimų J. Krištaponio „tarpininkavimui“	32 psl.
7 tema:	J. KRIKŠTAPONIO „PALEIDIMO Į ATSARGĄ“ (t. y.: „demobilizacijos“) tikras DETEKTYVAS	34 psl.
8 tema:	NEJAU DEMASKUOTA KLASTOTĖ DĖL J. KRIKŠTAPONIO „paleidimo į atsargą“ IŠ 3-jų DARINIŲ: 2/12-tojo, 252-E ir iš NEEGZISTAVUSIO Lietuvoje 242-E BATALIONŲ, APGAUNANT SKAITYTOJUS-SPECIALISTUS SU NETIKROMIS SIGNATŪROMIS ?	38 psl.
9 tema:	SVARBIAUSIŲ LIUDININKŲ; PANEIGUSIŲ IŠSIGALVOJIMUS APIE J. KRIKŠTAPONĮ ... - SĄSAJOS SU LGGRTC-o ĮKŪRIMU IR KOVŲ ATMINTIES ĮAMŽINIMU	45 psl.
10 tema:	IR KITI LIUDININKAI IRGI PANEIGĖ DVIEJŲ ISTORIKŲ IŠSIGALVOJIMUS	57 psl.
11 tema:	 APIBENDRINIMAS Jonavos 275-mečiui	58 psl.

1-oji tema:

Gal reikia TARPTAUTINIŲ MASTŲ informuoti?

Lietuvos teisininkų susirūpinimą turėtų kelti Baltarusijos diktatoriaus A. Lukašenkos **URM** bei jo propagandinės žiniasklaidos **pasipiktinimas** dėl Teismo nutarties J. Krištaponio paminklinio akmens nenukėlimo, cituojant Istorijos instituto istoriko Mindaugo Pociaus žodžius, jog, neva, „*nėra jokių abejonių, kad Juozas Krištaponis buvo majoro Antano Impulevičiaus batalione ... ir vykdė žydų bei karo belaisvių žudynes.*“

Jeigu, tai M. Pociaus žodžiai, tai jis ką parašė savo **Pažymos pabaigoje**, jog J. KRIKŠTAPONIS SLAPSTĖSI NUO VOKIEČIŲ PER VISĄ JŲ OKUPACIJOS LAIKOTARPĮ, gal pats nežino, ką jis tai parašė?

⁴ - pagal liudytojo Nacevičiaus 1961 m. tardymo protokolą, yra jo pasakyta, jog „1941 m vasarą, maždaug rugpjūčio mėnesį, antroji kuopa, vadovaujama leitenanto Juodžio, dalyvavo žydų areštuose. Kaune. Senamiestyje.“ Kaip tik žydams persikelti į Vilijampolės getą reikėjo iki rugpjūčio vidurio. O, kaip tik, Senamiestyje Mapų gatvėje buvo Žydų karo sąjungos būstinė, kuri vienijo aktyviai už Lietuvos laisvę kovojusius žydus, o už kvartalo buvo Makabi sporto klubo būstinė ir galima daryti prielaidą, kad J. Krištaponiui kaip karininkui ir sportininkui galėji būti nemaloni procedūra, kurios galėjo atsisakyti. Tai tik prielaida, nes tik vieno Nacevičiaus liudijimas, kuris ir po 20 metų panašiai liudijo. To liudijimo lapo vaizdo internetinis adresas yra http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/20240516_142646.jpg

⁵ - pagal Simono Jazavitos knygą **KOVOK! 218 psl.** aprašomas įvykis Dzūkijoje, naciams sušaudžius 42 Birželio sukilėlius – Alytaus Šaulių sąjungos narius, o kitame – 219 psl. aprašomas Krašto apsaugos ministro generolo S. Raštikio su vokiečių vadovybe nesėkmingos derybos dėl žydų žudynių nutraukimo. Į tuos psl. galima pažvelgti į adresu <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/sasajos/jazavitos-knygoje-rastiki.jpg>

Tuo labiau, kad, mes-kraštotyrininkai dar atradome ir tą jo slapstymąsi nuo vokiečių Ukmergės rajone patvirtinantį 1947 m. NKVD dokumentą⁶, kurį istorikai slepia. Jie slepia daug ką – daug ko jie ir net nematė savo akyse, dėl ko reiktų pradėti aiškintis, dėl ko buvo toks „tyrimo“ aplaidumas?

Dėl J. Krikštonio aiškų negatyvų nusistatymą turėjo ir Teisingumo ministerijos darbuotojas religijų klausimams *Donatas Glodenis*, kuris 2016-02-09 straipsnyje „D. Glodenis. Kas nuvainikuos nepelnytai pagerbtus, prisidėjusius prie Holokausto?“, daugiausiai grindė „liudininko“ *Martyno Kačiulio* „parodymais“. Bet, deja, istorikams dar nežinoma, kad šis buvo komunistiniu nusikaltėliu, du kartus sėdėjęs kalėjime už kovą prieš A. Smetonos režimą, kai jį iš kalėjimo išlaisvino sovietinė okupacija ir įdarbino Raudonosios armijos karinėje bazėje. O vokiečiams atėjus, jam nuo atpildo teko pasislėpti dar tik kuriamame A. Impulevičiaus batalione, kai to bataliono vado dar nebuvo. Detaliau apie jį dokumentų vaizdais buvo informuota LR Prezidentui ir ... 17-os psl. apimties 10-tąja tema: „...**ODIOZINĖ M. KAČIULIO FIGŪRA, LEMIANTI J. KRIKŠTAPONIO ATMINČIAI** ir jo skandalingiausi susipainiojimai „liudijant“.“

O tas D. Glodenio paminėtas M. Kačiulio „liudijimas“, tai PATS PAPRASČIAUSIAS PAVARDŽIŲ SUMAIŠYMAS, tardytojui ne tą pavardę pasakius. Juolab, J. Krikštonį kalėjime atsidūrusį, pavadavo *Nikodemus Reikalas*, kurį KGB ir nustatė Baltarusijoje kuopos vadu ir istorikas *Alfredas Rukšėnas*, kaip ir, neturėjo jokios juridinės teisės kvestionuoti KGB-istų, kaip specialistų-kriminalistų išvados. Juk, tardymus bei apklausas vykdė ne „A. Rukšėnas“, o patys KGB-istai viską tyrė. Tuo labiau, kad daug liudininkų ir liudijo kuopos vadu Baltarusijoje ne J. Krikštonį, o, būtent, N. Reikalą buvusį.

Tuo labiau, kad N. Reikalas ir J. Krikštonis buvo vienas į kitą labai panašūs, nes abu buvo išskirtinai aukšti ir liekni, dėl ko labai buvo lengva apsirikti, ne tą pavardę pasakius. Tuo labiau, jog J. Kačiulis ir pripažino 1982-08-16 Tarptautinėje apklausoje Vilniuje, jog buvo kuopos vadai pakeisti ir pabrėžė, **jog „Ne Krikštonis, o Reikalas“ buvo kuopos vadu.**

⁶ - tai buvusios J. Krikštonio žmonos *Kunigundos SLIESORAITYTĖS* 1947-11-25 tardymo protokolas, kurią NKVD norėjo apkaltinti nacionalistinei partijai priklausius, bet nepavyko. O, kadangi J. Krikštonis su ja negyveno nuo 1941 m. pradžios ir, pagal minėtosios 1948-01-14 „apklausą“; A. Rukšėno šių eilučių autoriui pateiktą, - J. Krikštonis 1942 m. vasario mėn. Vilniaus teisme buvo jau išsiskyres, nors ankstesniame tardyme K. Sliesoraitytė pasakė, kad „1941 m. pabaigoje“ skyrybų teismas buvo. Bet yra didelė prielaida, kad pagal čia žemiau paskelbtus NKVD generolo P. Kapralovo duomenis dėl 3-jų mėnesių J. Krikštonio kalinimo laikotarpio, kurio to laikotarpio datą NKVD aiškiai nusišėpė, bet, vis tiek, galima manyti, jog J. Krikštonis jau net 1941 m. pabaigoje galėjo būti paleistu iš kalėjimo, kad grįžtų batalioną? Tačiau pagal jo sesers Veronikos parodymus, jis dėl blogo maitinimo buvo labai sublogęs, ir, galima manyti, kad buvo paleistas namo atsigauti, kur pas tėvus ir pradėjo slapstytis nuo vokiečių, kad negrįžti į batalioną? Todėl teisme jis apie tai pasigirti negalėjo, kad slapstysis nuo vokiečių ir todėl, gal, buvo prisistatęs, kaip, neva, „iš Minsko atvažiavęs“, ką apie tai jo žmona NKVD tardytojams ir pasakė. Bet ji dar pasakė, kad jai „iš pažįstamos Ramanauskaitės Irenos žodžių“, jai „yra žinoma, kad J. Krikštonis bėgo iš vokiečių armijos ir slapstėsi Ukmergės rajone. ...“ (P.S.: atkreiptinas dėmesys į pasakymo formą BĖGO, o ne „pabėgo“, tardytojui pažymėjus kaip ilgo veiksmo procesą vykstantį.) Šio tardymo protokolo 4-to psl. originalo vaizdą galima pamatyti internetiniu adresu <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/ypating-archyv/sliesor-7-tard-protok-4-psl-27-lap.jpg>, o to tardymo tęsinį – 5-tą psl. <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/ypating-archyv/sliesor-8-tard-protok-5-psl-28-lap.jpg> Idomu ir tai, jog A. Rukšėnas šių eilučių autoriui, aprašinėdamas šį K. Sliesoraitytės tardymą, NUSIŠĖPĖ šį jos svarbiausią parodymą, parašydamas tik tiek, kad „Pastaruoju metu **Centras yra aptikęs ir daugiau archyvinių žinių, kurios kelia nerimą dėl Juozo Krikštonio veiklos vokiečių okupacijos Lietuvoje (1941-1945) laikotarpiu. Tačiau šių žinių tol, kol jos neištirtos, viešinti neketinama. Į naują pažymą jos būtų įtrauktos nebent tik tuo atveju, jeigu jas patvirtintų istorinis tyrimas.**“ Platesnis šių

eilučių autoriui Centro (A. Rukšėno) dėstymo vaizdo internetinis adresas yra <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/sasajos/centr-del-krik-man.jpg>

2-oji tema:

AČIŪ Donatui Glodeniui už paskelbtus dokumentus

Svarbu ir tai, kad minėtas religijotyrininkas Donatas Glodenis, polemizuodamas dėl LR Generalinės prokuratūros atsisakymo minėtam Didvyriui kelti „kaltinimus“, praėjus mėnesiui, ir savo bloge 2016-03-02 straipsneliu „*Genocido tyrimo centro reakcija į straipsnį: nauji dokumentai ir klausimai*“ [paskelbė svarbius dokumentus](#). Tarp jų D. Glodenis paskelbė labai svarbų Pasipriešinimo dalyvių (rezistentų) teisių komisijos 2014-12-17 Nr. 2PD (231) posėdžio [protokolą](#), kuriame buvo nutarta „... atlikti papildomą ir kitokių archyvinių duomenų paiešką bei ištyrimą apie J. Krikštaponio (Krištaponio) 1941 m. įvykdytus individualius veiksmus nustatant, kodėl suimti ir tardomi ... neliudijo prieš J. Krikštaponį (Krištaponį), o pirmieji parodymai nenuteisto asmens duoti tikrai 1961 m.“ Be to buvo reikalaujama LR Generalinei prokuratūrai pateikti PAPILDYTĄ istorinę-archyvinę pažymą su visais žinomais J. Krikštaponį charakterizuojančiais duomenimis.

Dar svarbiau, kad 1948 m. NKVD tardytojams M. Kačiulis taip pat minėjo N. Reikalą, o po 32 metų jo atmintyje pastarasis pavirto į „ltn. Krištaponį“. Apie tai Pažymoje rašė M. Pocius, reikalaudamas ištirti šį prieštaringą „parodymą“. Tačiau pietų pertraukos metu; Neringos restorane M. Kačiulis, kartu pietaudamas su JAV teisininkais Nilu Šeru ir N. Grybauskaite, matyt, atgavo atmintį ir tas pasitaikymas yra fiksuotas, kaip tik, po pietų tos Tarptautinės apklausos stenogramoje, kurios istorikai dar nestudijavo⁷

⁷ - pasitaisė M. Kačiulis po pietų, parodydamas, kad prieš pietus buvo suklydęs dėl Krištaponio, ir kad ne jis, o Reikalui buvus kuopos vadu pasakymas, fiksuotas STENOGRAMOS 28-tame lape, kurio vaizdo internetinis adresas yra <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/sasajos/centr-del-krik-man.jpg> . Ten M. Kačiulis mini „Kačinos“ karo belaisvių stovyklą, kurios tame kaimelyje tokios niekada nebuvo. Tik dabar pavyko išsiaiškinti, kad M. Kačiuliui galėjo būti uždraustą JAV teisininkams tikrą Miško stovyklos vietą minėti Masiukovščinoje, nes tai galėjo būti sovietinė karinė paslaptis, nes toje nacių stovykloje buvo vėliau sovietinė vokiečių karo belaisvių stovykla. O vėliau ten atsirado ir didžiausias visos sovietinės kariuomenės prasikaltusių karių kalėjimas bei kiti kariniai daliniai tos visos karo belaisvių stovyklos teritorijoje.

Tačiau pagal Rezistencijos dalyvių teisių komisijos pasiūlymą tie svarbiausi sportavimo ir teisės studijų duomenys ne tik nebuvo pateikti, bet ir net nebuvo pateikta papildyta pažyma, jau nekalbant, apie siūlymus atlikti papildomą tyrimą, nes į Gen. prokuratūrą buvo kreiptasi po dviejų dienų su paprasta „pažyma“, verta tik kabučių, nes joje buvo daug kas nusiėpta, bandant teisininkus net apgauti.

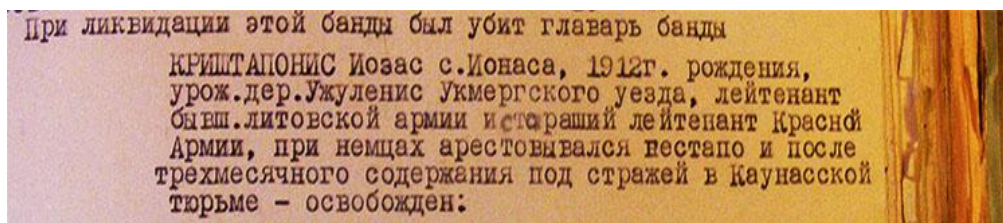
Pagrindinė teisininkų apgavystė įvyko ta, kad Centras kreipėsi į LR Gen. Prokuratūrą, pamindamas elementariausią teisę, kai suignoruotas buvo tos prie Centro esančios Komisijos pasiūlymas, atsakyti į patį elementariausią klausimą, čia aukščiau pateiktą. To atsakymo net iki šios dienos dar nėra. O tas atsakymas tik mūsų-kraštotyrininkų atsakytas, matant Ypatingojo archyvo (LYA) VISUMĄ dokumentų.

Mat, po karo NKVD-istams rūpėjo tik įvykiai Baltarusijoje. Todėl tada niekas J. Krikštaponio ir neminėjo, nes jo, paprasčiausiai, ten nebuvo. O J. Krikštaponio paminėjimai atsirado tada, kai jau tik sukurta KGB pradėjo domėtis 2/12-tojo bataliono susikūrimo ištakomis. Tada ir atsirado net dar 9-ių liudininkų J. Krikštaponio paminėjimo atvejai, jį nurodant, tarnavus Kaune.

Tačiau aukščiausią cinizmą pademonstravo Istorijos instituto istorikas M. Pocius, tuos 9-is Kaune J. Krikštaponio liudijimus, pavertęs į „Baltarusijoje žudynėse įrodančius“. Toks brutaliausias teksto logikos suvokimo pamynimas parodytas [laiške tarp 11-14 psl.](#), skirtame LR Užsienio reikalų ministerijai ir XX-to amžiaus tarpsnį tyrinėjantiems istorikams, ...

Panašiai buvo pasielgęs ir Alfredas Rukšėnas, dar 2007 m. pirmą kartą buvo apšmeižęs J. Krikštaponį, „įrodymui“ pateikdamas liudininkų dokumentus, kurie savo liudijimais, aplamai kitus kuopos vadus žudynėse rodė. Todėl įdomu, kas uždraudė Alfredui atsiversti tuos dokumentus ir perskaityti? Kodėl negalima buvo nuvažiuoti ir pas J. Krikštaponio seserį, kuri dar tada buvo gyva ir jos Atsiminimai jau buvo publikuojami? Negi ir M. Pocius nemoka suvokti liudijimų esmių, arba jų visai neskaitė?

Taigi, iš D. Glodenio bloge parodyto LGGRTC-o rašto [2014-12-19 Nr.13R-300 DĖL JUOZO KRIKŠTAPONIO \(KRIŠTAPONIO\) VEIKLOS VOKIEČIŲ OKUPACIJOS LAIKOTARPIU](#) bei pridėtos „pažymos“ nuslėptas J. Krikštaponio kalinimo Kauno kalėjime faktas, lyg, „kalinimas ne veikla“ būtų. Tuo labiau, kad iš D. Glodenio paskelbto Generalinei prokuratūrai pateiktų archyvinių [dokumentų kopijų sąrašo](#), 27-toje pozicijoje matosi „Gen. mjr. Kapralovo raštelio ...“ paminėjimas, kuriame yra aiškiai parašyta apie J. Krikštaponio kalinimą Kauno kalėjime taip:

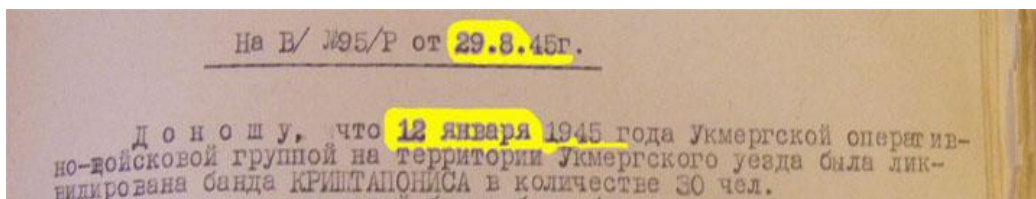

[1 pav.](#): minėto NKVD generolo P. Kapralovo dokumento ištrauka, kurią galima su pele bakstelėti ir įeiti į viso dokumento vaizdą.

Iš čia [1 pav.](#) matomo NKVD generolo *Piotro Kapralovo* ataskaitos apie J. Krikštaponio būrio sunaikinimą aukštesniajam leitenantui *generolui Aleksandrui Tkačenkai*, buvo keistai pateikta tai, kad J. Krištaponis „*prie vokiečių buvo GESTAP-o areštuotas ir po trijų mėnesių po sargybą laikymo Kauno kalėjime – išlaisvintas*“ (išversta pažodžiui, kad perteikti neiškraipytai mintį). Dar svarbiau, kad J. Krikštaponis buvo pateiktas kaip „*dabartinis Raudonosios armijos vyr. leitenantas*,...“, kas yra įrodymas, jog jau J. Krikštaponis galėjo būti 1940 m. pakeltas į kapitono laipsnį, ką apie tai jo jaunesnioji sesuo Veronika Krikštaponytė-Juodienė savo Atsiminimuose minėjo, o po sovietinės okupacijos tik ką suteiktajam, ir gal ne visai apiformintajam (dar Prezidentui A. Smetonai nespėjus pasirašyti), sovietai J. Krikštaponį-Krištaponį galėjo pervesti į savo karinių laipsnių gradaciją, nes paskutiniaisiais tarpukario Lietuvos kariuomenėje vyr. leitenanto laipsnis buvo panaikintas. Bet keistai į 2/12 batalioną 2-ajai kuopai vadovauti J. Krikštaponis priimamas kažkodėl sužemintu tik leitenantu laipsniu, kai kuopos vado pareigybė yra kapitono laipsnio.

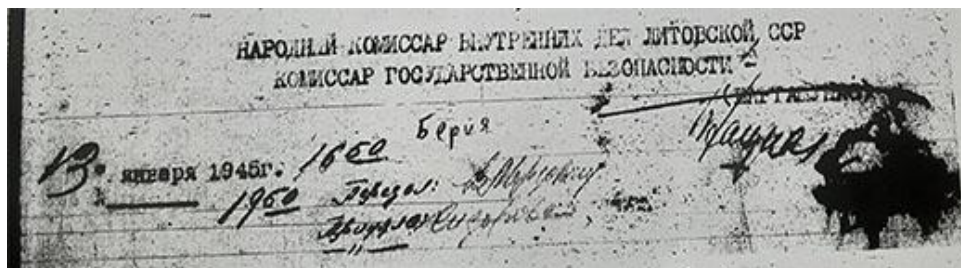
Todėl ir ši keista aplinkybė parodo, kad normalus karininkas, dėl nepaaiškinamųjų priežasčių, laipsniškai sužemintas, galėjo neturėti jokių motyvų tarnauti tame batalione, kai jo giminaitis – Krašto apsaugos ministras generolas S. Raštikis, atvykęs į Lietuvą: vietoje nacių suimtojo LLV premjero *Kazio Škirpos*, nesėkmingai vykdė derybas dėl žydų žudynių nutraukimo. (Reikia tirti šią aplinkybę.)

Taip, kad, ir iš šio NKVD raštelio (rus.: записка) akivaizdu, kad **J. Krikštaponis „Baltarusijoje“ būti negalėjo, nes NKVD generolas P. Kapralovas tos aplinkybės visai nemini, o mini GESTAP-u J. Krikštaponio suėmimo faktą.** Tuo labiau šokiruoja, jog P. Kapralovas tą raštą rašo labai vėlai – atsakydamas į 1945-08-29 paklausimą, net daugiau, kaip po pusės metų, kai buvo sunaikintas J. Krikštaponio būrys ir, praėjus 3-ims mėnesiams ir 21-ai dienai, kai nebeliko hitlerinės Vokietijos:

[2 pav.](#): taigi, dar kartą būtina pažvelgti į NKVD generolo Kapralovo rusiškai „записка“ vadinamą: NKVD generolo P. Kapralovo raštelio atsakymo į paklausimą data rugpjūčio 29 d., praėjus net 7,5 mėnesiui po J. Krikštaponio sunaikinimo.

O tai ir yra įrodymas, jog ši „zapisk“-ė nėra jokia „operatyvinė informacija“, nes tas pats P. Kapralovas, dar, būdamas valstybinio saugumo pulkininku, apie J. Krikštaponio būrio 1945-01-12 sunaikinimą operatyviai kitą dieną 1945-12-13 pateikė labai panašią ataskaitą sovietų saugumo vadui *Lavrentijui Berijai*, kuri čia [3 pav.](#) žemiau matoma:

[3 pav.](#): *Lavrentijui Berijai* apie J. Krikštaponio būrio sunaikinimą ataskaita išsiųsta iš karto; kitą dieną. Galima [atsiversti visą psl.](#) O taip pat, galima atsiversti ir dideliame viršininkui kovai su banditizmu visoje Vakariniėje Sovietų Sąjungos [dalyje Leontjevui](#), kuris turėjo tik pradinį išsilavinimą, kai Lietuvoje rezidavęs Piotras Kapralovas mokėsi, bet nebaigė Rytų kalbų garsiajame Maskvos institute.

Analogiška ataskaita buvo išsiųsta ir Vakarinės Sovietų Sąjungos kovai su „banditizmu“ valdybos viršininkui-generolui [Aleksandrui Leontjevui](#), panaši į [1 pav.](#) paminėtajai. Todėl po pusmečio pakartotos ataskaitos rašymo tikslas labai keistas, turintis kažkokį kitą tikslą, kurį reikia ieškoti toje „zapisk“-ėje paminėtame 1945-08-29 №95/P užklausoje, į kurią buvo atsakyta. Kadangi šių eilučių autoriui Ypatingajame archyve dar nepavyko atrasti šio paklausimo, tai tik galima paspėlioti tikslą, kuris išsiduoda pirmajame čia [1 pav.](#) pateiktame rašto paskutiniame žodyje „освобождён“. Todėl galima manyti, jog buvo atkreiptas dėmesys į J. Krikštaponio išlaisvinimą iš kalėjimo ir jo pagrindiniam išlaisvintojui generolui S. Raštikiui Vakarų Vokietijoje iš Sąjungininkų išprašyti-suimti, kaip buvo padaryta su generolais: *Petru Kubiliūnu* bei *Andrejumi Vlasovu*? Kitam tikslui sugalvoti sovietiniams okupantams susirūpinti savo nužudytos aukos aiškinimąsi dėl jos nukentėjimo nuo nacių, sugalvoti neįmanoma.

Iš viso to seka, kad šiame minėtame NKVD dokumente dėl J. Krikštaponio kalinimo, sovietiniai okupantai specialiai ir narstė po GESTAP-o dokumentus, kuriuos, galimai į Maskvą ir išvežė? Tuo labiau, kad tam buvo daug laiko, kad studijuoti ir 2/12-tojo bataliono dokumentaciją. Ir jei J. Krikštaponis būtų buvęs Baltarusijoje, tai tikrai būtų tame raštelyje tai pažymėta.

4 pav.: teisės mokslų daktaras ir Asociacijos Atlanto sutarties Lietuvos bendrijos (LATA) pirmininkas Audrius SKAISTYS 2021-12-02 Ukmergės konferencijoje pademonstravo pagrindinius NKVD ir KGB J. Krikštaponių išteisinančius dokumentus, įrodančius, jog J. Krikštaponio biografija suklastota Nepriklausomos Lietuvos laike.

Apie tą keistai vėlyvą NKVD generolo P. Kapralovo raštelio datą, dar jo apie J. Krikštaponių jau III-čią kartą rašomą, buvo pabrėžta 2021-12-02 Ukmergės konferencijoje, pademonstruojant ne tik šį NKVD, bet ir čia 2 psl. paminėtą bei A. Rukšėno ignoruotą KGB sudarytą 2-osios kuopos Sąrašą, įrodantį, kad Baltarusijoje kuopos vadu buvo ne J. Krikštaponis, o Nikodemus Reikalas, sūnus Simo buvo vadu Baltarusijoje,

Jį KGB ir nustatė JAV begyvenantį, kuris 1985 m. nusišovė. (KGB tam įtakos negalėjo turėti?).

O čia kairėje (4 pav.) matome Atlanto sutarties Lietuvos bendrijos (LATA) pirmininko dr. Audriaus Skaisčio rodomą ir aiškinamą svarbiausių dokumentų situaciją

REIKIA PAGALIAU SUVOKTI, JOG ĮTEMPTOJE TARPTAUTINĖJE PADĖTYJE, dėl Ukrainoje vykstančio karo, pavyzdgingiausias Tėvynės gynėjas Juozas KRIKŠTAPONIS KUO SKUBIAUSIAI PRIVALO MUMS VISIEMS TAPTI VISAPUSIŠKUMO PAVYZDŽIU, pirmiausiai jį atsiprašant už padarytas mūsų klaidas, kurias nuo šių Naujųjų mokslo metų reikia išstudijuoti, kad panašių tokių baisių klaidų nekartoti.

Tuo labiau, kad J. Krikštaponis nebuvo jokioje „Baltarusijoje“, o BUVO NAMUOSE nuo pabėgimo (dezertyravimo) iš Raudonosios armijos iki įstojimo į Vietinę rinktinę – toks yra konstatavimas 1955 metų Pabaltijo karinio prokuroro justicijos patarėjo majoro Mamulino, kurio istorikai taip pat nematė.

Įdomu ir tai, kad Donato Glodenio parodytame LGGRTC-o LR gen.prpkuratūrai dokumentų sąrašė 27-tuoju paminėtas tas NKVD dokumentas pateiktas buvo ar ne ezopiškai, kad sužlugdyti J. Krikštaponiui kaltinimą?

Jei buvo jis nacių kalinamas Kauno kalėjime, tai apie kokį jam „kaltinimą“ galima teikti, nenustačius to kalinimo laikotarpio?

Kad, NKVD-istų J. Krikštaponis buvo nužudytas, įrodymui Prokuratūrai galima buvo pateikti pirmuosius du P. Kapralovo raštus, skirtus L. Berijai ir A.

Leontjevui, kurie yra LYA archyvo tos pačios bylos pradžioje, o ne traukti dokumentą; žymiai toliau esantį.

Todėl mistika, kodėl buvo pakištas dokumentas, dėl kurio, aplamai, negalima buvo teikti „kaltinimo“ nuo nacių nukentėjusiam?

Ar ne panašu, kad dokumentai; bet kokie, bet kaip teisininkams sumetami, juos net neskaičius, arba juos net nemokant rusiškai perskaityti?

Kurioziškai gavosi ir su tame dokumentų sąrašė esančiais 2, 3, 10, 11, 12, 13, 14 ir 15 dokumentais, skirtais *Jonui Rutkauskui*, kurio 2/12 batalione su vardu „Jonas“ Rutkausko nei KGB-istų Sąrašė, nei pačiame A. Impulevičiaus Nr. 42 įsakyme - nėra. Tuo labiau, kad minėtos A. Rukšėno „pažymos“ 4-tame psl. ne „Jonas“, o minimas *Stasys Rutkauskas*. Kodėl kito asmens dokumentai pateikti, - jokio paaiškinimo nėra, nors iš 28-ių pateiktų dokumentų net 8 dokumentai (29%) yra kito asmens.

Kaip iš tikro su tuo „Jonu“ Stasiu Rutkausku, tik mes-kraštotyrininkai išsiaiškinome, jog, neva, Stasys „dezertyravo?“ iš bataliono, ir todėl pasiėmė savo mirusio brolio vardą. Tačiau šokiruoja, jog tas „dezertyravęs“ 1944 m. buvo vėl priimtas į batalioną jau su kitu – Jono vardu. Be to, jo, kaip ir M. Kačiulio, yra visai skirtingi „parodymai“, panašūs, norint NKVD-istams – KGB-istams įsiteikti, - lyg, ir, partizanų išdavystė galėtų būti įtariama, - reikia nuodugnų jo tyrimą atlikti. Taip, kad, arba jis sąmoningai kažkokiu politiniu – savęs reabilitacijos tikslu „Krištaponį“ galėjo tardytojams pateikinti, arba, paprasčiausiai, taip pat painiojo panašių karininkų pavardes?

Pastaroji versija įtikinamesnė, nes prieš pat išvyką į Minską, batalione „J.“ S. Rutkausko nebuvo, nes pridavinėjo savo parduotuvę ir galėjo nematyti rugsėjo 25 d. atostogų išėjusio J. Krikštaponio su savo pavaduotoju *Vladu Tamošiūnu*. (Čia jau įtartinas abiejų kuopos vadų paleidimas atostogoms – tokių nesąmonių kariuomenėje negali būti. Panašu, kad pavaduotojas galėjo išvykti ieškoti dingusio savo vado – nacių suimto?)

O jau tada čia pat priimamas į batalioną *Nikodemus Reikalas*, kuriam atvykus į Baltarusiją, „J.“ S. Rutkauskui galėjo atrodyti kaip „Krištaponis“? Atvirkščiai galėjo maišyti pavardes ir *J. Arlauskas*, nes pastarasis protokoluose J. Krikštaponio visai nemini, o „J.“ S. Rutkauskas nemini N. Reikalo. Ypatingai pastarojo pavardžių painiojimą įrodo M. Pocius Pažymos pabaiga, kurioje Borisove apie žydų žudynėms vadovavime „J.“ S. Rutkauskas mini „Krištaponį“, o kiti 3 liudininkai tame pačiame Borisove vadovavus mini N. Reikalą. (Tai **3:1 santykiu J. Krikštaponio naudai.**)

Apibendrinant tokius pavardžių painiojimus „liudijimuose“, reikia atkreipti dėmesį į Donato Glodenio pateiktą [LR Generalinės prokuratūros atsakymą](#) LGGRTC-ui, ant kurio šokiruojančiai buvusi Centro Generalinė direktorė *Teresė-Birutė Burauskaitė* deda dr. *Arūnui Bubniui* vizą tokią:

5 pav.: šokiruojanti T. B. Burauskaitės viza, kaip ir ignoruojanti Lietuvos teisininkų išdėstymą, kuris paverčiamas į kažkokį juodraščių vidaus parėdymams. Galima [pasididinti](http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/sasajos/burauskaite-post-faktum.jpg) ir to pasididinto vaizdo internetinis adresas yra <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/sasajos/burauskaite-post-faktum.jpg>

Tai, kaip matome, be jokio paaiškinimo teisininkams prikratytų 28-ių dokumentų sąrašas buvo atliktas *post faktum*, kai LR Generalinė prokuratūra jau buvo atmetusi K. Krikštaponiui išgalvotus „kaltinimus“. Stebina net elementariausias 2014-tųjų metų Centro teisinis neišmanymas, teisininkams pateikus net pliką „pažymą“; be jokių dokumentų, kurioje nuo Lietuvos teisininkų buvo nuslėptas J. Krikštaponio labai svarbus kalinimo faktas, o teisininkams „blusinėti“ po dokumentus, nebuvo net jokio tikslo, kai DOKUMENTAI IŠ KONTEKSTO IŠTRAUKIAMI.

Pavyzdžiui, D. Glodenio pateiktame [dokumentų sąrašė](#) pačiu 1-muoju yra pateiktas 1962-01-26 III-čiosios kuopos vado *Jono Ūselio*, neva, „apklausos“ protokolas, kai iš tikro „juodu ant balto“ didžiulėmis raidėmis pavadinime yra užrašyta, jog tai TARDYMO protokolas (čia A. Rukšėnas visai neskiria tardymo ir apklausų procesų esmių, - tokių nusirašymų pas jį apstu), nes J. Ūselis buvo ne „apklausiamas“, o, kaip kaltinamasis tardomas ir, savo gyvybės gelbėjimui, jis turėjo teisę ne tiesą sakyti, tardytojams pakišant nieko dėta savo kolegą J. Krikštaponį. Tai J. Ūselis darė, nes jis su J. Krikštaponiu buvo Marijampolėje Vietinės rinktinės sudėtyje, o po to Ukmergėje partizanavo, būdamas partizanų būrių vadu su slapyvarde „Pakalnis“. Todėl jis privalėjo žinoti, jog J. Krikštaponis buvo žuvęs ir tai buvo **normali praktika; pakišinėti okupantų tardytojams žuvusiuosius, kad išsaugoti gyvuosius.**

Tačiau tais 1962-taisiais metais J. Ūseliui mirties nuosprendžio ir sušaudymo nepavyko išvengti. Dar baisiau, kad šalia to pateikto Tardymo protokolo, Centras net nesiteikė pateikti jam skirtą teismo nuosprendžio, esančio toje pačioje byloje, kuriame [6 pav.:](#) parašyta, jog jis (J. Ūselis), būdamas 3-čiosios kuopos vadu, žudynėse vadovavo ir 2-ai kuopai:

1941 metų rugpjūčio 25 d. Uselis buvo perkeltas į naujai suorganizuotą Kaune antrąjį "pagelbinės policijos tarnybos" batalioną ir paskirtas į kuopos vadu. 1941 metų spalio 6 d. Uselis su kuopa bataliono (vėliau pavadinto I2-tuoju apsaugos baru) sudėtyje išvyko į Minską. Būdamas Minske, Uselis vadovavo I2-tojo "apsaugos" bataliono 2-ajai kuopai, kuri vykdė masinį žmonių naikinimą. **Tai, kur dingio J. Krištaponis? Ar ne todėl J. Uselis rodė 2-ai kuopai vadovavusį "Krištaponį", kad nuo savęs kaltę sumažinti?**

Antai, 1941 metų rudenį Uselio vadovaujama kuopa šaudė žmones iš Minsko geto ir konzentracijos stovyklų. Šios akcijos metu buvo nužudyta keletas tūkstančių žmonių.

6 pav.: 1962-10-20 teismo Vilniuje nuosprendžio 14-to lapo fragmentas su šių eilučių autoriaus raudonomis pastabomis ir pabraukimais. Kad tai „spausdinimo klaida“, tikimybė turėtų būti minimali, nes per daug atsakingas dokumentas, kad skaitant teismo nuosprendį ir neatsakingai būtų spausdinamas dokumentas. Juolab, čia pat yra 3-čioji kuopa paminėta matomumo zonoje ir bet kuriam skaitytojui būtų iškart įtartina, kad ne tokia kuopa parašyta, kad, net dviem kuopoms vadovavo, Todėl jei būtų „klaida“, tai ji būtų bet kieno pastebėta.

Jau, net **iš J. Uselio nuosprendžio akivaizdu, jog J. Krištaponis „Baltarusijoje“ būti ne kaip negalėjo**, jei jam žudynėse prisėjo vadovauti, net 2-ajai kuopai. Tuo labiau, kad pats J. Uselis per tardymą teigė, jog toji **2-oji kuopa buvo naudojama specialiosioms-baudžiamosioms operacijoms**. Tai labai tikėtina, nes KGB ir sudarė jos sąrašą, matomą čia **4 pav.**, kad jos narius persekioti už atliktus nusikaltimus. Tokių pačių kitų kuopų sąrašų dar neteko atrasti, nors jie labai reikalingi tyrinėjimams.

O pati svarbiausia tos 2-osios kuopos ypatybė yra ta, kad liudijimuose jai iki 7-ių kopos vadų teko priskaičiuoti, net iš kitų kuopos karininkų. Yra liudininkų, kad net neatsimena, kas kuopai vadovavo, nes dažnai keisdavosi kuopos vada. O tai yra labai nenormali aplinkybė, įrodanti, kad nuolatinio kuopos vado nebuvo, kuris rūpintųsi savo pavaldiniais, kad nereikėtų jiems dalyvauti nemaloniuose baudžiamosiose operacijose. Taigi ir ši aplinkybė įrodo, kad J. Krištaponis „ten“ būti negalėjo.

Todėl Lietuvos teisininkams yra galimybė tarptautiniu mastu įrodinėti, kad jeigu J. Krištaponis būtų buvęs Baltarusijoje, tai, gal, A. Impulevičiaus batalionas mažiau būtų naudojamas nusikaltimams:

- 1.) Mat, **J. Krištaponis, kaip teisę išmanantis, turėjo net praktiką vokiečius sustabdyti nuo karinio nusikaltimo, išgelbėjant savo tėviškės gyventojus nuo „Pirčiupis-2“ likimo.**
- 2.) Juk, jis vokiečių kalbą žinojo ir galėjo būti tarpininku tarp vokiečių.
- 3.) Deja, tokiu tarpininku ištysai liudijimuose minimas tik *lt. Gecevičius*.
- 4.) Taigi, ir ši aplinkybė neparodo, kad J. Krištaponis ten galėjo būti.

Pagal Donato Glodenio čia **5 pav.** pateiktą Gen. prokuratūros atsakymą, jame yra aiškiai parašyta, jog „okupacinių režimų struktūrų bylose esantys duomenys be papildomo jų tyrimo negali būti pripažinti įrodymais“ ir, kad „nesant konkrečių objektyvių duomenų, ... neturime teisinio pagrindo kreiptis į Vilniaus apygardos administracinę teisumą.“. (išskirta pažymėjimai, pabraukimais ir paspalvinimais šių eilučių autoriaus)

Tačiau minėtoje 2021-12-02 Ukmergės konferencijos pranešėjas M. Pocius šokiravo, minėdamas, „teisininką?“ Donatą Glodenį (ar religijotyra priklauso teisės

moksliui, ir, ypač, Baudžiamajai teisei?), duodamas mintį, kad Centras, neva, „gali“ kreiptis į Administracinę teisimą ir be Prokuratūros - stebino Istorijos instituto atstovo siekis bet kokia kaina, NEI NETURINT NEI TEISINIO PAGRINDO IR BE JOKIŲ OBJEKTYVIŲ DUOMENŲ „a p k a t i n t i“ Didvyrį, tyčiojantis iš Teisės pagrindų ir demonstruojant, kad „istorikams“, dar „studentavus“, gal tie - TEISINIAI PAGRINDAI NEBUVO DĖSTYTI UNIVERSITETE ???

Konferencijos pranešėjas atrodė visai kitu asmeniu, nei tas kuris rašė Pažymą, visur reikalaudamas ištirti aplinkybes, o čia **net Istorijos mokslą ignoruojant, M. Pocius siūlė „kaltinti“ be jokių tyrimų; jo paties Pažymoje reikalaujamų.**

Į tą pranešimą reagavo žymus teisininkas, buvęs LR generalinis prokuroras, dabar teisėjas *Evaldas Pašilis*, kuris pabaigoje pasakė, kad:

„Pateikti parodymai liudytojų **NEGALI BŪTI LYGITYMŪS**, - *negali būti laikomi kaip nenuginčijamais ...*“.

6a pav.: šių eilučių autoriaus parengtas DIPTIKAS (koliažas iš dviejų kadru) iš 2021-12-02 Ukmergėje konferencijos per 4 val. trukmės vaizdo įrašo, abiem prelegentams svarbiausių frazių sakymo metu ir po sakykla apačioje įmontuoti to vaizdo įrašo laikai, kai teisininkas E. Pašilis savo pastabas pareiškė dėl konferencijos pagrindinio pranešėjo M. Pociaus išsakytų minčių, [vaizde sakvdamas apie LIUDIJIMŲ NELYGITIMUMĄ](#), o po to, čia pat [iš kart: vėl „iššokęs“ M. Pocius, kaip, lvg. „kaktomušon“ su teisininku](#), pareiškė, kad „čia nevyksta baudžiamasis procesas ir čia nevyksta teismas Krištaponio. Čia ... Pažyma ir istorinės įžvalgos parengto istoriniu tyrimu. Tai visai kas kita, kas yra Baudžiamojo proceso tyrimu. ...Tų duomenų, kurie liudija Krištaponį dalyvavus žudynėse, mums, istorikams - pakanka, gal teismui nepakaks. Bet, mes, turim pilną teisę daryti istorinį vertinimą, atsižvelgiant į tuos šaltinius ir į tą faktinę medžiagą, kuri yra, kurią mes disponuojame, kuria naudojame savo tyrime.“ (Čia besijaudinančio M. Pociaus „žaksėjimus“ išreikšti neįmanoma) O toliau M. Pocius pasakė, jog jis nėra prokuroras, ir nėra teisme, ir atsižvelgdamas į tyrimus istorinius, ir atsižvelgdamas etnines, bendražmogiškasias vertybes, pateikia savo „vertinimą ir išvadą“, kurias dvi pastarasis šių eilučių autorius taip pat turi teisę paimti kabutes, nes **šių eilučių autorius yra dėkingas M. Pociui už labai svarbius jo Pažymoje duomenis pareikštus, neigiančius „Krištaponį Baltarusijoje“** ir todėl galima teigti, kad „pranešėju buvo ne M. Pocius, o kažkoks jo antrininkas, visai kitaip mąstantis, nei jo Pažymą rašęs ir **net nežinantis, kas toje Pažymoje parašyta**“.

Iš tokios KAKTOMUŠOS, istorikui puolant prieš teisininką ir, net nenorint girdėti teisininkų argumentų dėl LIUDIJIMŲ NELYGITIMUMO, JEI NĖRA KITŲ OBJEKTYVIŲ DUOMENŲ, tai, panašu, kad istorikai nesuvokia, kas yra objektyvu, o kas ne?

Net ir Teisės pagrindų nesimokius, o tik turint sveiką protą, ir tai turi būti aišku, kad liudininkus reikia perklausti ir vien jų pasakų turi nepakati. Jei būtų konkretūs dokumentai-įsakymai dėl pareigų vykdymo Minske, ar, bent, ant finansinio dokumento parašas, Minske paėmus atlyginimą - tada tokius dokumentus nuginčyti sunkiau. Tuo

labiau, kad, kruopščiau pažvelgus į tuos „liudijimus“ ir į VISUS kitus LIUDIJIMUS - iškart matomi prieštaravimai.

Taip, kad, - iš pateiktų aplaidžiausių „tyrimų“ faktų, net įstatymuose jokio papildomo tyrimo nereikia, - reikia tik visus iki vieno dokumentus pamatyti, kurie ir paneigia „liudininkų“ išgalvotus svaičiojimus. Taip, kad „objektyviais duomenimis“ ne kaip ne gali būti tik operatyvinė „informacija?“, dar net pačių KGB-istų netikrinta. Tai turėtų būti aišku iš teisinių pagrindų, visoms aukštosioms mokykloms dar net sovietmetyje dėstyti.

Todėl sveiku protu nesuvokiama, kaip galima vadovautis netikrintais „liudijimais“, tokiais kaip minėto M. Kačiulio apie „žudynes Rudenske“, kai tame pačiame protokole aišku, jog jis ten ne kaip negalėjo būti, nes išvyko po 5-ių dienų, o vėliau teigė, kad išvyko į Minską net po 8-ių dienų, kai tos žudynės jau buvo įvykusios, jam dar į Minską neatvykus. Gal todėl minėti JAV teisininkai šį „liudininką“ ir paėmė į Neringos restoraną, kad jam atmintis pagerėtų? Tuo labiau, kad 1961-09-03 tardyme, atliktame Mordvijos JAV lageryje, M. Kačiulis apamai neigė buvus bet kokiose žudynėse. O pati JAV teisininkė N. Grybauskaitė net įtarė M. Kačiulį, esantį prokuratūros „spec. liudytoju“ – tokių „grožybių“ stenogramose ir daugiau yra, kurios istorikų dar nejudintos gal?

Taip pat **Donatas Glodenis, aklai nuo protokolo ar nuo A. Rukšėno „pažymos“ nurašė į savo straipsnį** apie M. Kačiulio su J. Grigoniu „Rudenske atsisakymą žudyti“, kai pats J. Grigonis savo liudijimuose net nemini Rudensko, nes jame jis gal irgi nebuvo, kaip vėliau į Minską su M. Kačiumi atvykęs?

O po 2-jų metų per 1982-08-16 Tarptautinę apklausą, jau aiškiai sovietinei prokuratūrai pakoregavus, kad nereikėtų raudonuoti prieš JAV teisininkus, M. Kačiulis pasakodamas apie tą „atsisakymą ...“ su kažkokiu jaunučiu kariu, jau jaunojo kario J. Grigonio pavardės nemini.

Todėl ne atsitiktinai dėl sovietinių archyvinų duomenų „tikslumo“, [straipsnyje apie Lietuvių saugumo policiją ir holokaustą ...](#) **dr. Arūnas Bubnys perspėjo, parašydamas taip:**

*„... šaltinių grupę sudaro buvusio LSSR KGB archyvo dokumentai, kurie yra saugomi Lietuvos ypatingajame archyve (toliau – LYA). Pirmiausia paminėtinas šio archyvo baudžiamųjų bylų apyrašas (f. K-1, ap. 58). Jame yra dešimtys tūkstančių bylų, kurias sovietų saugumas buvo sudaręs suimtiems ir nuteistiems asmenims. ... Verta priminti, kad **KGB dokumentus būtina kritiškai vertinti ir itin atsargiai jais naudotis** (ne tik dėl to, jog KGB galėjo fabrikuoti suimtiems asmenims nusikalstamas veikas, bet ir dėl to, jog patys suimtieji stengdavosi **nuslėpti jiems nepalankius faktus arba mėgindavo juos priskirti kitiems asmenims**).“ (P.S.: paryškino, paspalvino ir pabraukė šių eilučių autorius, nes tą ir darė minėtas J. Ūselis, save gelbėdamas, ir, žuvusį savo kovos draugą pakišinėdamas)*

Net ir Centrinio valstybinio archyvo duomenys taip pat dėl „J. Krikštaponio Baltarusijoje“ nėra patikimi. Kažkodėl istorikai net nemato, jog A. Impulevičiaus 1941-10-06 „įsakymas“ Nr. 42 dėl išvykos į Minską parašytas labai keista būtojo kartinio laiko forma, lyg bataliono vadas, atvykęs į Šančių savo bataliono dislokacijos vietą, savo bataliono neranda ir todėl, gal, savo „įsakyme“ tik konstatuoja faktą, jog BATALIONAS [IŠVYKO](#), o ne įsakau išvykti. Gal todėl JAV ir neišdavė A. Impulevičiaus

sovietams, nes tame batalione naciai šeimininkavo?

Todėl ne kaip negalima pagal tą įsakymą konstatuoti, jog, neva, „J. Krištaponis išvyko“, kaip tame įsakyme keistai parašyta, nes A. Impulevičiui nebuvo jokių sąlygų patikrinti, kas išvyko, o kas ne. Tai įrodo A. Impulevičiaus kitas įsakymas Nr. 44 jau Minske pasirašytas spalio mėn. 13 d. (taip lietuviškai daugiskaitos formoje vadinosi tas mėnuo nuo žodžio spaliai), kur pagal §2 –ą paragrafą susirgusiam ir neišvykusiam į Minską leitenantui *Stankaičiui Jonui* atitaiso įsakymą Nr. 42 pagal jo raportą Nr. 338. Lygiai taip pat ir pagal §4-tą paragrafą saivaliai dviem pasišalinusiems ir į Minską neišvykusiems atitaiso Nr. 42 §5-tą paragrafo eil. nr. nr. 82, 131 ir 1KpV raportą Nr. 340 pažymi.

Na, o jeigu tuo metu GESTAP-u buvo suimtas J. Krištaponis, tai galimai jis negalėjo ar nenorėjo iš suėmimo vietos raštu informuoti savo batalioną? Tai, gal, todėl jam išvykimo Nr. 42 įsakymas ir neatitaisytas? O jau Minske 1941 m. spalio mėn. 9 d. [įsakymas Nr. 43](#) pagal gautą Kauno Komendantūros telefonogramą Nr.4 paskelbtame bataliono vedusių karininkų sąrašė, priskirti atlyginimui vedusių priedui gauti Krištaponio Juozo įrašas, taip pat galima manyti, kad galėjo būti siejamas su karininko į nelaisvę patekimu kitos valstybės ir tokioje būsenoje palikti žmoną be to priedo (be pragyvenimo šaltinio) gal būtų antiįstatymiška? Be to, ir ignoruoti Komendantūros įsakymą irgi batalionas neturėjo teisės. O tuo labiau, gal prasidėjus deryboms su GESTAP-u, gal buvo tikimasi greito išprašymo iš kalėjimo?

Tuo labiau, kad pagal minėtą sesers Veronikos Atsiminimą, 1990 m. liepą Šiluose kraštotyrininko [Romo Kauniečio įrašytą į magnetofono juostą](#), jos žodžiais „*Nežinia, kuo būtų viskas pasibaigę, bet ir Kaune jis turėjo gerų draugų. Dar Raštikis tebebuvo, o Raštikis buvo vedęs mūsų pusseserę Eleną Smetonaitę. ... Po keleto mėnesių jį draugai ištraukė iš kalėjimo. Grįžo į tėviškę, Užulėnio vienkiemį - Pabarninį, kur gyveno mūsų šeima.*“ – to ištraukimo iš kalėjimo požymiai matomi tarp LCVA dokumentų.

Kaip tik, apie tai minėtos Pažymos pabaigos M. Pocius ir paminėjo giminaičio-generolo įtaką, išlaisvinant J. Krištaponį iš kalėjimo. Tačiau toje Pažymoje buvo ir dar dabar yra prieštaraavimas, nes buvo paminėti dokumentai apie kažkokius „Minske J. Krištaponio raštus“ rašytus!

3-čioji tema:

Ukmergės konferencijos dalyvių ir žurn59alo skaitytojų ar ne APGAUDINĖJIMAS su, neva, „Krištaponio“ raštu?

Toks klausimas iškilo, kai buvo paskelbta M. Pociaus Pažyma, kuri rašytina iš didžiosios raidės, nes jos pabaigoje buvo įrodymas, kad svarstomasis herojus ne kaip negalėjo būti Baltarusijoje, jei slapstėsi nuo vokiečių per visą jų okupacijos laikotarpį.

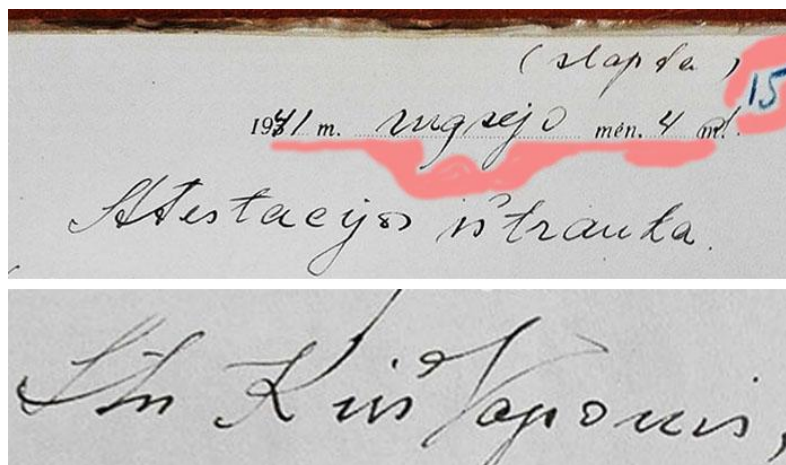
Negi tam, kad įtikinti apie jo „buvimą Baltarusijoje“, minėti Centro ir Instituto istorikai, arba sugalvojo „pasaką“, jog, neva, J. Krištaponis „Minske raštus rašinėjo“, arba ISTORIKAI NĖRA MATĘ TŲ DOKUMENTŲ, kuriuos aprašinėja visai ne taip atrodančiu?

Jeigu, tikrai, „Krištaponis Baltarusijoje rašė“ raštus, tai tada, logiškai galvojant, jis ten, tikrai, turėjo būti. Juk, skirtoje 2021-12-03 Ukmergės konferencijai Lietuvos istorijos instituto mokslininkas Mindaugas Pocius, savo rašytoje Pažymoje apie „Krištaponio raštus“, parašė taip:

pakėlimo kapitono laipsniu dokumente rašoma „Ltn. Krištaponis Juozas, Jono“ (LCVA, f. R-1444, ap. 1, b. 2, l. 45). Išlikę keli originalūs dokumentai su autentišku parašu, kur J. Krištaponis (Krištaponis) pasirašo kaip „kuopos vadas ltn. Krištaponis“ (Kuopos vado ltn. Krištaponio 1941 m. lapkričio 4 d. raštas 2-ojo PPT bataliono vadui, LCVA, f. R-1444, ap.1, b. 18, l. 398 a. p.; LCVA, f. R-1444, ap.1, b. 2, l. 15); NKVD 1945 m. dokumente rašoma apie „Krištaponio Juozo, Jono“ nukovimą kautynėse (LSSR vidaus reikalų liaudies komisaro pavaduotojo gen. mjr. P. Kapralovo 1945 m. rugpjūčio 29 d. pažyma SSRS NKVD-NKGB įgaliotiniui Lietuvoje gen. ltn. I. Tkačenkai

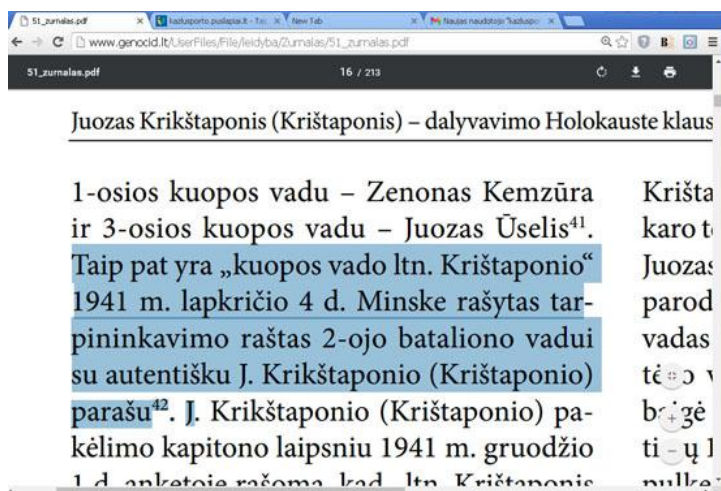
6 pav.: M. Pocius Pažymos 2 psl. pabaigoje, kurioje apie asmenvardžio painiavą M. Pocius aiškina, jis parašė, jog, neva, 1941 m. lapkričio 4 d. „ltn. Krištaponio raštas“ bataliono vadui su raudonai pažymėtu archyvinio skaičiumi 398, ir dar kažkoks J. Krištaponio raštas minimas jau kitose 2.1.segtuvuose su archyvinio skaičiumi 15. Kažkodėl nėra datos tam raštui? Pagal šios NUOTRAUKOS kairės viršuje raudonai pabrauktą pakėlimo kapitono laipsniu dokumentą, akivaizdu, kad 2.1, aprašų segtuvas turėtų pakėlimo laipsnius atspindėti ir pagal Pažymos rašymą net du „J. Krištaponio raštai“ Kauno kalėjime versiją turi atmesti?

Toks M. Pocius Pažymoje RAŠYMAS GLUMINO APIE „J. KRIKŠTAPONIO Baltarusijoje RAŠYTUS RAŠTUS“, nes **pagal ISTORINĘ LOGIKĄ ir pagal paties M. Pocius Pažymos pabaigos duomenis tuo metu J. Krištaponis Kauno kalėjime turėjo būti**. Ir jeigu „J. Krištaponis 1941 m. lapkričio 4 d., ir dar vėliau raštus rašinėja“, tai, AKIVAIZDU, KAD ŽMONĖS TARNYBINIUS RAŠTUS IŠ KALĖJIMO RAŠINĖTI KAIP IR NEGALĖTŲ. Kokie kalėjimo kaliniui „tarnybiniai“ reikalai gali rūpėti? Todėl versija apie J. Krištaponio buvimo kalėjime 1941 m. pabaigoje tos M. Pocius Pažymos skaitytojams turėtų atkristi, nes net „du kalinio raštai“ jau visai ne tik braukia tuo metu kalinimo hipotezę, bet ir darosi labai įdomu; apie ką kalinys gali rašyti savo kariniam batalionui? Taigi, M. Pocius dar vieną J. Krištaponio raštą LCVA, f. R-1444, ap.1,b. 2. 1. 15 minimą kaip pavyzdį, bet, kažkodėl datos neparašyto, jau darosi visai ne aišku. Juk, dokumentas be datos kaip ir būti negalėtų? Jeigu istorikas po 398 dokumento, rašyto 1941 m. lapkričio 4 d., rašo kitą dokumentą be datos, tai pagal rašymo tvarką, tas „bedatis“ dokumentas turėtų būti dar vėlesnio laiko. O, kad J. Krištaponis „rašo Baltarusijoje“, neįtikėtina, nes tuo metu jis Kauno kalėjime turi būti. Todėl iš Lietuvos Centrinio valstybinio archyvo (LCVA) žvilgtėrėkime į šių eilučių autoriaus nufotografuoto M. Pocius minimą LCVA, f. R-1444, ap.1,b. 2. 1. 15 dokumento datą:

7 pav.: Atestacijos ištrauka rašyta J. Krištaponio ranka. Galima [VISA ATESTACIJA pamatyti](#).

Pasirodo, [7 pav.](#) matome, **Atestaciją Lietuvoje J. Krikštaponio parašytą!** Tai ar galima istorinius tekstus ir Pažymas tvarkingiau rašyti? Iš to pirmo atvejo negalima teigti, kad tokiomis manipuliacijomis sąmoningai Pažymos skaitytojus norima itikinti „Krikštaponiu Baltarusijoje“ buvimu. Glumina M. Pocius ne tik toje Pažymoje dar ir lapkričio 4 d. „Krikštaponio rašto 398“ parašymas, bet ir tolimesnis apie tą patį „Krikštaponio raštą 398“ rašymas jau gerokai po minėtos 2021-12-02 Ukmergėje konferencijos laike Ukrainoje karo įkarščio metu GENOCIDAS IR REZISTENCIJA garbingame moksliniame žurnale, rašant taip:

[8 pav.](#): Neeilinės manipuliacijos SKAITYTOJŲ APGAUDINĖJIMO PAVYZDYS paašškės žemiau

Negi, tikrai, J. Krikštaponis rašė, kai kalėjime turėjo tada būti? Kodėl į kabutes paimta „kuopos vado ltn. Krikštaponio“? Pažvelgus į VISA [J. Krikštaponio Atestacijos rašymą](#), pasimato, kad, būtent, taip J. Krikštaponis ir pasirašo, kaip M. Pocius paėmė į kabutes.

Pirmiausiai, kas čia per „tarpininkavimo raštas“? Jeigu J. Krikštaponiui reikia kažkokiu klausimu tarpininkauti, tai nuo kada reikia rašyti kažkokius „tarpininkavimo“ raštus? Karinėje struktūroje apie kažkokius atskirus „tarpininkavimo“ raštus neteko šių eilučių autoriui matyti, štabe budėdamas, tokias procedūras matė.

Dar įdomiau - dėl to paties rašto į šių eilučių autoriais pateiktus klausimus ir jam labai [išsamiam moksliniame 14 psl. apimties LGRTC-o atsakyme](#) istorikas A. Rukšėnas su direktoriaus Arūno Bubnio parašu apie tą 398 dokumentą parašė taip:

1941 m. lapkričio 4 d. rašte Nr. 221 kuopos vadas ltn. Krištaponis pranešė bataliono vadui, kad jis atlieka tarpininko vaidmenį (Kuopos vado ltn. Krištaponio 1941 m. lapkričio 4 d. raštas Nr. 221 (Minskas) bataliono vadui, LCVA, f. R-1444, ap. 1. b. 18, l. 398 a.p.).

[9 pav.](#): labai unikalus EZOPINĖS KALBOS STILIAUS parašymas Alfredo Rukšėno, arba savo akyse nemačiusio to 398 dokumento ir jam taip liepta rašyti, nors tas dokumentas visai ne taip atrodo, arba ...?

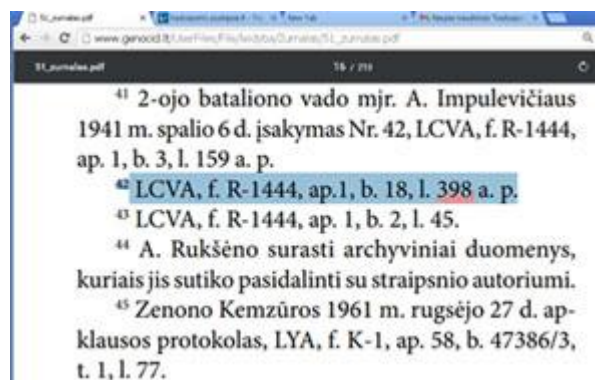
Be to, neva, „raštas Nr. 221 (Minskas)“ tokio užrašo nėra, nes pagal aprašą 398, iš žemiau pagal [14 pav.](#), matosi, kad tai dokumentas yra Nr. 8. Tai iš kur „Nr. 221“ atsirado - neaišku? Tai numeris visiškai ne „rašto“, o ... (žemiau aiškinama).

O, čia JAU LABAI PANAŠU, KAD J. Krikštaponis IŠ Kauno KALĖJIMO SAVO RAŠTU PRANEŠA BATALIONO VADUI, jog jis TAMPA ARTISTU IR ATLIEKA „Tarpininko“ VAIDMENĮ, nes, šiaip, ar kalėjime sėdintis gali kokius „vaidmenis“ atlikinėti, ir, iš vis, iš kalėjimo raštus rašinėti apie tuos vaidmenis? Gal generolas S. Raštikis su vokiečiais sutarė, kad kalinčiajam leistų vaidmenis atlikinėti ir susirašinėjimo laisvę davė? Net iš sesers [Atsiminimų](#) žinoma, kad **brolis iš kalėjimo**,

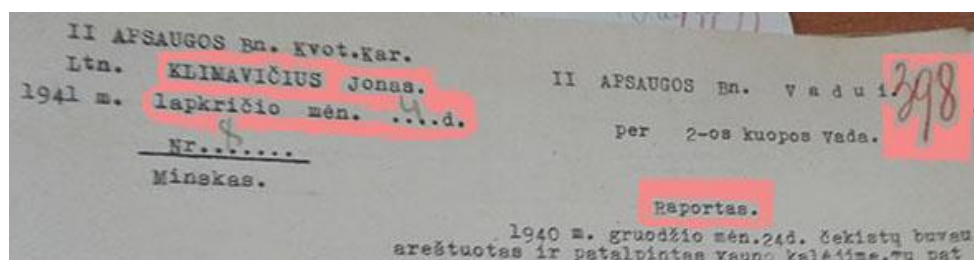
parašė-prašė maisto nenešti, nes vienoje kameroje sėdintys komunistai neįtarinėtų, jog jis šnipas.

O, šiaip, JEIGU Baltarusijoje J. KRIKŠTAPONIS BŪTŲ, TIKRAI, JAM NEREIKĖTŲ JOKIŲ RAŠTŲ RAŠINĖTI SAVO BATALIONO VADUI APIE SAVO VAIDMENIS, NES GALĖTŲ IR ŽODŽIU PASAKYTI, kad nutarė kažkokia vaidyba užsiiminėti. Bet, jeigu ir iš kitos istorijos tyrinėjimo įstaigos kitas istorikas rašo apie tą patį „Krištaponio rašytą“ raštą, dar ir net „tarpininkavimo“, tai šių eilučių autorius pasijuto kaip ir „kvailio“ vietoje, kažko nesuprantantis. Todėl **šių eilučių autoriui prisėjo važiuoti į Centrinį valstybinį archyvą (LCVA) ir fotografuoti visus dokumentus.**

Juk, buvo ne aišku, ką ten tokio „vaidino“ J. Krikštaponis, rašydamas savo bataliono vadui, tą stebuklingą-paslaptingą 398, pagal M. Pocių „1941 m. lapkričio 4 d. Minske rašytą tarpininkavimo raštą 2-ojo bataliono vadui su autentišku J. Krikštaponio (Krištaponio) parašu“⁴²? Ir, išvis, kaip raštas gali būti be autentiško parašo? To „J. Krikštaponio rašto“ tame žurnale 42-tra nuoroda yra tokia:

10 pav.: žurnale GENOCIDAS IR REZISTENCIJA M. Pocius to stebuklingojo 398 dokumento istorinio šaltinio aprašas, kuris yra archyve ir žemiau 11 pav.: atrodo taip:

11 pav.: ŠVIESIAI RAUDONAI PASPALVINTA aiškumo dėlei į pagrindinę mintį. Galima VISA dokumentą pamatyti.

Tai kur čia „J. Krikštaponio raštas“ ir, išvis, nuo kada visai kito asmens **RAPORTAS vadinamas „J. Krikštaponio raštu“?** KODĖL TOKIAIS DVIEM M. POCIAUS RAŠINIAIS APGAUDINĖJAMI Ukmergės KONFERENCIJOS STEBĖTOJAI ir visuomenė ir šio žurnalo skaitytojai? (P.S.: todėl gėdingiausios netiesos rašymo momentus tenka pažymėti GĖDOS FIZIOLOGINE VIOLETINE SPALVA, kai meluojančio veidą išmuša raudonis) Kodėl tas raštas „J. Krikštaponiui pripaišomas“, jei tai J. Klimavičiaus Raportas? Negi tik tam, kad visuomenė nepradėtų įtarinėti, kad J. Krikštaponis galėjo tada kalėjime sėdėti? Negi t o tikslu „pripaišomas“ tas „J. Krikštaponiui“ raštas?

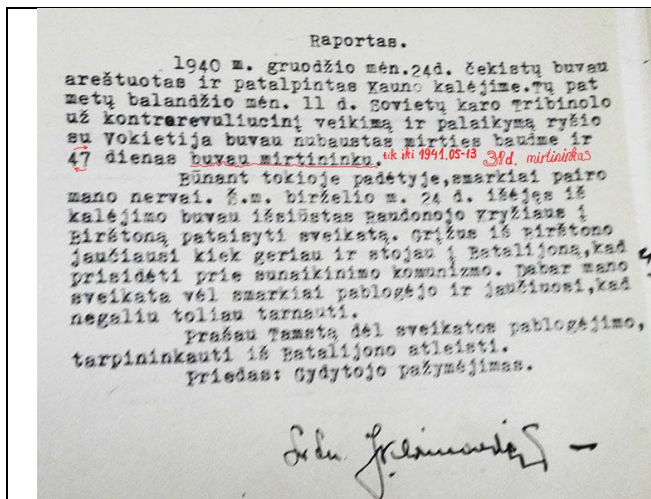
Dar svarbiau - **APGAUDINĖJAMA DVIEJŲ Lietuvos ORGANIZACIJŲ ATSAKINGŲ UŽ ISTORIJĄ VARDU:** ne tik Istorijos instituto, bet ir Gyventojų genocido-

rezistencijos tyrimo centro vardais, **negi kartu susitarus?** Juk pastarajame Centre dirbantis A. Rukšėnas, rašydamas apie „J. Krikštaponį artistą“, kad jis pranešė vadui ne bet kur, o irgi, neva „J. Krikštaponio raštu“, o ne J. Klimavičiaus, nors apie pastarojo motyvą tyrinėjęs, lyg, A. Rukšėnas ir žinojo, nes rašė, kad tai J. Klimavičiaus raštas. Tai matosi profesoriaus Arūno Bubnio knygos „[Lietuvių policijos batalionai 1941-1945 m.](#)“ 38-to puslapio pabaigoje, kur rodiklių skyriuje parašyta aiškiai:

126 2-ojo apsaugos bataliono lt. **J. Klimavičiaus** 1941 11 04 raportas, *ibid.*, b. 18,1. **398.**

Tai, gal, profesorius A. Bubnys ištaiso - parašo, kaip yra, o A. Rukšėnas tai „nežino“ ir toliau mano, kad ne J. Klimavičius o „J. Krikštaponis“ „rašo“? Juk, pastarasis (**J. Krikštaponis**) **tik pasirašo ir daugiau nieko nerašo; a nei vienos raidės ir nei vieno skaičiaus - už J. Krikštaponį, matyt, J. Klimavičius surašo** ir [skaičių „221“](#) įrašo tik kitoje to raporto pusėje, kaip tarpininkavimo registracijos numerį. Ir tai matosi žemiau ... psl. [54 pav.](#) bei [55 pav.](#), kur bus išsamus paaiškinimas. Todėl, tik parašo iš J. Krikštaponio išgavimas - tai nereiškia, kad tai „Krikštaponio raštas“, kuriame jis nei vienos raidės daugiau neparašė.

Kuo ypatingas tas dokumentas (126 2-ojo apsaugos bataliono lt. J. Klimavičiaus 1941 11 04 raportas, *ibid.*, b. 18,1. 398.), jeigu, net šių dviejų organizacijų vardu vardu, rodant ne J. Klimavičių, o melagingai „J. Krikštaponį“, dėmesys nukreipiamas nuo šio 398 dokumento, jį aprašant visai ne taip, kaip jis iš tikro turi atrodyti? Todėl vertą įsiskaityti į [12 pav.](#) to Raporto turinį:

[12 pav.](#): Jono Klimavičiaus raportas.

Galima analizei [didelės raiškos originalą su normaliu kontrastu](#) [atsiversti](#)

Pirmiausiai, šių eilučių autoriui, kaip; kaip ne istorikui, iš karto pasidarė įtartina, kad „**mirtininkas**“ **paliktas Kauno kalėjime**, kai visi „pavojingi“ per Jonavą-Ukmergę išvežti į Minską, kuriame vieni sušaudyti, o kiti nuginti į Červenę ir joje beveik visi sušaudyti! Kaip galėjo „mirtininką“ palikti Kaune? Nors, Kaune mirties nuosprendį mirtininkui galėjo įvykdyti?

Be, to, **neteisingai rašomas Raportas**. Nuo balandžio 11 dienos, kada buvo paskelbtas mirties nuosprendis, iki išlaisvinimo birželio 24 d. yra ne „47“, o 74 dienos.

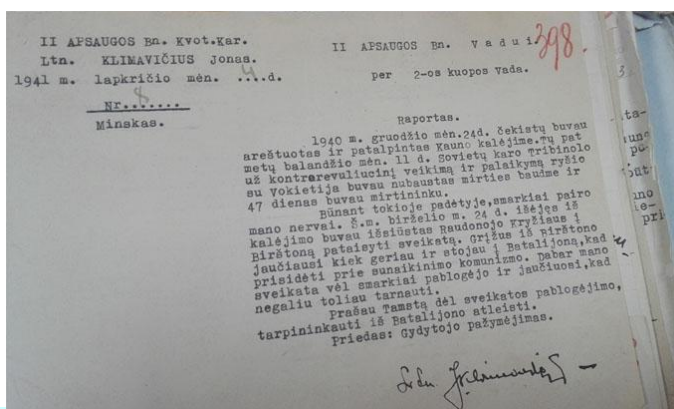
Vadinasi, SPAUSDINIMO MAŠINĖLĖS KLAVIŠAI ŠIŲ SKAIČIŲ SUMAIŠYTI. Ir tiek (net 74 dienas) po mirties nuosprendžio paskelbimo - taip ilgai laikyti negalėjo.

Todėl suradus [Andrejaus Stolarovo magistrinį darbe vietą apie Joną Klimavičių](#), jame matome 1941 m. gegužės 13 d. perteisimą į 10 m. lagerio. Tai, ką, nuo gegužės 13-tosios

negalėjo džiaugtis, kad gyvas paliekamas ir per tas likusias 44-ias dienas savo sveikatą pataisyti? Tą patį teigia ir [knyga apie Lietuvos karininkus](#).

Tai negi J. Klimavičius apgaudinėjo savo bataliono vadą? O gal, vis tiktai, buvo su A. Impulevičiumi suderinta šita apgavystė? Gal ir patsai A. Impulevičius tą apgavystę ne tik laimino, bet ir patsai apgavystę atliko savo įsakyme Nr. 42, skirtame išvykai į Baltarusiją?

Toks klausimas iškilo, matant tą J. Klimavičiaus 1941 m. lapkričio 4-tą dieną parašytą Raportą, kurį privalu visą parodyti, kuris atspausdintas pagal standartus, kairėje paliekant tuščią vietą tarpininkavimams-suderinimams ir vizoms. Prašome pamatuoti:

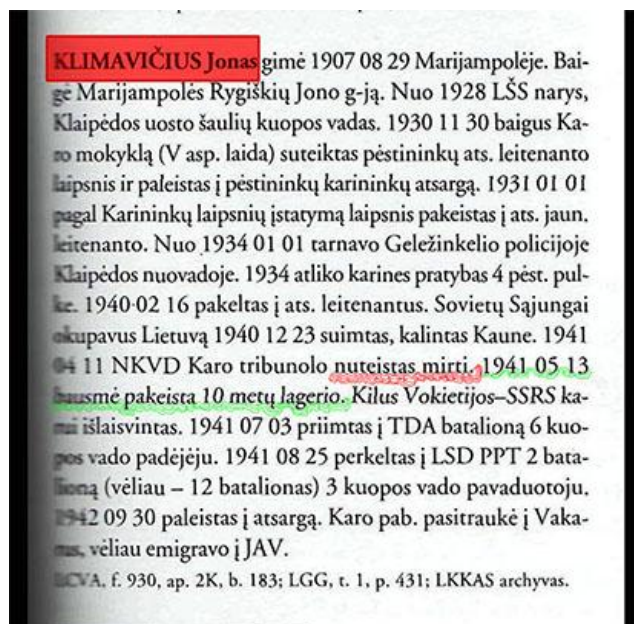
13 pav.: keistas ir daug klausimų keliantis Jono Klimavičiaus raportas. Galima [pasididinti](#)

O tas visai kito asmens Raportas yra, akivaizdžiai, neteisingo turinio, ir iš 13 pav.: matosi, jog tarp karininkų Jonas Klimavičius batalione istorijai yra **žinomas tik vienas su tokia pavarde ir vardu**, - tai čia minėto J. Ūselio pavaduotojas:

Ir, aiškiai matyti, kad jis savo Raporte nuslėpė jam skirtą mirties nuosprendžio 1941-05-13 panaikinimo faktą, nes gavo 10 m. lagerio - tai čia dešinėje 14 pav. matosi. Todėl tas 13 pav. pateiktas Raportas yra niekinis, apie, neva, „sugadintą sveikatą, laukiant mirties nuosprendžio įvykdymo“. Ir tas, galimai, neteisingo turinio Raportas galėjo būti skirtas GESTAP-ui apgauti?

Šią versiją sustiprina tai, kad lygiai tokio paties turinio [Raportas vokiečių kalba parašytas](#), kurių daugiau tokių dvikalbių dokumentų tame archyve matyti neteko.

Kad J. Klimavičius bandė „simuliuoti“, tai atmetina, nes jis kalėjo ir išlaisvintas Birželio sukilimo su kartu kalėjusiu majoru Antanu IMPULEVIČIUMI, kurio apgaudinėti negalėjo, nes A. Impulevičius dar net ilgiau kalėjo ir taip pat buvo NKVD-istų

14 pav.: iš knygos „Lietuvos kariuomenės karininkai 1918 - 1953“ aptikti tik du Jonai Klimavičiai. Apie kitą Joną Klimavičių galima paskaityti, pasididinus šį vaizdą ir pamačius, kad kitas Jonas Klimavičius buvo dalyvavęs voldemarininkų maište, ir už tai baustas-kalintas karo kalėjime bei slaptu įsakymu paleistas į atsargą. Nuo 1937 m. išvyko į Vilkaviškį ir ten buvo šauliu. Kad jis būtų kur nors „karo metu“ - apie tai jokių žinių nėra. Galima daryti prielaidą, jog jį galėjo ir ištremti už dalyvavimą Šaulių organizacijoje? Todėl reikia paiešką-tyrimą atlikti ir nustatyti jo likimą. Tačiau jį sieti su 2/12 batalione, neva, „antruoju Jonu

labai kankintas. Dėl to pastarasis net Komendanto prašėsi atostogų paleidžiamas taip pat dėl pairusių nervų, apie ką istorikas *Simonas Jazavita* buvo paminėjęs savo knygos „Kovok!“ 143 psl., kur mini Lietuvos karininkų fizinius kankinimus, galėjusius pažeisti net psichiką.

.

Todėl A. Impulevičius, anot S. Jazavitos, kai 2021-12-02 Ukmergės konferencijoje apie 1941-07-28 naujam Kauno komendantui jį pradėjo pasakoti A. Rukšėnas, tai jis, prieš voldemarininkui prašėsi net penkių pradėdamas kalbą, atliko puikų poelgį. Todėl, pirmiausiai, **AČIŲ LGGRTC-o istorikui Alfredui Rukšėnui už J. Krikštaponio kaimyno Juliaus Čeponio ATSIPRAŠYMĄ, kuriam ir visam kaimui vaikystėje J. Krikštaponis buvo išgelbėjęs gyvybę nuo vokiečių užplanuotos egzekucijos.** Todėl J.

Pagal [LGGRTC-o suvestinę](#), matome, kad A. Impulevičius kaip tik tą liepos 28 d. buvo perkeltas į Kauno komendantūrą, o rugpjūčio 9 d. paskirtas 2-ojo PPTM bataliono vadu, kuriuo išbuvo iki 1942-12-31. Taigi, į jokias „atostogas“ išleistu nebuvo

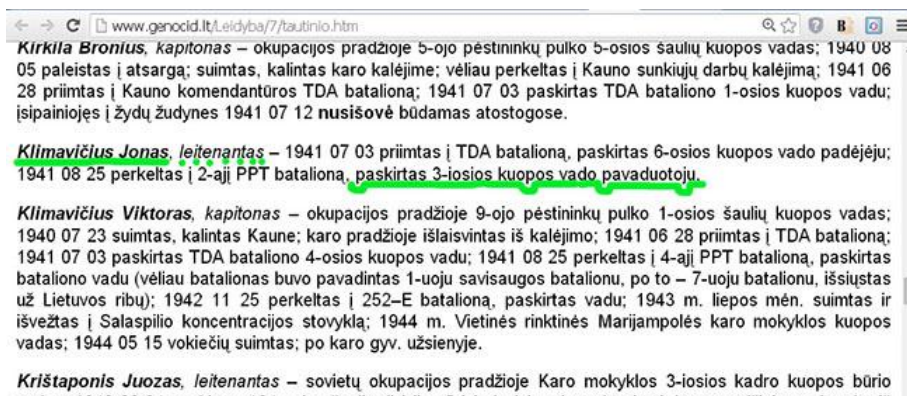
15 pav.: galima ATSIDARYTI VISŲ pašnekovų vaizdą Ukmergės 2021-12-02 konferencijos iš anksto atrinktų pašnekovų „diskusijose“, kurioje A. Rukšėnas pradėjo nuo J. Krikštaponio kaimyno; jau a. a. Juliaus Čeponio atsiprašymo

Klimavičiūmi“ galima drąsiai atmesti, nes tasai voldemarininkas buvo 1909 m. gimimo. O „bataliono BENDRAVARDPAVARDŽIAI?“ buvo stebuklingai vienodų 1907 gim. m., tačiau iš „skirtingų miestų“ – vienas iš Marijampolės, kitas iš Kapsuko KGB nurodomas. Gal istorikai nežino, kad tai tas pats miestas?

Nagrinėjant J. Klimavičiaus problemą, Nagrinėjant J. Klimavičiaus problemą, Todėl J. Krikštaponio išgelbėtasis J. Čeponis buvo iš anksto užsirašęs į diskusijas. Bet, deja, jis Istorijos instituto vadovybės buvo neteisėtai išvartytas ir jam buvo neleista liudyti apie J. Krikštaponį ir neleista pasakoti, koks jis buvo Žmogus, nors liudininkas primygtinai kartojo: „Jūs nežinote, koks jis buvo Žmogus“. Tuo labiau, Lietuvai istorikus rengiantis docentas *Nerijus Šepetys* sukėlė net isteriją dėl to, kad pavyko išgelbėti gyvybes. Todėl neatsitiktinai J. Čeponis tuojau pasitraukė iš Šio Pasaulio, nusinešęs į Amžinybę ir paslaptis.

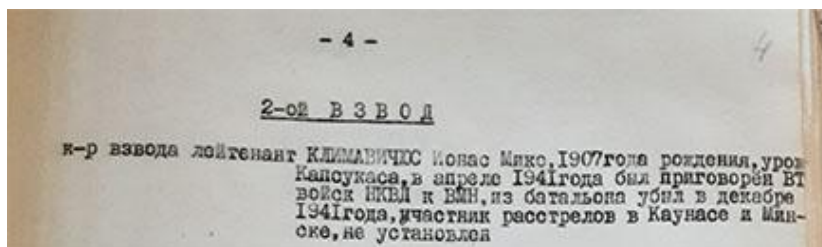
Apie šią istorijos „mokslui“ gėdingiausią incidentą, Istorijos instituto sukeltą, atlikta analizė ir pateikta paskutinio minėto [laiško 20-tame puslapyje](#).

Grįžtant prie, neva, „antrojo J. Klimavičiaus“, apie kurį, kaip tik, po minėto atsiprašymo 2021-12-02 Ukmergės konferencijoje, „A. Rukšėnas pasakė, kad, neva, „buvo antroje kuopoje toks...“. Tačiau, gal, jo paties sudarytoje čia žemiau [16 pav.](#) parodytoje TDA bataliono karininkų suvestinėje „**kito Jono Klimavičiaus**“, neva, „**2-oje kuopoje**“ - nėra. Neradome tarp fondo R-1444 dokumentų ir mes-kraštotyrininkai, nerodo jokie dokumentai, kad toksai būtų. Tai, gal A. Rukšėnas niekus galimai paisto? Todėl primygtinai privalu vėl čia parodyti-įrodyti tos LGGRTC-o pagal alfabetą sudarytos suvestinės dalį:

[16 pav.](#): Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos centro (LGGRTC) sudarytas pagal alfabetą Tautinio darbo apsaugos bataliono karininkų sąrašas, rodantis tik vieną Joną Klimavičių. Galima pasididinti

Nors savo Raporte J. Klimavičius rašo, kad yra kvotų karininkas, bet, panašu, kad jis yra „nuo gatvės“ į Minską „paimtas?“, nes tarp fondo R-1444 dokumentų niekas nerado jo priėmimo į darbą - nėra apiforminimo į tokias pareigas ir todėl šiame batalione „antrasis J. Klimavičius“ niekur nerodomas. Rodo jį kaip 2-oje kuopoje minėtas KGB sudarytas 2-osios kuopos sąrašas:

[17 pav.](#): rodomas KGB-istų kaip, neva, „2-ojo būro vadas“, nors jis pats Raporte tai nerašo. Stebina vienodi gimimo metai su marijampoliečiu - 3-čiosios kuopos vado pavaduotoju. Analizei [galima VISA psl. atidaryti](#).

Svarbiausia, kad KGB jo NENUSTATĖ, nors buvo, neva, „sušaudymų dalyvis“, net, „Kaune“, nors jis Raporte rašo, kad po kalėjimo buvo Birštone gydytas Raudonojo kryžiaus. Dar svarbiau, kad, KGB rašo, jog, neva, „iš bataliono išvyko 1941 metų gruodyje“, kai archyve saugomas jo ranka rašytas išvykimo iš bataliono raportas yra 1941 m. lapkričio 16 d. Nr. 9 jau Kaune pasirašytas (pagal aprašą 397 lapo, archyvo byloje įsegtas net anksčiau, nei aukščiau minėtas spausdintasis Raportas 398 aprašo), kuriame Jonas Klimavičius Ryšių karininkui Raporte rašo:

„Pranešu Tamstai, kad bataliono Vadui leidus, šių metų lapkričio 14 d. iš Minsko grįžau pasiliuosavimui“ (žodis LIUOSAS-„laisvas“ buvo tarpukaryje naudotas - šių eilučių autoriaus senelis jį vartojo)

4-toji tema:

INTARPAS

APIE KLASTINGIAUSIAS SOVIETINES KLASTOTES, LEMIANČIAS J. KRIKŠTAPONIO BIOGRAFIJOS KLASTOTĘ

Deja, tokio [paleidimo iš kariuomenės Raporto, kokį J. Klimavičius rašė, šių eilučių autoriui rašyti nereikėjo](#). Todėl NUOKRYPAI NUO ŠIOS TEMOS, PRIVALU PAAIŠKINTI, jog šių eilučių autorius 1966-1968 m. m. sovietinėje kariuomenėje tarnavo kaip tik politinių ir visokių kalinių Mordvijos krašto užkampyje, kur kalėjo visi bataliono 2-osios kuopos nariai, o vėliau Baraševo lageryje, palei šių eilučių autoriaus karinio dalinio ir radarų poligono teritoriją, netoliese lageriuose kalėjo šių eilučių autoriui pažįstami; jau tik ką į Anapilį išėję: sesuo *Nijolė Sadūnaitė*, LGGRTC-o pirmasis Gen. direktorius *Vytautas Skuodis*, ir LGGRTC-o kūrėjas, šių eilučių autoriaus buvęs kolega, kaip vyriausias Lietuvos moksleivių-orientacininkų vyr. treneris [Juozas Starkauskas](#), monsinjoras *Alfonsas Svarinskas*, *Algirdas Endriukaitis* ir kiti.

Kaip tik, dėl kolegos Juozo Starkausko, kalinimo vietos patikslinimo, iš kart po jo laidotuvių šių eilučių autorius dėkingas tose [laidotuvėse](#) nuo Centro pagarbą atidavusiai Departamento direktorei *Kristinai Burinskaitei* ir vyriausiam paieškų specialistui Daliui Stančikui (pirmajaidėkingas yra ir dėl čia nuolat minimo išsamaus 14 psl. apimties svarbaus mokslinio Centro atsakymo), kur [J. Starkausko laiduotuvių](#) metu pastarojo sesuo negalėjo žinoti tos vietos, kai lankė kalinamąjį brolių dar chruščiovmetyje.

Taigi, pagal sužinotos pašto dėžutės numerį, paaiškėjo J. Starkausko kalinimo vieta panašiai, kaip ir minėto Centro gen. direktoriaus Vytauto Kuodžio - Baraševo apylinkės vienas iš lagerių.

Kaip tik ten, iš karinio dalinio (rus. sutrump.: в/ч) 71537 pagal šaukinį „Kypran“ šių eilučių autorius su galingu metrinio diapazono „Лена“ radaru [fotografavo iš kosmoso į Žemę grįžtantį ir grįžimo metu žūstantį kosmonautą Vladimirą Komarovą](#), o po to per kovinį budėjimą, pagal kito kosmonauto *Aleksejaus Leonovo* 2013-06-11 versiją demaskuotą, [radaru fiksavo J. Gagarino žudiką - bandomąjį naikintuvą Su - 15-tąjį](#), kuriuo autopilotiniu režimu skrido; šių eilučių autoriaus internetu nustatytas *Vladimiras Anfimovičius Krečetovas*.

Jis 1977 m. taip pat galimai nužudytas, inscenizuojant jo bandomajam taktiniam bombonešiui Su-24 „aviokatastrofą“, analogišką J. Gagarino, 2010-04-11 Smolenske L. Kačinskio lėktuvo susprogdinimui ore ir kitoms dirbtinėms „katastrofoms“...

Tačiau prasidėjus karui Ukrainoje, teko J. Gagarino nužudymo technologijos apibendrinimo studiją nutraukti dėl etikos ir koncentruotis į J. Krikštaponio problemą, dėl kurių abiejų buvo informuota Komisija ilgo pavadinimo Viešųjų objektų atitikčių, parašius jai, jog „[NUŽUDYTO J. Gagarino BYLA FALSIFIKUOTA panašiai, kaip ir J. Krikštaponio](#)“. Taip, kad, tai Komisijai, virtusiai į „komisiją“, kuri buvo apgauta dėl J. Krikštaponio, teks dar rašyti.

Grįžtant prie paleidimo iš karinės tarnybos problemos, šių eilučių autoriui demobilizacija buvo sustabdyta, nes jo tėvas, kaip Kauno politechnikos instituto (KPI) vyr. dėstytojas ir docentas Viktoras ..., buvo Lietuvos automobilių sporto atkūrėju ir buvo sukūręs EISMO SAUGUMO programą sovietiniams politechnikos institutams.

Taigi, galimai iš Liubiankos „lektorių“, atvykusių į KPI, tėvas tame studentams

naujame dėstomame dalyke buvo įtrauktas į žuvusio J. Gagarino šmeižimo kampaniją, neva, „per alkoholi“ žuvo.

Tačiau šių eilučių autorius, dėl perėjimo iš trijų metų tarnybos į dvejų metų karinę tarnybą, jį neteisėtai palikus tarnauti iki 3-jų metų, tėvo sesers - vyriausios gydytojos dėka buvo komisuotas nuo bereikalingos tarnybos.

Grįžęs namo, savo tėvą sustabdė nuo šmeižto, nes papasakojo tikrąsias tada suvoktas Pirmojo kosmonauto žuvimo priežastis, fiksavus radaru kažkokio bandomojo naikintuvo didžiausią per 1700 km/val. greitį, kuris tada buvo retenybė, labai avaringą naikintuvą Su-11 nuėmus nuo gamybos.

O tas nerealus greitis tada buvo beprotiškas tuo, kad tada visiems radarų specialistams buvo šokas, kad kažkokie bepročiai Pirmąjį kosmonautą, besimokantį skraidyti, įkišo su instruktoriumi į kažkokį bandomąjį naikintuvą ir žuvo su instruktoriumi, kas BUVO ELEMENTARIAUSIA BEPROTYSTĖ, IGNORUOJANT ELEMENTARIAUSIUS PEDAGOGINIUS LAIPSNIŠKUMO DĖSNIUS.

Todėl tėvui, kaip specialistų rengimo pedagogui teko išaiškinti, jog „žūtis“ kaip ir sąmoninga, nes toks „mokomasis“ skrydis su bandomuoju naikintuvu atrodė kaip vairuoti mokymas lenktyniniame automobilyje.

Tuo labiau, kad karinių lakūnų sveikata tikrinama būdavo prieš kiekvieną skrydį, ir joks gydytojas nebūtų rizikavęs nusikalsti savo pareigos reikalavimams.

Apie tai sužinoję, jo tėvas toliau atsisakė šmeižti žuvusįjį kosmonautą, o šių eilučių autoriui teko čia pat pradėti slapstytis nuo Kauno Lenino rajono komisariato, pasislėpus Jonavoje ir joje iki šių dienų gyvenant.

5-toji tema:

IŠ KARINĖS TARNYBOS PATIRTIES ŽVILGSNIO

Grįžtant prie kažkokio Jono Klimavičiaus paleidimo į atsargą procedūros, labai keista tos antrosios dalies antrą kartą rašant Raportą, jau sugrįžus iš karinės tarnybos, lyg, karininkas „nemokėtų“ iš Minsko Kauną sugrįžti, kai jis tokiu maršrutu galėjo jau važinėti, kad iš J. Krikštonio tarpininkavimą paimiti? (Apie tai...) Mat, šių eilučių autoriui tokių raportų rašinėti nereikėjo - reikėjo tik į komisariatą prisistatyti ir į atsargos įskaitą įstoti.

Toks, kaip ir perteklinis Raportų rašinėjimas kelia įtarimą į kažkokį nenatūralų sureikšminimą, gal, net GESTAP-ą „už nosies“ pavedžioti, kad dėmesį nukreipti nuo neegzistuojančio karininko?

Kad toks „antras J. Klimavičius“ negalėjo būti - per daug atsitiktinumų, kaip ir J. Gagarino, neva, „žūties“ metu, [2013-06-11 A. Leonovui demaskavus](#) 10-15 m atstumu pro žuvusiųosius praskridus, neva, „atsitiktinai, kai Su - 15-tajam naikintuvui be jokio tikslo nerti žemyn iki 400 m aukščio, kad šių eilučių autorius ir kiti su radarais pamestų, o po to nerti stačiai į viršų, kad debesyse, neva, „atsitiktinai“ atsidurti gretimai J. Gagarino pilotuojamo MiG - 15-tojo, kai, aplanai, maišytis kitam lėktuvui kito aerodromo skraidymo koriduriuose negalima. O šio chuliganizmo metu net ir pataikyti į kitą lėktuvą dar debesyse neįmanoma - tikimybė nulinė.

Tokį sėkmingą chuliganizmą įmanoma atlikti tik su specialia zenitinę

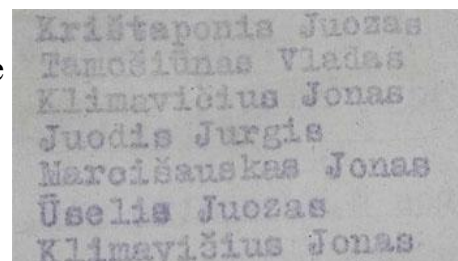
automatiškai valdoma technika, ką galima įtarti, nes tas bandomasis Su - 15-tasis naikintuvas turėjo labai [galingą bortinį radarą, ir turėjo autopilotą](#), kuris galėjo būti sujungtu su radaru, kaip dabar turinčios zenitinės raketos tokius priedėlius radarinius, kurios yra valdomos ir pačios automatiškai užskrenda virš naikinamojo taikinio 30 m. atstumu ir sprogsta, kaip tai įvyko su Malazijos laineriu MH17 maršrutu Donecko srityje.

O, su, neva, „dviem Klimavičiais“ taip pat „atsitiktinųjų-sutapimų“ mistika, ne tik dviem vienodomis pavardėmis, bet ir vardais vienodais, tokiam mažame karininkų kolektyve.

Aišku, Suvalkijoje Klimavičių populiacija didelė ir Jonų vardai taip pat populiariausi.

Tačiau ir vienodi gimimo metai ir tas pats gimimo miestas abiem, ir dar vienodai keistos biografijos su vienodai skirtais ir neįvykdytais mirties nuosprendžiais - tai jau per daug „sutapimų“.

Svarbiausia, reikia žiūrėti Karo mokyklos baigusiųjų sąrašą, pagal kurį ir buvo istorikų sudarytas Karininkų sąrašas. Iš kitur „atsirasti“ karininkas vargu, ar galėjo?

[18 pav.:](#) du Jonai Klimavičiai įsakyme Nr.42. Eilė įsakyme surašyta pagal karininko svarbą, pirmiau nuo kuopos vado J. Krikštonio, o po to jo pavaduotojas Tamošiūnas Vladas. O 3-čiosios kuopos vadas J. Ūselis ir po jo jo pavaduotojas Klimavičius Jonas, kai 2-oje kuopoje kitas Klimavičius Jonas taip pat ne žemoje, III-čioje vietoje pagal svarbą Šio šifro raidžių ištyrimui galima [pasididinti](#) ir pamatyti visą [įsakymo Nr. 42 II-ąjį puslapį](#).

Kad J. Klimavičius buvo mirtininkų, tai įrodo jo paties straipsnis „Naujoji Lietuva“, leidžiamo Vilniaus savivaldybės, kuris vadinosi VELYKOS MIRTININKŲ KAMEROJE, kuris išspausdintas buvo ne anksčiau kaip 1943 m. balandžio pabaigos, nes tame pačiame puslapyje aprašytos Katynėje lenkų karininkų žudynės bei joms žydų vaidmuo, pradedant tą propagandinį straipsnį žodžiais „*Visa Europa vis dar komentuoja apie Katynės miške įvykdytas ...*“.

Gausiai apie Katyną buvo pradėta kalbėti po balandžio 13 d. Vokietijos radijo ekstra pranešimo apie vykdomas ekshumacijas, nors jas vokiečių lauko policija pradėjo balandžio 18 d., o atrastos aukos lenkų darbininkų buvo net prieš metus 1942 m. kovą. Apie tai čia nagrinėjama, nes laikraščio puslapis apie mirtininkų kamerą be datos.

Taip, kad tame straipsnyje minimos ir kitos mirtininkų pavardės, tačiau apie „kitą bendravardpavardį“ rašinyje užsiminimo nėra, dėl ko dar labiau sustiprėja abejonė kad toks galėjo būti. Tuo labiau, pats autorius būtų į koki žemietį ar „pusbrolį“ kelintos eilės atkreipęs.

Dar viena nepalanki aplinkybė dėl dviejų pareigybių (būrio vado ir kvotų karininko), kaip ir N. Reikalo, kuris buvo priimtas ginklininko pareigoms, atseit, „kuopos vado teisėmis“, kaip teigia A. Rukšėnas, bet mes-kraštotyrininkai tokio įsakymo neradome.

Tačiau KVOTŲ KARININKO PAREIGYBĖ TURĖTŲ BŪTI PRIE ŠTABO, O NE KUOPOJE, dar net sudvejinus su būrio vado pareigybe, kuri, kaip ir, negalėtų derintis? Panašu, kad 2-ajai kuopai ši „Kvotų karininko“ pareigybė gal priderinta prie teisinį išsilavinimą turinčio J. Krikštonio?

O gal, atvirkščiai, gal kai J. Krikštonis atsidūrė kalėjime, tai, gal todėl buvo

sugalvota, apie, atseit, „susirgusi“ su „būtinybe“ pasiliuosuoti „kvotų karininkui“ ir įkišus jį į kuopą tam, kad GESTAP-ui sustiprinti būtinybės regimybę iš kalėjimo išprašymui, kaip kvotomis tada reikėtų užsiiminėti iš kalėjimo išleistajam; kaip teisę išmanančiam?

Dėl kokios kitos priežasties realiai galima buvo GESTAP-o prašyti? Tai tada, kam J. Klimavičiaus tas Raportas buvo į vokiečių kalbą išverstas?

Tačiau tik vieno J. Klimavičiaus batalione versiją silpnina tai, kad ltn. Jonas Stankaitis viename tardyme, minėdamas 3-čiosios kuopos pavaduotoją J. Klimavičių, paminėjo ne tik vardą, bet ir tėvavardį, kas nėra būdinga lietuviškoje tradicijoje tėvavardžius žinoti ir, net įsiminti.

Koks buvo tas tėvavardis, dabar šių eilučių autorius neatsimena, nes po ranka to tardymo protokolo neturi. Bet atsimena, kad, tikrino ir atsimena, jog, tikrai, ne Miko vardas buvo, kurį 17 pav KGB-istų sudarytas Sąrašas nurodo 2-osios kuopos J. Klimavičiui.

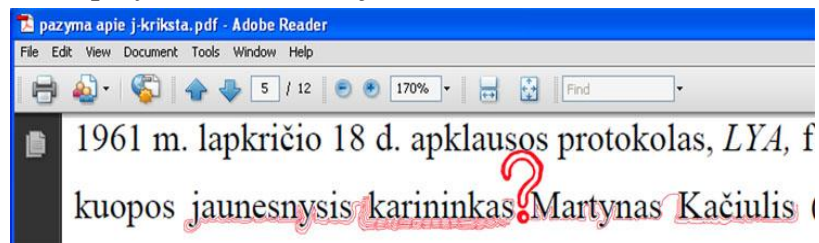
O tai jau, gal, kaip ir silpnas požymis, jog tikrai galėjo būti kuopoje du bendravardpavardžiai ir todėl batalione kolegos privalėjo įsiminti ir tėvavardžius, kad juos abu nepainioti?

Taip pat į atsargą tas 3-čiosios kuopos vado pavaduotojas J. Klimavičius pagal 14 pav į atsargą buvo paleistas 1942-09-30 ir tikimybė yra mažesnė, kad iš Minsko jam būtų kada rašinėti į Vilniuje leidžiamą minėtą laikraštį prisiminimus apie mirtininkų kamerą?

Tai tada, kaip su tais dviem mirtininkais?

O gal tik vienas iš jų dviejų mirtininku buvo? Gal čia istorikų yra pripainiota, bet kaip atlikinėjant tyrimus, ir jiems abiems pripainiojo faktą? Reikės aiškintis dar Ypatingajame archyve, pakeliant baudžiamąsias Jonų Klimavičių bylas.

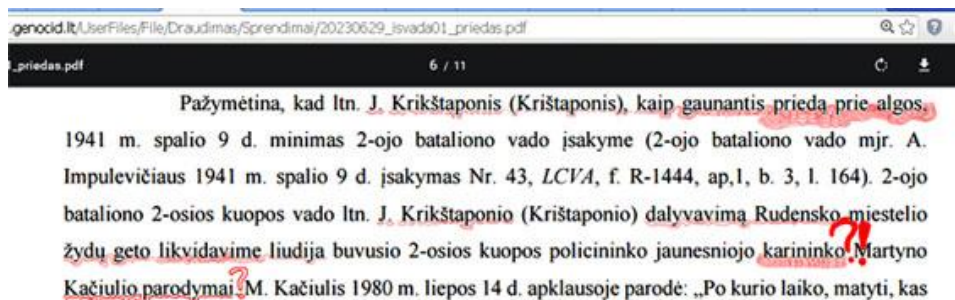
Jeį paaiškės istorikų brokas kažkam pripainiojus ir kažkuriam prirašius nebūtą mirties nuosprendį, tai neturėtų stebinti, nes yra ir daugiau, net šokiruojančiai sveiku protu nesuvokiamų klaidų. Jos jau kelia klausimus, ar galima, aplamai, prie karinių bylų „tyrimų“ prileisti „istorikus?“ NESKIRIANČIŲ EILINIŲ KARIŲ NUO KARININKŲ IR NESKIRIANČIŲ NET CIVILIŲ NUO KARIŲ, ką skiria net ikimokyklinio amžiaus vaikai. Ir čia be jokių „patyčių“, konstatuojami mokslininkų rašiniai tokie:

19 pav.: čia ištrauka iš Pažymos, skirtos Ukmergės mokslinei konferencijai, kur tos Pažymos PDF Adobe Reader valdymo pulte matosi skaičius 12, nurodantis 12-os puslapio apimties dokumentą, kurio failas pavadintas „pazyma apie j kriksta.pdf“, o mažame baltame langelyje skaičius 5 nurodo 5-tą puslapį dokumento (lygiai tą patį parašius ir apgautai „komisijai“ skiros nuplagijuotos „pažymos“ tik 4-tame psl.), kuriuose M. Pocius falsifikuoja pagrindinio ir paties nepatikimiausio „liudininko“ kompetencijos lygį. Ir tai daroma Ukmergės konferencijos dalyvių bei minėtos komisijos apgaudinėjimo tikslu - klastojant istorines aplinkybes, kardinaliai pakeitus liudininko karinį laipsnį; net eilinio karinio laipsnio neturinti „karį“ paverčiant net į „karininką“ ir dar ne bet koki, o į „jaunesnojo“ karininkų sąstato, pagal visus pasaulinius karinius standartus galinčiu būti net iki kapitono laipsnio. Tai neregėto lygio falsifikacija Didvyrio biografijos SUKLASTOTAME kaltinime, kai klausime dėl paminklinio akmens sprendė apgautoji si labiausiai, tik vieno labiausiai eksploatuojamo ir nepatikimiausio „liudininko“ svoryje, kuris, pasirodo, Tarptautinėje apklausoje net paneigė savo

išsigalvijimus, tiksliau, PATVIRTINO PAVARDĖS SUPAINIOJIMĄ . Kad, suvokti kontekstą, kur įvyko istorinio įvykio falsifikacija, galima [atsiversti PLATESNĮ TEKSTĄ](#), kurio kitą vietą galima pamatyti dar ir žemiau moksliniame žurnale atliktą tokią pačią klastotę. O šios nuotraukos platesnio teksto vaizdo įrašo internetinis adresas yra <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/sasajos/pocius-kaciuli-iskelia-i-padanges.jpg>

Čia šio darbo pristatyme iš 11-os apgavysčių („klaidų?“) sistemos suskaičiuotoje 4-tojoje manipuliacijoje yra paminėtas J. Krikštaponiui prie atlyginimo kažkoks nenurodytas priedas, kuis yra čia:

[20 pav.](#): ištrauka iš skirtos apgautai „komisijai“ bei Teismo iškritikuotos „pažymos“ 6-to psl. ištrauka

Kad, tai, neva, „spausdinimo klaida“, reikėtų tokį „pateisinimą“ atmesti, nes M. Kačiulis kaip „karininkas“ rodomas toje LGGRTC naujos „pažymos“ ir 4 psl., akivaizdžiai tą „klaidą“ nuplagijavus nuo analogiškos Istorijos instituto Pažymos 5-tame psl.; čia aukščiau [19 pav](#) matomos, bei nuo 7-ame puslapyje jau apgautai „komisijai“ skirtos „pažymos“ 6-tame psl., o taip pat [20 pav.](#) matomą iš Mindaugo Pociaus straipsnyje GENOCIDAS IR REZISTENCIJA garbingo mokslinio žurnalo 19-tame psl., keistą „teiginį“ [21 pav.](#) parodytą, kai to žurnalo redaktore buvo *Mingailė Jurkutė*.

. Taip, kad, ne karo specialistai, arba jau seniai buvę kariuomenėje, šią apgavystę labai lengvai gali priimti, nes, greitai skaitant, galima pamanyti apie „jaunąjį leitenantą“, kuriais, paprastai tampa tik karo mokyklas baigusieji. O istorijos ir karo specialistai šią apgavystę dar labiau priims, nes, jeigu M. Kačiulis kaip, neva, „vyresnysis karininkas“ gali būti net „vyresnis pagal laipsnį“, nei J. Krikštaponis, tai tada dėl J. Krikštaponio asmenybės „tokio aukšto laipsnio karininko“ „parodymas patikimas“. (Aišku, protaujantis specialistas galėtų suabejoti, „ką žudynėse ten kaip liudininkas veikė tas „karininkas“?“. Bet, gal, Komisijoje abejoti buvo negalima, kai joje ir tos „klaidos“ autorius buvo?)

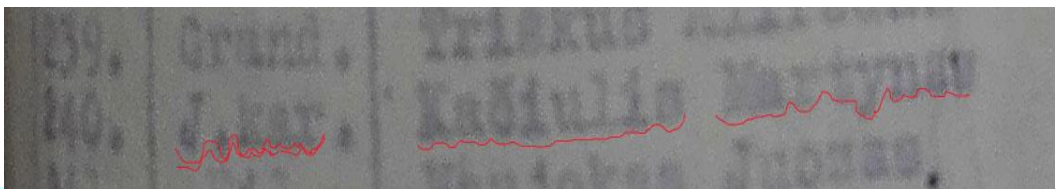
Kad Istorijos instituto istorikas-mokslininkas su daktaro laipsniu neskiria karininko nuo kario, ką jau skiria net darželyje vaikai ir, ypač, berniukai (šių eilučių autorius iki mokyklos tikrai skyrė, nes matė kaimynus sovietinius karininkus, su kurių vaikais karus žaisdavo ir matydavo pas juos kareivius atvažiuojančius), tai tokio „karo eksperto“ Istorijos institutas neturėtų prileisti prie karinių bylų „tyrinėjimų“, kuris „išvadas“ sugeba daryti net nebuvęs LCVA archyve ir nematęs juose saugomų dokumentų, juos melagingai aprašinėdamas.

Juolab, ir visi istorikai, nors kažkiek susipažinę su J. Krikštaponio byla, privalėtų visus 22-„23“ karininkus atmintinai žinoti, nes yra 1-mame psl. yra karininkų sąrašas ir taip pat 2-ame psl sąrašas.

O matomuose įsakymo Nr. 42 karininkų išvardinimo dalyse, **nei LGGRTC sudarytame bataliono karininkų sąraše tokio „Martyno Kačiulio“ nėra.**

Be to 21 pav.: nekorektiška manipuliacija, nepaminėjus priedo prie algos paskirtį ir tekste jį prilyginus prie žudynių, kaip „už sunkų darbą“ gali atrodyti skaitytojui, nors, iš tikrųjų ten buvo vedusio vyro priedas, visai nieko bendro neturintis su tarnyba batalione, nes jis galėjo būti mokamu ir ir buvus suimtam, kaip kitos valstybės belaisviui, arba, išvis, net komendantūrai nežinojus.

Tigi, nesikartojant, kad M. Kačiulio „parodymai“ buvo ir prieštaringi, M. Pocius atskleisti, ir kad, aplamai, M. Kačiulis paneigė savo suklydimą, bet dėl jojo laipsnio istorikai privalėjo aplamai patikrinti, iš kur toks „karininkas M. Kačiulis“ atsirado, patikrindami tame įsakyme Nr. 42 ir pačius karius, išvykusius į Minską, ir - paieškoti tokio karių sąrašo, kurį ten - to karių sąrašo archyvinio 161-to lapo 2-os kuopos 240-toje eilėje, kur būtų pamatę kaip Jaunąjį karį, o ne „karininką“. O atradus pamačius, nesunku ir nufotografuoti:

22 pav.: šią pabrauktą pavardę galima atrasti VISAME tos 2-os kuopos to 161 įsegimo lapo karių sąraše, kurios internetinis adresas žemiau.

Čia jau visiškai neaišku, kokią reikia būti istorikui (atsiprašau, kad dabar karo Ukrainoje metu kitų jau žodžių negaliu parinkti), kad NESKIRTI KARIŲ NUO KARININKŲ, kurių, pastarųjų tik 23-22 įsakymo Nr. 42 1-mo puslapio pabaigoje ir 2-o puslapio pradžioje surašyti, o karių sąraše apie pusę tūkstančių ir tame tarp pusės tūkstančių sąraše istorikui prie 240 eilės numerio Kačiulio Martyno antroje laipsnio grafoje sutrumpinimas „J. kar.“ vaidenasi kaip „karininkas“. Taip vaidentis gali ne tik jokio supratimo neturintis apie jokią kariuomenę ir niekad kariuomenėje netarnavusiam, bet, ir, aplamai, **kareivių nuo karininkų žmogus turi būti neskiriamas**, nes tik 23-jų karininkų sąrašas yra atskiras, o 8-9 psl. (4-5 lapai) skirti tik kariams. Tai, kaip kariams skirto lape gali „atsidurti karininkas“? **Kiek „šių eilučių autoriui teko dirbti su pradinių klasių mokiniais, nemano, kad jie galėtų kario nuo karininko neatskirti?** Apie karius ir karininkus berniukai jau ikimokyklinukai žino, nes jau žaidžia karus.

Ši nuotrauka paimta iš labai raiškios viso 161 archyvinio įsegimo lapo nuotraukos; su kitais svarbesniais kariais raudonai

Pažymėtina, kad ltn. J. Krikštaponis (Krištaponis), kaip gaunantis priedą prie algos, 1941 m. spalio 9 d. minimas 2-ojo bataliono vado Minske pasirašytame įsakyme⁶⁹. Šis faktas leidžia teigti, kad dieną prieš žudynes Rudensko gete J. Krikštaponis (Krištaponis) turėjo būti Minske, nuolatinėje 2-ojo bataliono dislokacijos vietoje. Apie 2-ojo bataliono 2-osios kuopos vado ltn. J. Krikštaponio (Krištaponio) dalyvavimą likviduojant Rudensko miestelio žydų getą liudija buvusio 2-osios kuopos policininko jaunesniojo karininko Martyno Kačiulio 21 pav.: ištrauka iš „G... ir R...“ žurnalo 19 psl., kurio adresas nurodytas nuotraukos viršuje. Galima pasiryškinti vaizdą ir jojo vaizdo internetinis adresas yra <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/sasajos/zkarininka-kaciuli-ir-prieda.jpg>

pabrauktais, kurio vaizdo internetinis adresas yra http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/1cva/2-kuopa-IMG_20211231_111229.jpg

Lygiai taip pat buvo pademonstruotas Pažymoje CIVILIŲ BELAISVIŲ NESKYRIMAS NUO KARO BELAISVIŲ, ir **MIESTO NUO UŽMIESČIO SĄVOKŲ NESKIRIMAS**, kai Pažymos 8-to psl. pabaigoje pateikiama apie **Minsko civilių** belaisvių stovykloje sunaikintus 625 komunistus ir [jau 9-tame psl. pasakojama visai nei iš šio, nei iš to](#) apie **už Minsko karo** belaisvių stovykloje egzekucijos cituojamas A. Rukšėno parašymas su tokiu pat „625-ių nužudytų stovyklos Nr. 352 kalinių“ skaičiumi. (**P.S.:** pastarasis stovyklos numeris, tai Minske karo belaisvių stovyklų komplekso numeris.)

O toliau paminėjus 1150 komunistų Minsko CIVILIŲ belaisvių kalinių, tai čia pat M. Pocius rašo, kad, neva, „[atitinka](#)“ [M. Kačiulio parodymams](#), kuris pasakojo apie gerokai už Minsko, neva, „Kačinos“ karo belaisvių stovykloje žudynes, kur tame kaimelyje nebuvo jokių stovyklų ir akivaizdu, kad prokuratūra liepė šiam liudininkui meluoti, nes tai buvo Tarptautinė apklausa, dalyvaujant JAV teisininkams ir norėta nusišnepti nuo NATO sovietinius karinius dalinius, esančius Masiukovščinoje buvusioje karo belaisvių Minsko stovykloje.

Tik pagal kokią „logiką“ gali miestas „atitikti“ su užmiesčiu, ir kaip karo belaisviai gali atitikti su civiliniais belaisviais?

Na, ir dar svarbiau, **iš kur karo belaisvių stovykloje gali atsirasti tiek daug „komunistų“, kai stovykla ne karininkų, o kareivių?** Tuo labiau, kad liepos-rugpjūčio mėnesiais Drozdų kaime po atviru dangumi buvo atliekama FILTRACIJA, naikinant politrukus, komunistus ir žydus su aukštuoju mokslu ir ten aukų skaičius nuo 10 tūkstančių ir daugiau dabar yra memorialas kuklus. Apie tai istorikai nežino, tikriausiai, nes nieko panašaus nerašė?

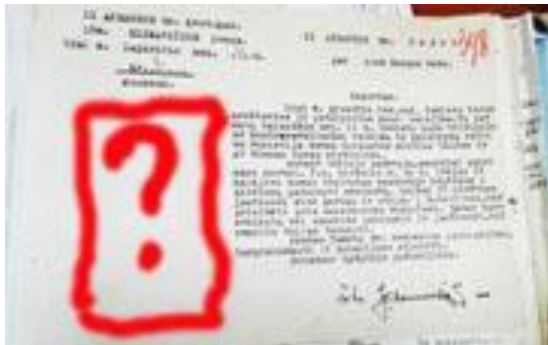
Tuo labiau, kad A. Rukšėnas baisiausiai nusirašė, o nuo pastarojo M. Pocius irgi aklai nusirašė aukščiausio lygio pirmojo nesąmonės, net supainiojus masinių žudynių vietas, pirmajam prirašius klaidingą geografinių klaidų, ignoruojant mokyklinį V-tą klasių geografijos pažinimą - painiojant net pasaulio puses, jau nekalbat, apie teisinių žinių ignoravimą; neteisingai minint dokumentų pavadinimus. Dar klaidingai, kad net ignoruoti ne tik svarbūs liudininko parodymai, apie juos atvirkščiai išsigalvojant dėl žudynių vietos, bet ir ignoruojant net skulptūrą Minsko šiaurinėje dalyje, skirtą sušaudomam kariui ir ignoruojant jau 3-čius - 4-tus metus ten vykdomas masinių žudynių ekshumacijas; Uruče girioje, šalia Karniz-Karnič pelkės.

Apie jas LR URM jau informuota minėto [laiško 34-35 psl.](#), o apie Minske visų „tyrimų“ analizę greitai šių eilučių autorius atliks, nes jis dviračiu be tik po Gudiją, bet ir po Minską yra EKSPEDICIJOSE išvažinėjęs.

AČIŲ reikia sakyti dr. Arūnui Bubniui, kad naujoje apie Holokaustą Lietuvoje knygoje anglų kalba jau nėra tų A. Rukšėno nesąmonių, galėjusių pasauliniu mastu [kompromituoti lietuvišką tyrimo metodiką](#). Malonu, kad toje neseniai pristatytoje knygoje jau ir J. Krikštaponis neminimas - apie jį jau nėra šmeižto.

Toliau čia nagrinėjama, kad „J. Krikštaponi Minske“ ne kaip negalėjo būti, nes įrodymas yra tas, kad jis PASIRAŠĖ NE M i n s k e . Apie tai reikia žiūrėti į problemą iš

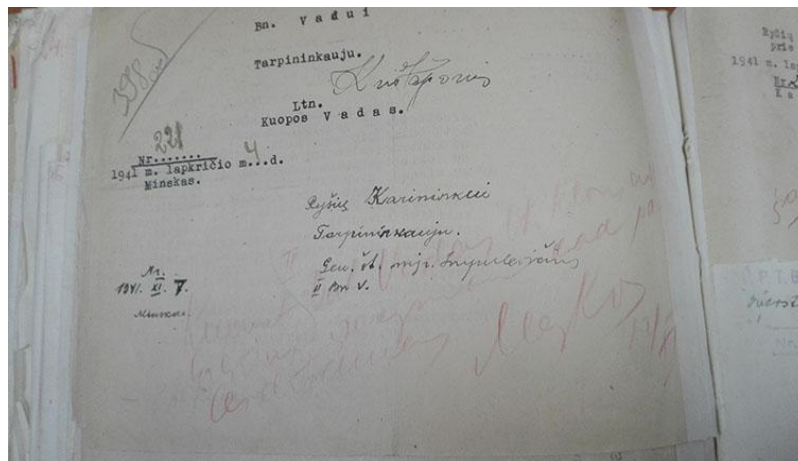
elementariausios karinės ir raštvedybinės patirties:

23 pav.: neišnaudota tarpininkavimui ir vizai skirta vieta Jono Klimavičiaus raporte, rašytame keista pusės lapo forma, neaišku, kam taupant popierių kurio [galima originala](#) pamatyti.

O, būtent, tarpukario ir karo meto raštvedybinės tradicijos nėra žinomos. Bet, gal, vis tik, dar logikos reikia, kad suvokti čia kairėje 23 pav. Raporto keistą formą? Tokių dokumentų, kai parašai renkami kitoje pusėje - tokios „raštvedybos“ dar neteko niekur matyti, kai vietos parašams buvo ir teksto pusėje, nors Raportas buvo rašytas taupant popierių tik pusės formato lape. Tokio „popieriaus taupymo“ taip pat neteko matyti, kad ilgo teksto Raportas būtų rašomas taupant popierių ir po to parašus rinkti kitoje lapo pusėje, kad nematyti, po kokių tekstu pasirašai. Tai labai unikalus atvejis.

Taigi, Juozui Klimavičiui atspausdinto raporto pusės lapo kita pusė atrodė taip:

24 pav.: Ant kitos pusės Juozo Klimavičiaus raporto J. Krikštaponio-„Krištaponio“ keisto „tarpininkavimo“ parašas ir tik po 3-jų - 4-ių dienų A. Impulevičiaus tarpininkavimas, viską bataliono vadui rašant savo ranka. Svarbiausia, kažkodėl spausdinimo mašinėlė tarpininkavimo žodis ir jo registracijos numeris su data ATSPAUSDINTI TIK J. KRIKŠTAPONIUI ("Krištaponiui"), **Kodėl toks raštvedybinis išskirtinis dėmesys tik kuopos vado tarpininkavimo forminimui?** Galima [pasididinti](#).

Nieko keisto, kad LGGRTC istorikas nepatyrinėjo to „tarpininkavimo“ dokumento ypatybių, nes tai ne istorikų, o jau gal kriminologijos sritis prasideda; ir čia? Ne aišku, kodėl du parašai suderinimui-tarpininkavimui pasirašyta, rusiškai tariant, ne ant Raporto VEIDINĖS pusės (rus.: „на лицевой стороне“), o ant NUGARINĖS, kitaip tariant, - ant „užpakalinės“ pusės pasirašyta? Ar tai padoru? Su kuo susijęs tas nepadorumas?

KARIUOMENĖS PATIRTIES TEMOS APIBENDRINIMAS:

1. Šių eilučių autorius tokius tarpininkavimus matė prieš 60 metų, kai reikėjo štabe budėjimus atlikinėti PASIUNTINIO pareigose ir **teko matyti kanceliarijoje atliekamas tarpininkavimų registracijas.**

2. Jo nuomonė, kad visose kariuomenėse per ilgą laikotarpį karinėse kanceliarijose tradicijos ir principai gali būti vienodi.

3. Todėl jam gerai matytas J. Krikštaponio atliktas tarpininkavimas, nes jam kaip pasiuntiniui tekdavo kviesti į štabo kanceliariją asmenis, kuriems reikėdavo raštiškas procedūras atlikinėti.

4. Todėl jis mato neteisingas istoriko M. Pocius traktuotes, ypač, J. Krikštaponio laipsnio pakėlimo klausimu, nes **savo publikacijose istorikas grubiai pažeidė tyrimo taisyklės ir savavališkai-neteisėtai Pažymoje bei straipsnyje suteikė J. Krikštaponiui kapitono laipsnį, kuri 2/12 batalione svarstomasis neturėjo** ir dėl J. Krikštaponiui suteikti kapitono laipsnį jokio įsakymo ir būti negalėjo, nes jis po kalėjimo, kaip ir, laipsniškai dezertyravo, negrįždamas į batalioną.

5. Taip, kad šie abu istorikai padarė labai grubias klaidas, nes jų nagrinėti Pakėlimo lapai yra tik kaip anketa-siūlymas suteikti karininkui paaukštinimą, tačiau tik bataliono vadas savo karininkams suteikinėti laipsnius neturėtų - tai turėtų būti aukštesnės instancijos ir pareigybės prerogatyva, ir istorikai jei to nežino, tai didelė spraga istorikų bei doktorantų rengime. (Čia tik nuomonė, kaip prieš 60 metų mačiusio, kas yra kariuomenė ir joje beveik 3 metus tarnavusio)

6. Todėl M. Pocius su A. Rukšėnu atliko ir klastotes dėl galimai išgalvotos svarstomo herojaus, neva, „demobilizacijos“ (paleidimo į atsargą) nes taip pat niekas niekur nedemobilizuoja savavališkai iš karinių dalinių pasitraukusiųjų.

7. Apie tai čia detali dar atskira tema bus bus su **šių dviejų istorikų pretendavimu į nesąmonių „Gineso rekordų“ knygą, dėl iš trijų batalionų „demobilizacijos, iš kurių vieno tokio net galimnai Lietuvoje tokio net nebuvo? “**

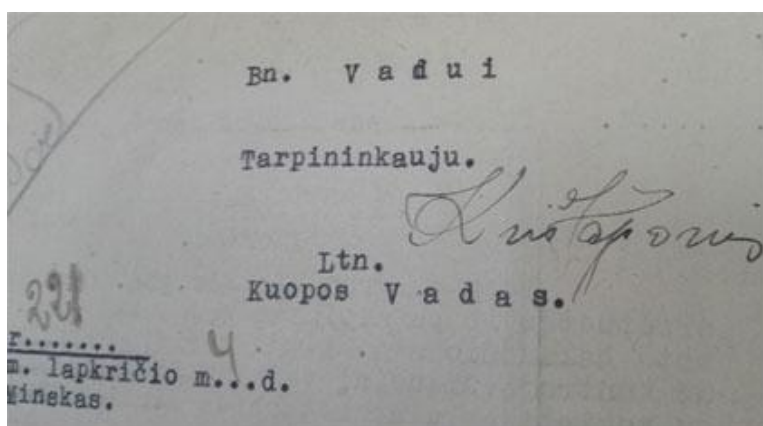
Toliau dar nagrinėjama to keisto tarpininkavimo procedūra.

6-toji tema:

10 klausimų J. Krikštaponio „tarpininkavimui“

1. Idomu, kodėl, išvis, spausdinama?
2. Ar sunku savo ranka parašyti „Tarpininkauju“, taip, kaip tai parašo A. Impulevičius ir po šiuo žodžiu pasirašyti bei čia pat, PAŽIŪRĖJUS Į REGISTRACIJOS ŽURNALĄ, nurašyti tarpininkavimo numerį bei jo datą?
3. Kodėl buvo reikalinga tokia sudėtinga procedūra?
4. Ką byloja toks „vokiškasis PEDANTIŠKUMAS“ ir dar to paties raporto kopija vokiečių kalba? (P.S.: šių eilučių autorius atsiprašo, kad LCVA archyve neatkreipė dėmesio, ar ant vokiškojo to raporto dublikato kitos pusės buvo toks pats suderinimo-tarpininkavimo įrašas, ar ne buvo?)
5. Kodėl toks „pedantiškumas“ netaikomas bataliono vadui A. Impulevičiui, kuriam nėra jokio atspausdinto intarpo pasirašymui ir jis viską savo ranka užpildo? Ar tai ne įrodo, jog „tarpininkautojas“ J. Krikštaponis buvo ypatingoje situacijoje (mūšio lauke ar kalėjimo susitikimų kambaryje) ir jam su mašinėle atspausdinama, kad žinotų, kur tik parašą dėti?

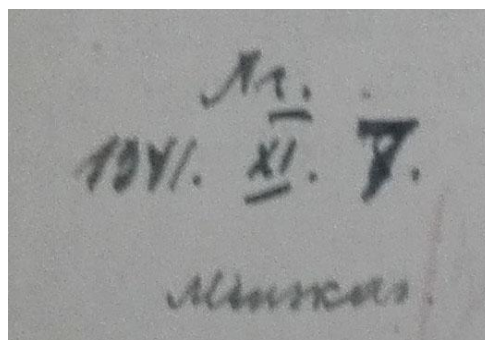
6. Kodėl bataliono vadas A. Impulevičius pasirašo net po 4-ių - 3-jų dienų, po J. Krikštaponio-„Krištaponio“ tarpininkavimo? Ar ne tam, kad „tarpininkavimą“ **prašančiajam reikėjo suvažinėti iš Minsko į Kauną ir atgal?**
7. Kaip čia A. Impulevičiaus pasirašymo data „sutapo“ su labai svarbia lapkričio 7-osios Didžiojo Spalio perversmo diena, kurios „garbei“ Minske buvo atliekamos masinės komunistų žudynės? Ar tokią dieną bataliono vadui galėjo būti laiko prieiti prie kanceliariinių reikalų? Juk lapkričio 7 d. 1941 m. buvo penktadienį - išeiginių tame tarpe nebuvo, ir kodėl buvo atidėtas pasirašymas, net paskutinei savaitės dienai?
8. Kodėl A. Impulevičius suklydo ir pirmiau parašė šeštadienio lapkričio 8-osis datą? Ar tokią žymiąją, kaip lapkričio 7-tosios - Didžiojo bolševizmo-komunizmo nusikaltimo dieną galima buvo ją „neįsiminti“ ir suklysti?
9. Gal dėl kokių nors nežinomų priežasčių net iki lapkričio 8-tosios to raporto galutinio pasirašymo uždelsimas buvo nepriimtinas?

25 pav.: Išdidinta J. Krikštaponio parašo aplinka, kurią galima dar labiau pasididinti.

Kadangi
žodis „Minskas“, atspausdintas, o ne ranka parašytas, tai ar gali būti „įrodymu“, kad tas neteisėto galimai „tarpininkavimo“ raportas J. Krikštaponiui-„Krištaponiui“ pakištas pasirašyti Minske"?
O, gal, vis tik, Kauno kalėjimo kameroje pasirašė?

10. Gal šis **APGAULINGAS-NETEISĖTAS „tarpininkavimas“** buvo skirtas GESTAP-ui apgauti ir tas „tarpininkavimo“ parašas buvo paimtas Kauno kalėjimo kameroje ir po to sugražintas tas raportas į **Minską?** Kuo kitu galima paaiškinti 3-jų - 4-ių dienų delsimą po J. Krikštaponio „tarpininkavimo“? Negi „negalima“ per tas 3-4 dienas suvažinėti iš Minsko į Kauną ir atgal?

26 pav.: A. Impulevičiaus ranka parašyta Jono Klimavičiaus raporto data.

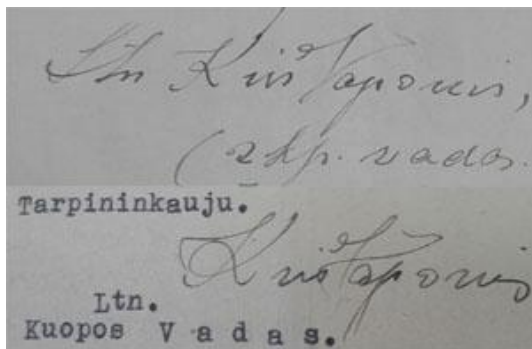
Toks kontraversiškas klausimas iškyla, nes akivaizdžiai J. Krikštaponis pasirašo ne kanceliarijoje.

Atsiprašom, bet net 3-is - 4-ias dienas delsti bataliono vadui ir nesirašyti po tarpininkavimo, kad išleisti negaluojančią - tokio nežmoniškumo net sovietinėje kariuomenėje tarp kariškių šių eilučių autoriui neteko matyti

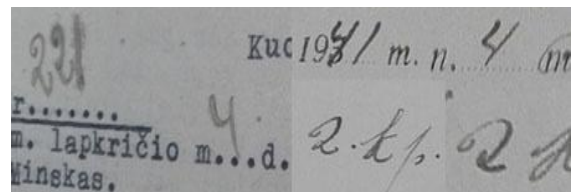
Svarbiausia yra tai, kad iš karto, tik pažiūrėjus į Jono Klimavičiaus Raporto antrąją pusę, iš karto į akis krenta viskas labai nenatūraliai „tarpininkauta“.

Aišku, kai negyvenus tarpukaryje, tai tokia „raštvėdyba“, taupant popierių, kažkaip, jau 2-trame tūkstantmetyje nelabai išivaizduojama. Toks vaizdas, kad kitoje lapelio pusėje, kažką norėta nusišluoti? Klaustukas, nes šių eilučių autorius nėra tarpukario raštvedybos ekspertu.

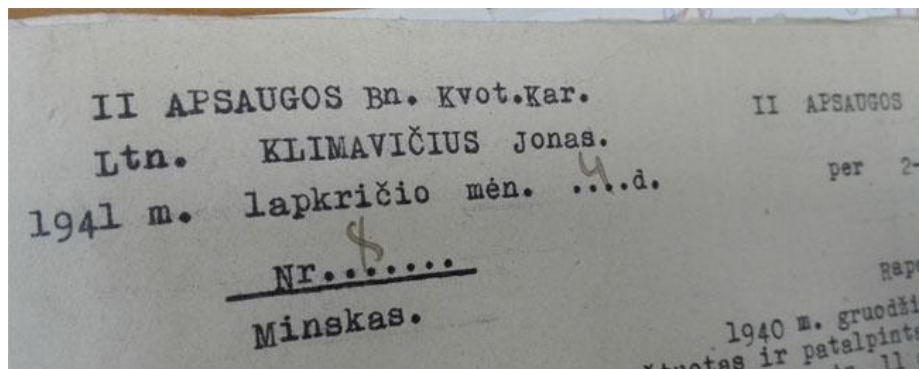
Juk data ir numeris to „tarpininkavimo“ įrašomas kita (storiau rašančia) plunksna ir, akivaizdžiai, net kita - ne J. Krikštaponio ranka. Jojo braižą galima palyginti su jojo ranka rašytoje [Atestacijos ištraukoje](#) ir palyginant šiuo neteisėto „tarpininkavimo“ įrašais. Prieš palyginimą, verta palyginti J. Krikštaponio-„Krikštaponio“ parašus jo raporto ir „tarpininkavimo“:

27 pav.: Krikštaponio-„Krikštaponio“ parašai Atestacijos ištraukoje ir neteisėtame „tarpininkavime“. Galima [pasididinti](#).

28 pav.: Krikštaponio-„Krikštaponio“ [RAŠYSENOS PALYGINIMAS](#): Dešinėje jojo ranka parašyti skaičiai raporte ir kairėje, greičiausiai, raštvedžio užpildytas neteisėto „tarpininkavimo“ registracijos numeris su jo data. Galima [pasididinti](#).

29 pav.: Jono Klimavičiaus raporto registracija. Galima [pasididinti](#).

Matome, kad J. Krikštaponis-„Krikštaponis“ skaičių „4“ rašo į kitą-normaliai priimtina pusę, o skaičius „2“ visiškai ne panašus į raštvedžio ar paties J. Klimavičiaus neteisėto „tarpininkavimo“ užpildymus.

Kaip, matome, Jono Klimavičiaus raporto registracijos datą; - tą patį skaičių „4“ irgi su stora plunksna ir irgi pakrypusi į priešingą pusę, nei įprasta rašant (tokį patį charakteringą pakrypimą į priešingą pusę turi ir skaičius „8“), todėl akivaizdu, kad tie vienodos rašysenos skaičiai, sutampantys su „tarpininkavimo“ registracija yra rašyti raštvedžio, arba, paties Jono Klimavičiaus, kurio taip pat rašysenos pakrypimas yra į tą pačią-priešingą pusę, nei įprasta ir skaičius „4“ taip pat yra į priešingą pusę pakrypęs; [jojo ranka rašytame raporte](#), kuriame nurodo, jog lapkričio 14 d. iš Minsko J. Klimavičius grįžo PASILIUOSAVIMUI. Bet, kodėl jis [tik po metų 1942 m. rugsėjo 30 d. buvo paleistas į atsargą](#)?

Pastarojo rankraštis nelyginamas, nes ir taip akivaizdžiai labai panašus, su tokiu pat

keistu pakrypimu į priešingą pusę.

7-toji tema:

**J. KRIKŠTAPONIO „PALEIDIMO Į ATSARGĄ“
(t. y.: „ d e m o b i l i z a c i j o s “)
t i k r a s D E T E K T Y V A S**

Šis detektyvas (labirintas) prasideda nuo 2014-12-19 LR Generalinei prokuratūrai pateiktos A. Rukšėno „pažymos“ (rašytinos per kabutes, nes nuo teisininkų Centro istorikas Alfredas Rukšėnas nuslėpė skundžiamą asmens kalinimą nacių kalėjime), kurios 4-tame psl. iš tos „pažymos“ 4,5 psl. apimties neproporcingai net 0,5 psl. buvo skirta „paleidimo į atsargą“ sudėtingai „teorijai“ išdėstyti.

O ši A. Rukšėno „teorija“ ir užkliuvo skaitytojams, kaip „iš piršto laužimo“ padarytas teiginys, akivaizdžiai tik pagal PRIELAIDAS sukurptas „kaltinimas“ Didvyriui.

Todėl Ukmergės savivaldybės specialistai, ypatingai juristai, tekste matydami tas labai aiškias prielaidas, pagal teisinę sampratą suprato „pažymos“ teisinį niekingumą.

Tuo labiau, jog būtina priminti, jog buvęs Tyrimų departamento direktorius, o šiuo metu LGGRTC-o Generalinis dr. *Arūnas Bubnys* straipsnio „Lietuvių saugumo policija ir holokaustas ...“ įvade rašė:

„Verta priminti, kad KGB dokumentus būtina kritiškai vertinti ir itin atsargiai jais naudotis (ne tik dėl to, jog KGB galėjo fabrikuoti suimtiems asmenims nusikalstamas veikas, bet ir dėl to, jog patys suimtieji stengdavosi nuslėpti nepalankius faktus arba mėgindavo juos priskirti kitiems asmenims).“⁸

Kaip tik ir priskyrė J. Krikštaponiui tą nepalankų faktą („Baltarusijoje buvimą ...“) du jo kolegos tardyme prieš garsųjį 1962 m. Vilniaus teismą, kurie po jo buvo sušaudyti. Pastarieji pagal visą logiką, privalėjo pakišinėti J. Krikštaponį KGB tardytojams, nes žinojo, kad jis buvo žuvęs. O kiti du „liudininkai“, paprasčiausiai, painiojo pavardes panašių karininkų, ką vienas iš jų tai pripažino, kas aiškiai matosi vienos apklausos stenogramoje.

Dar 2000-siais metais straipsnio apie Lietuvių policijos 2-asis (Vilniaus) ir 252-ąjį batalionus irgi įvade⁹ dr. A. Bubnys taip pat rašė, kad „... sovietinio saugumo sudarytos bylos nėra itin patikimas informacijos šaltinis, vis dėl to jos padeda atkurti batalionų istoriją.“.

Taip, kad, tik istorijai dalinai, gal galima okupantų duomenis atsargiai naudotis, bet tik ne kriminalistiniams „apkaltinimams“! Tuo labiau, kad J. Krikštaponiui apkaltinti; LGGRTC-o istoriko *Alfredo Rukšėno* buvo išsigalvota „kaltinamojo demobilizacija“, greičiausiai, supainiojus net du 2-uosius policijos batalionus, ką matome iš pastarojo dr. A. Bubnio straipsnio pavadinimo, kad be 2/12 majoro *Antano Impulevičiaus* bataliono, sukurto Kaune, buvo dar kitas policijos 2-asis

(Vilniaus) batalionas, vadovaujamas kapitono *Aleksandro Kazakevičiaus*, kuris 1941-11-11 traukiniu išvyko į Liubliną saugoti Maidaneko karo belaisvių stovyklą.

Tai, būtent, 2014-12-19 LR Generalinei prokuratūrai A. Rukšėnas savo „pažymoje“ parašė¹⁰ kad, neva, „... 1942 m. rugsėjo 30 d. ltn. J. Krikštaponis buvo paleistas į atsargą iš E-252 bataliono (vadas Bronius Bajerčius). Konkrečių žinių apie tai, kad ltn. J. Krikštaponis (Krištaponis) buvo priimtas į šį batalioną. Nėra. 252-E batalionas buvo suformuotas po to, kai Vokiečių tvarkos policijos vadas Lietuvoje plk. Wolfgangas Denicke 1942 m. gegužės 25 d. išleido ypatingą įsakymą dėl lietuvių policijos batalionų reorganizavimo.“

Apie tą batalionų reorganizavimą dr. A. Bubnys mini pastarojo straipsnio 49 psl., paminėdamas formuojamą naują 252-ąją E (vok.: **Ersatz** – rezervinį, atsarginį) batalioną iš ligtolinio E 1 lietuvių policijos bataliono.

⁸ - citata dr. A. Bubnio paimta iš LGGRTC-o straipsnio internetiniu adresu <https://www.genocid.lt/Leidyba/13/bubnys.htm>, ir iš Lituanistikos adresu <https://etalpykla.lituanistika.lt/fedora/objects/LT-LDB-0001:J.04~2011~1367174853092/datastreams/DS.002.0.01.ARTIC/content>.

⁹ - šis dr. A. Bubnio straipsnis buvo publikuotas moksliniame žurnale GENOCIDAS IR REZISTENCIJA (toliau „G. ir R.“) 2000 m. Nr. 2(8) leidybos ISSN 133463, kurio internetinis adresas <https://www.zurnalai.vu.lt/gr/article/view/39919/37487>

¹⁰ - citata iš 2014-12-19 LR Generalinei prokuratūrai dėl J. Krikštaponio ... veiklos nacių okupacijos metais prie Nr. 13-300 rašto pridėtos istorinės-archyvinės „pažymos“ 4 psl., kuri čia mano visur rašoma per kabutes perkeltinėje prasmėje, nes buvo daug nusiųpta nuo visuomenės ir nuo Lietuvos teisininkų labai svarbių duomenų, kaip skundžiamojo asmens nuo nacių nukentėjimo faktas – jo kalinimas Kauno kalėjime, lyg kalinimas „ne veikla“ būtų. O tą „pažymą“ su jos pristatymo raštu galima pamatyti internetiniu adresu https://www.genocid.lt/UserFiles/File/Titulinis/2016/20160210_krikstaponis_02.pdf

Todėl pagal logiką 2-asis policijos (Kauno A. Impulevičiaus) batalionas, lyg, ir ne kaip neturėjo būti saistomu su 252-E batalionu, nes „SS reichsfiiurerio H. Himlerio 1942 m. spalio 20 įsakymu ir Ostlando tvarkos policijos vado spalio 26 d. įsakymu 252-asis batalionas turėjo vykti į Liubliną ir pakeisti ten esantį 2-ąją lietuvių policijos batalioną.“¹¹ ...“

Todėl Baltarusijoje buvęs kitas 2-asis policijos (Kauno) batalionas ne kaip pagal logiką negalėtų būti saistomas su 252-E batalionu, kad nebuvusiam Maidaneke batalionui paistyti apie „W. Denickes reformą“, kai tas **kaunietiškas 2/12 batalionas niekur nebuvo reformuotas ir pagal dr. A. Bubnį batalionas baudžiamąją operaciją Varkalos kaime šalia Šacko atlikinėjo dar 1944 m. sausyje**. O tada, kažkur, maždaug panašiu laiku, buvo prijungtas prie 15-tojo lietuvių bataliono¹² ...

Taip kad, ne aišku, pagal kokią „teoriją“ A. Rukšėnas toliau savo aukščiau nurodytoje „pažymoje“ dėsto taip:

„... turimi duomenys leidžia teigti, kad ltn. J. Krikštaponio (Krištaponio) tarnyba mjr. A. Impulevičiaus batalione pasibaigė 1942 m. pirmojoje pusėje, t. y. arba jį perkeliant į tarnybą **242-E** batalione, arba jį paleidžiant į atsargą dar iki W. Denickes inicijuotos lietuvių savisaugos batalionų reorganizacijos.“

Visai ne aišku, kokie „duomenys“ gali „leisti teigti“ apie „demobilizaciją“ iš trijų vietų vykstančią? Kaip galima suprasti A. Rukšėno „logiką“, kai rašo, kad „Konkrečių žinių apie tai, kad ltn. J. Krikštaponis (Krištaponis) buvo priimtas į šį batalioną. Nėra.“? (Paskutinį žodį paryškino šių eilučių autorius.)

Tai kokią „teisę“ 252-E vadovybė turi į „atsargą paleidinėti“ nepriimto pas

juos karininko? Tuo labiau, kad kitame tos „pažymos“ sakinyje vėl A. Rukšėnas rašo, neva:

„Po demobilizacijos iš 252-E bataliono, t. y. 1943 m. Itn. Juozas Krikštaponis (Krištaponis) tapo Lietuvos. laisvės armijos (LLA) nariu.“

Juolab, kad ir čia aukščiau dėl raudonai autoriaus paryškinto A. Rukšėno sakinyje J. Krikštaponį „*perkeliant į tarnybą 242-E batalione*“, kai prieš tai ir po to minimas 252-E batalionas, - tai galima pamanyti, jog „apsirikta spausdinant?“, kai dar, aplamai, toks „242-E batalionas“ ar, išvis, Lietuvoje galėjo egzistuoti? (GOOGLE jo nerodo.)

Tačiau, nelabai norėtusi tikėti, kad tokios labai aiškios klaidos negalima būtų pastebėti. Todėl skaitytojui sumaištis, kai pamato per 10-tį numerių pasikeitusį bataliono numerį. Ir jeigu tame sudėtingame „demobilizacijos“ paaiškinime nėra to bataliono numerio pasikeitimo išaiškinimo, tai skaitytojui, reik manyti, pažiūrėjo į kaip nerūpestingai parašytą „pažymą“, vertą tik kabučių.

Todėl Ukmergės savivaldybės specialistus ir net buvusį merą *Rolandą Janicką šio rašinio autorius girdėjo* vadinant šią „pažymą“ tik kaip PRIELAUDŲ dokumentą, nevertą dėmesio. Juk, sveikai mąstantiems „paleidimas į atsargą“ negali būti vykdomas per „arba“ abejonę iš dviejų - net trijų vietų, kai privalo būti konkretus įsakymas-dokumentas, nurodantis konkretų asmenį paleisti į atsargą.

Juk daug jaunų specialistų yra tarnavusių kariuomenėje ir žinančių, kaip vyksta paleidimai į atsargas. Todėl A. Rukšėno kažkoks visai nerealus „detektyvas“ buvo visai net nesuvokiamas, kaip galima „demobilizuotis“ net iš trijų batalionų, kai tie batalionai net nėra susaistyti pagal pavaldumą?

Tačiau, neva, tą A. Rukšėno „pažymos“ spausdinimo „klaidą paneigė?“ Istorijos institutas ir jos darbuotojas *Mindaugas Pocius*, savo Pažymoje¹³, rašytinoje iš didžiosios raidės, nes jos 11-tame psl. pateikta prieštaringa informaciją paneigia „J. Krikštaponio Baltarusijoje“ buvimo galimybę ir perbraukia iki to 11-to psl. **rašytas apgavystes, skirtas 2021-12-02 mokslinės konferencijos Ukmergėje dalyviams ir visuomenei apgauti**¹⁴.

Ši klaikiausia visų istorijos mėgėjų ir Ukmergės konferencijos dalyvių apgavystė slypi tame, kad čia žemiau **30 pav.**, neva, „atsirado istoriniai šaltiniai“, kurių 2014-12-19 A. Rukšėno „pažymoje“ ne buvo.

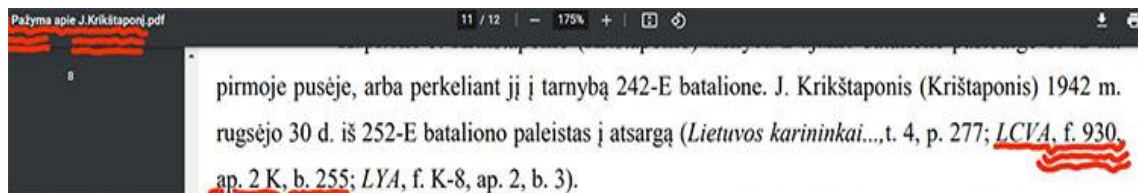
Juk, logiškai galvojant, **jeigu karininkas kažkodėl slapstėsi nuo vokiečių ir dar, net per visą jų okupacijos laikotarpį, tai jau labai abejotina galėjo būti kažkokia neaiški to kariškio apie 1942 m. iki pirmosios pusės „demobilizacija“, kai pagal jo sesers Veronikos pasakojimus jis nuo tų vokiečių slapstėsi, kai grįžo iš kalėjimo.** Tuo labiau, kad A. Rukšėnui paminėjus, jog „*Po demobilizacijos iš 252-E bataliono, t. y. 1943 m. Itn. Juozas Krikštaponis (Krištaponis) tapo Lietuvos. laisvės armijos (LLA) nariu.*“, tai nebelieka jam kada ir kalėti nacių kalėjime, o po to nuo jų slapstyti be jokios prasmės dar net per visą jų okupacijos laikotarpį. Tuo labiau, kad apie tą J. Krikštaponio bėgimą iš vokiečių armijos ir slapstymąsi Ukmergės rajone patvirtina ir minėtas NKVD dokumentas, kuris čia buvo minėtas.

Dar svarbiau, kad tik ką Rusijoje išleistos melagingos „Lietuvos istorijos“ autoriaus ekstremistinio ANTIFA veikėjo paleckininko *Giedrius Grabavičius*, pagal kito bolševikinės pakraipos Anarchijos veikėjo pseudo „istoriko“ *Evaldo*

Balčiūno sukurptą šmeižtą apie 2015 metus, kai yra kalbos, jog jiedu organizavo piketą prie Didvyriui skirto paminklinio akmenų, tai po to buvęs politkalnys, tada dar vadovavęs Ukmergės Lietuvos laisvės kovotųjų sąjungos Ukmergės skyriui *Zigmas Vašatkevičius* su *minėtu jau a. a. Julijonu Čeponiū*, organizavo ekspediciją pasikalbėti su J. Krikštaponio kaimynais. Apie tą ekspediciją 2025-01-12 per Juozo Krikštaponio žūties 80-mečio pagerbimą Ukmergėje pranešė vietos LPKTS skyriaus vadovė *Aldona Kalesnikienė* ir apie tos vykdytos ekspedicijos aplinkybes šių eilučių autoriui papasakojo minėto Zigmo žmona. Pagal ją, visi kaimynai tvirtino, jog Juozą matė visą laiką kaime ir jie jam dėkingi už gyvybių išgelbėjimą, kai vokiečiai norėjo nubausti gyventojus už sovietinių diversantų nužudytus du vokiečius.

Tada pažinojusieji J. Krikštaponį labai pyko ant išsigalvojusių bolševikinių piketuotojų ir todėl aktyvistai, sužinoję, jog J. Krikštaponis į jokią Baltarusiją nebuvo išvykęs - jį po kalėjimo matė visą laiką buvusį kaime, nusprendė toliau minėti J. Krikštaponio žūtį ir nekreipti dėmesio į komunistuojančių piketuotojų paskleistą šmeižtą. Aktyvistus parėmė tada ir tuometinis meras *Rolandas Janickas*. Juk A. Rukšėno „pažymoje“ ta J. Krikštaponio „demobilizacijos“ „abra kadabra“ rodė istorikų neargumentuotų PRIELAUDŲ žaismą ir **savivaldybės specialistai matė, jog Didvyriui „kaltinimai“ tik prielaidomis negali būti grįsti.** -

O, štai, minėtos 2021-12-02 Ukmergėje mokslinės konferencijos išvakarėse Pažymoje pas M. Pocių „atsirado?!“ patvirtinantys J. Krikštaponio „paleidimo į atsargą įrodymai“, nurodyti net dvejomis dokumentų signatūromis! Tos signatūros pačiame jo Pažymos svarbiausiąjame 11-tajame (priešpaskutiniajame) psl., štai, čia žemiau [30 pav.](#) parodytame:

[30 pav.](#): ištrauka iš LII (Lii) Pažymos su raudonai pabrauktu istorinio šaltinio nuoroda. Tą pačią melagingą nuorodą teikia ir LGGRTC naujoji "pažyma" savo 10 psl.

IŠVADA: Galima daryti prielaidą, jog J. KRIKŠTAPONIO

BIOGRAFIJOS SUKLASTOJIMO PRIEŽASTIS yra Vilniaus ir Kauno 2-ųjų batalionų supainiojimas ir per tą supainiojimą jam išgalvotą "demobilizacija", be kurios nebūtų kelio į kitas klastotes —

¹³ - su Instituto darbuotoju M. Pociumi galima susipažinti internetiniu adresu <https://www.istorija.lt/mokslo-skyriai/xx-amzius-istorijos/mindugas-pocius?132>

¹⁴ - citata iš ⁵ -toje išnašoje minėto dr. A. Bubnio straipsnio 50 psl., kurio inter. adresas <https://www.zurnalai.vu.lt/gr/article/view/39919/37487>

¹⁵ - pagal dr. A. Bubnio knygos „Lietuvių policijos batalionai“ 102 psl., kurio i. adresas <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/mino/bubnio-liet-polic-batalionai.pdf>

¹⁶ - apie kažin koki-neaiškų, neva, „241-E batalioną“ rašoma Istorijos instituto Pažymos labai svarbiame 11-tame psl., kurio inter. adresas [https://www.ukmerge.lt/uploads/Lietuvos%20istorijos%20instituto%20pa%C5%BByma%20apie%20J.%20Krik%C5%A1taponio%20\(Kri%C5%A1taponio\)%20biografij%C4%85%20ir%20veikl%C4%85/Pa%C5%BByma%20apie%20J.Krik%C5%A1tapon%C4%AF.pdf](https://www.ukmerge.lt/uploads/Lietuvos%20istorijos%20instituto%20pa%C5%BByma%20apie%20J.%20Krik%C5%A1taponio%20(Kri%C5%A1taponio)%20biografij%C4%85%20ir%20veikl%C4%85/Pa%C5%BByma%20apie%20J.Krik%C5%A1tapon%C4%AF.pdf) Tos Pažymos savivaldybės tinklalapyje adresas yra <https://ukmerge.lt/lietuvos-istorijos-instituto-pazyma-apie-j-krikstaponio-kristaponio-biografija-ir-veikla/?lang=lt>

¹⁷ - apie apgavystes Istorijos instituto Pažymoje buvau išpėjęs raštu Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo pirmininkei *Skirgailei Žalimienėi*, kuri internet. adresas yra <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/sasajos/index-admin-teis.htm>

8-toji tema:

NEJAU DEMASKUOTA KLASTOTĖ DĖL J. KRIKŠTAPONIO
 „paleidimo į atsargą“ IŠ 3-jų DARINIŲ: 2/12-tojo,
 252-E IR NEEGZISTAVUSIO Lietuvoje 242-E BATALIONŲ,
 APGAUNANT SKAITYTOJUS-SPECIALISTUS
 SU NETIKROMIS SIGNATŪROMIS ?

Tačiau aukščiau [30 pav.](#) matant M. Pocius „išvadoje?“ be 252-E dar ir net 242-E batalioną, kurio tokio Lietuvoje nebuvo, į kurį, neva, J. Krikštaponis „pateko“ ir demobilizuojasi dar ir iš kito panašaus 252-E bataliono, tai jau dar didesnė „abra kadabra“ pasidarė, nei pas A. Rukšėną, kurioje M. Pocius parašė:

„Kapitono J. Krikštaponio (Krištaponio) tarnyba 2-ajame batalione pasibaigė 1942 m. pirmojoje pusėje, arba perkeltą jį tarnybą 242-E batalione. J. Krikštaponis (Krištaponis) 1942 m. rugsėjo 30 d. iš 252-E paleistas į atsargą (Lietuvos karininkai ... t4, p. 277 ...) ...“

Jau čia galima įžiūrėti visišką absurda, akiai nuo A. Rukšėno „pažymos“ nurašytą svarstomo herojus tarnybos „pasibaigimą 2-jame batalione“ su keista „arba“ abejone, perkeltą herojų į kažkokį 242-E batalioną, kurio tokio Lietuvoje nebuvo ir dar keisčiau jau iš kito 252-E bataliono atsiranda konkreti 1942 m. rugsėjo 30 d. „J. Krikštaponio į atsargą“ paleidimo data.

VISIŠKAI NE AIŠKU, KAIP GALIMA NET IŠ TRIJŲ SKIRTINGŲ BATALIONŲ NET SKIRTINGAIS LAIKAIS VIENAM ASMENIUI DEMOBILIZACIJĄ VYKDYTI - **kas tarnavo kariuomenėje, čia tokios „teorijos“ neprivalo suprasti.**

Aišku, skaitytojas pamanyt, kad M. Pocius visai nieko negalvodamas, „su klavišu ne tą bataliono numerio skaičių išmušė“. Bet, kai visiškai idealiai tuos pačius „vapaliojimus“ parašė A. Rukšėnas, o M. Pocius viską akiai tik nusirašė (žargoniškai „nusišperino“), tai visai ne juokinga darosi. Negi „neįmanoma“ pastebėti nesąmonės, kad jas „būtina“ M. Pociui atkartoti? Bet abejas pažymas skaičiams jau gaunasi visiška sumaištis, kai M. Pocius čia aukščiau Pažymos citatatos pabaigoje po, neva J. Krikštaponis „iš 252-E paleistas į atsargą“ čia pat skliausteliuose nurodytos to paleidimo į atsargą kaip ir „įrodymai“-signatūros, čia praeitoje 10-tos temos [30 pav.](#) parodytos. Tuo labiau, kad kaip „paleidimo į atsargą įrodymui“ („Lietuvos karininkai ... t4, p. 277 ...“) parašyta ir tas „įrodymas“ čia žemiau [31 pav.](#) parodytas, jau kitame leidinyje.

Taigi, tame Lietuvos karininkų sąvade, išleistame Lietuvos kariuomenės 100-mečiui pagerbti, matome apie J. Krikštaponį konkrečias žinias sudėtas, bet jo LSD 2 PPT batalioną LABAI KOREKTIŠKAI visai nepaminėjus, kad tas batalionas, buvo Baltarusijoje, kurioje tik pervadintas „nuo 1941-10-28 - 2 apsaugos batalionas“.

Galima manyti, jog sąvado sudarytojai privalėjo matyti J. Krikštaponio

vadovautos 2-osios kuopos KGB-istų sudarytą minėtą Sąrašą, kuriame yra įrodymas, jog Baltarusijoje J. Krikštaponis būti negalėjo ir todėl joje sudarytojai net nepamini Baltarusijos.

Tačiau iš 252-E bataliono, neva, „1942 09 30“ „paleistą į atsargą“, t. y. jau gerokai rudenį ir praleistas čia sąvade 1943 m. J. Krikštaponio LLA-jai priklausymas. Tai labai svarbi aplinkybė praleista, dėl ko atsiranda didelis tarpas po, neva, „demobilizacijos“ dėl ko norintys J. Krikštaponį kaltinti, turi gerą progą bandyti „įterpti į tą tarpą“, įkišant, neva, J. Krikštaponio „daboklę“, kaip tai padarė doc. *Nerijus Šepetys*, kuriam, ta „daboklė“, atseit, „nelabai ką pasako“^{[Šepetys](#)}.

Tik labai gaila, kad tokiomis patyčiomis mėtosi ne bet kas, o Lietuvai „istorikus ruošiantis?“ docentas, kuris daboklės nuo kalėjimo neskiria, kai daboklėje prasižengėliai laikomi tik iki mėnesio, o minėtas NKVD dokumentas nurodo J. Krikštaponį laikytą tris mėnesius ir laikytą kalėjime pažymį.

.

Tuo labiau, yra kalbų, kad jis buvo laikomas VII-tame ar VI-tame forte, kuriame buvo žinomas Karo kalėjimas^{[KaroKAL](#)}.

Apie tai buvo užsiminusi Juozo sesuo Veronika, bet tai į Atsiminimus nebuvo įtraukta, kaip tada atrodžiusi nereikšminga detalė, kuri dabar gali būti labai svarbi, galinti paaiškinti, kodėl neliko suimtųjų dokumentų. Juolab, buvo bandyta jų ieškoti tuos VI-to forte kalinių sąrašus, bet, susidarė įspūdis, kad jie, lyg, slepiami. Galėjo kas iš kalbų ir forte numerių sumaišyti, nes VII-tame forte tikrai buvo laikomi prasikaltusieji naciams, nes mano kolegos, žinomo Šaulių vieno iš vadų dėdė buvo 1943 m. laikomas irgi už susimušimą su vokiečiu, nes jiems nenorėjo tarnauti.

31 pav.: sąvado (enciklopedijos) „Lietuvos kariuomenės karininkai ...“ 4-to tomo 277 psl. ištrauka, kurią galima [PASIDIDINTI](#), o taip pat iš [ORIGINALO](#) dviejų puslapių paskaityti ir pamatyti, į kur nueina bei iš kur [ateina](#) raudonos rodyklytės pažymėtos signatūros perfomanso mano nupieštos

adresas <https://www.lrt.lt/naujienos/lietuvoje/2/15633562/istorikas-jeigu-tiesos-pripazinimas-sugriau-s-tapatybe-tokia-tapatybe-turi-buti-sugriauta-KaroKAL> - minimas Karo kalėjimas VI-tame forte aprašomas Andrejaus STOLIAROVO, kur to aprašymo internetinis adresas yra <https://portalcris.vdu.lt/server/api/core/bilstreams/d18d4fe8-e28e-4e43-93b1-4bb776cd1df0/content>

Todėl tame VII-tame forte galėjo būti įrengtas nacių atskiras kalėjimo skyrius, atskirtas nuo karo belaisvių-ukrainiečių jau ir po koncentracijos stovyklos rugpjūčio 10 d. (1941 m.) panaikinimo, skelbiamo Vikipedijoje? Kiek patikima yra Vikipedija, nenurodžiusi tos koncentracijos stovyklos dokumentą? Juolab, J. Krikštaponį sesuo VI-tajame forte lyg kalinamą minėjo ir fortų tyrinėtojas Arvydas Pociūnas irgi mano, kad vokiečiai galėjo panaudoti lietuvišką Karo kalėjimą, jei J. Krikštaponį sužinojo kaip kariškį? Tačiau jis buvo laikomas ir su komunistais vienoje kameroje, o minėtas istorikas tyrinėjęs buvo tik I-mojo pasaulinio karo Kauno fortų istoriją. Juolab, VI-tajame forte buvo karo belaisvių stovykla. Galima manyti, kad visus forte kalinamųjų sąrašus galėjo išsivežti vokiečiai, arba sovietai, rengiantis Niurnbergo procesui? Gal š tų sąrašų NKVD generolas Piotras Kapralovas ir paminėjo J. Krikštaponio suėmimą-kalinimą bei paleidimą „iš po sargybos“? Todėl tik ką per Birželio sukilimui surengtą konferenciją Seimo konstitucijos salėje, ją atidaręs Arvydas Anušauskas pabrėžė, kad reikia tyrinėti Vokietijos archyvus.

O, sugrįžtant prie, neva, „1942-09-30 iš 252-E bataliono paleistas į atsargą“, tai net dr. A. Bubio knygoje apie batalionus 155 psl., aprašant Kauno apygardos 252-ąją lietuvių policijos batalioną, pradėta nuo 1942 m. gegužės mėn. 25 d. Vokiečių tvarkos policijos vado Lietuvoje plk. *Wolfgango Denickės* įsakymo, kuriame rašoma, jog „formuojamas naujas 252E, t. y. rezervinis, atsargos (vok. Ersatz), batalionas bus sudarytas iš ligtolinio E1 lietuvių policijos bataliono.“

Todėl pagal logiką, ne kaip nesuvokiama, kaip iš naujai formuojamo bataliono gali būti kokie nors karininkų „paleidimai į atsargą“, kai tame dr. A. Bubnio knygos straipsnyje net nėra tokių nesąmonių paminėtų? Juolab karininkai net pavardėmis suminėti - apskaityti skaičiais konkrečiais, o rezervinis E1 batalionas kažkodėl nei literatūroje ir nei internete neberodomas, matyt, kaip laikinasis, trumpai egzistavęs?

Taip, kad visiškai ne aišku, kaip J. Krikštaponis galėjo atsidurti tuose abejuose batalionuose ir dar kažkokiam 242E nežinomame, pagal A. Rukšėną - M. Pocių, kai J. Krikštaponio paskutinysis 2/12 batalionas ne kaip istorinėje literatūroje nėra saistomas su tais E rezerviniais batalionais?

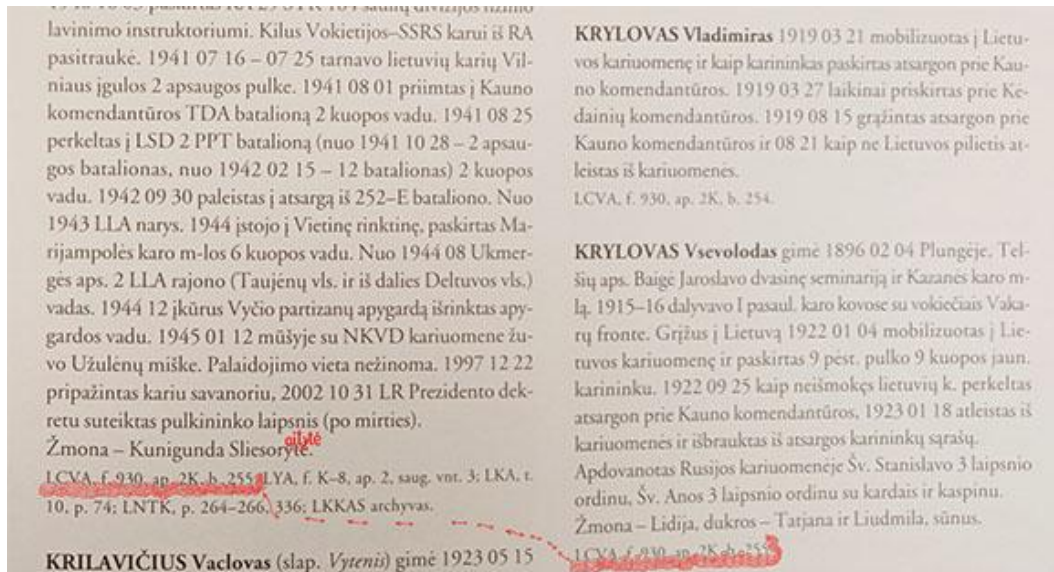
Nebent, kaip po kalėjimo negrįžusiam, ten, galimai sveikatą apgadinusiam, tame kalėjime; dėl blogo maisto, gal vokiečių kokiam nors mulkinimui sukurpta „demobilizacijos“ imitacija, kad naciai galų nesurastų?

Todėl, gal nereikėtų stebėtis, atsiradusia kažkokia rudenine konkrečia „paleidimo į atsargą?“ data? Tačiau jeigu tokia konkreti data yra, tai todėl privalėtų būti parodytas kažkoks dokumentas, tą datą pagrindžiantis. Kur jis toks? Todėl privalu po nurodytas signatūras ekskursiją padaryti:

Dar svarbesnė detalė tame Lietuvos karininkų sąvade-enciklopedijoje yra tai, kad prie Juozo Krikštaponio pridėtos tos pačios signatūros, kurios parodytos M. Pociaus citatoje. Dėl jų sąvade, loginiu supratimu, neturėtų šokiruoti, ypač, Ypatingojo (LYA)

archyvo signatūra, nes tai žinios apie pateikiamo asmens visą biografiją, o ne tik jos detalę, kaip M. Pociaus, atseit, „paleidimo į atsargą“ pateiktos. Tačiau ir tame sąvade [32 pav.](#) pirmoji Centrinio valstybinio (LCVA) archyvo signatūra pasidarė keista, nes ją raudonai perfomansu pažymėtasu ir rodyklytėmis nuvestas į ...

Prieš parodant, į kur tos raudonos rodyklytės nueina, privalu, pranešti, jog mes-kraštotyrininkai **buvome šokiruoti didžiausia Istorijos instituto sukurpta apgavyste, kai mums LCVA archyve buvo atnešta visai ne J. KRIKŠTAPONIO, o kito karininko byla.** Kokio, kito, žiūr. žemiau į [32 pav.](#) šalia J. Krikštaponio esančio:

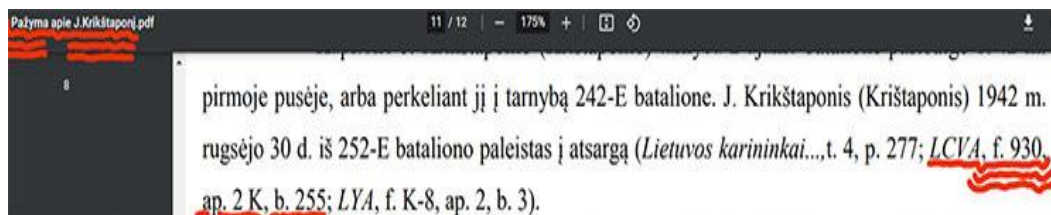
[32 pav.](#): dvi vienodos asmeninių bylų signatūros Lietuvos karininkų sąvade. Ši vaizdą galima [pasididinti](#), o taip pat tos knygos sąvado [atsidaryti VISA 227 psl.](#)

Sunku suvokti, kokiam reikia būti istorikui nepastabiam, ir neturėti patirties darbe su istoriniais šaltiniais, kad nepastebėti [32 pav.](#) dvi vienodas signatūras asmeninių bylų, kur tokio absurdo būti negali, dar esančių viena šalia kitos tame pačiame knygos puslapyje. Jame pagal alfabetą yra šalia J. Krikštaponio du pirmieji Lietuvos karininkai rusai *Vladimiras* ir *Vsevolodas KRYLOVAI*, kurie turi vienodą biografijos ypatybę - nemokėjimą lietuvių kalbos ar neturėjimą Lietuvos pilietybės ir todėl paleisti atsargon ir net iš atsargos išimti. Kas svarbiausia, šių pastarųjų asmeninių bylų paskutiniai signatūrų 255 ir 254 skaičiai skiriasi tik per vieną skaičių, o su J. Krikštaponiu vienodi skaičiai būti negali, kaip tai skirtingi asmenys.

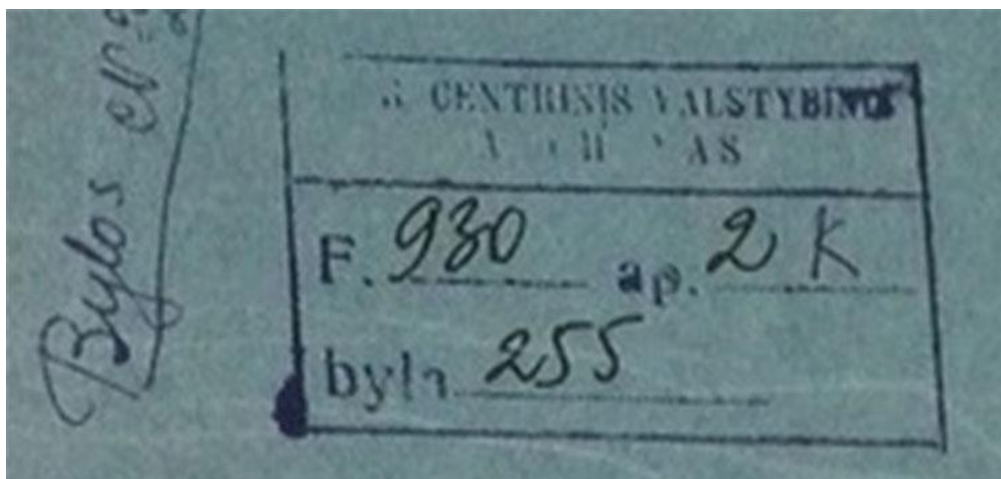
Šios Lietuvos kariuomenei jubiliejinės knygos karininkų žinių sudarymas buvo aišku, jog tai kolektyvinis darbas. Todėl reikėtų ištirti, kas buvo atsakingu už abejotinų „žinių“ apie J. Krikštaponio „paleidimo atsargon“ absurdo pateikimą ir už iškraipytą jo žmonos pavardę?

Tuo labiau, kad visi specialistai, dirbantys su LCVA archyvų fondais, žino, jog fondas 930 yra karininkų asmeninių tarnybinių bylų fondas ir J. Krikštaponio asmeninė byla yra tame pačiame fonde, bet apraše 1, o pati byla 1378 numerio, kurių **M. Pocius ne tik nematė, bet ir tų dokumentų nematydamas, tikras pasakas savo publikacijose rašė apie J. Krikštaponio asmenvardį, apgaudinėdamas skaitytojus bei 2021-12-02 Ukmergės konferencijos dalyvius.**

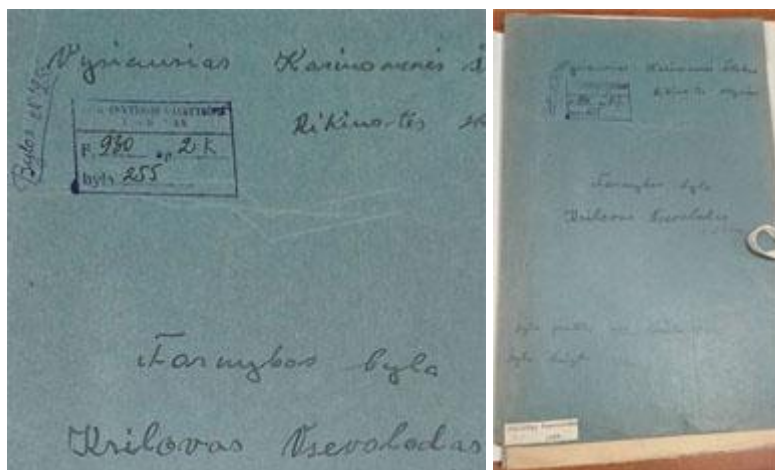
Todėl Istorijos instituto apgavystei įrodyti, reikia čia vėl [30 pav.](#) nuotrauką atkelti ir ją sugretinti su M. Pociaus nurodytu dokumentų byla; raudonai pabraukta:

[33 pav.:](#) čia jau [30 pav.](#) pakartota ištrauka iš LII (Lii) Pažymos su raudonai pabrauktu istorinio šaltinio nuoroda-signatūra, matomą čia žemiau.

[34 pav.:](#) Lietuvos Centrinio valstybinio archyvo (LCVA) bylos antspaudas su [33 pav.:](#) nurodyto 930 fondo, 2 K aprašo ir 255 bylos antspaudas, atitinkantis [33 pav.:](#) nurodytu Pažymoje

[35 ir 36 pav.:](#) praplėstas bylos antspaudas su pačios Tarnybos bylos dalies ir visos bylos vaizdai bei pavardė, kieno ta byla yra, kurios visas vaizdas yra dar ir čia žemiau parodytas

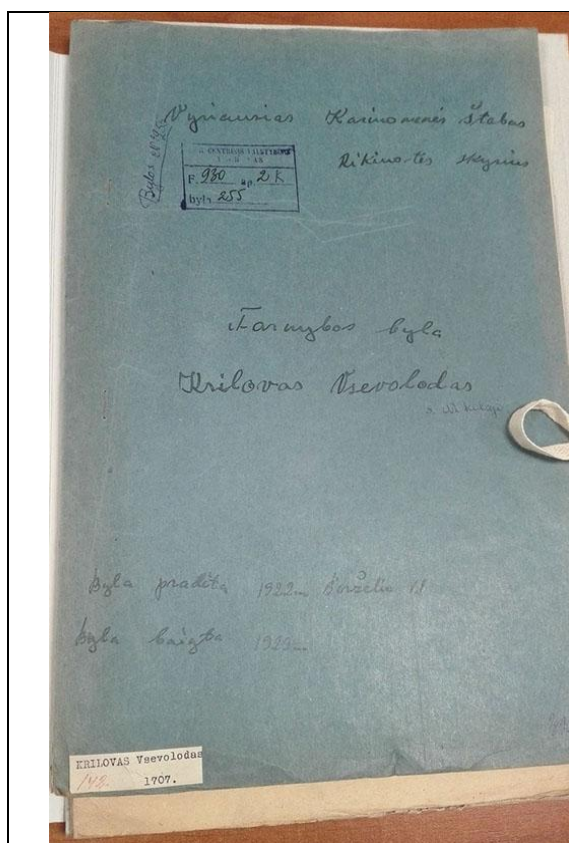
PRIMENAMA: kadangi praėjusioje 2014-12-27 LGGRTC tik prielaidų „pažymoje“ Alfredo Rukšėno apie paleidimą į atsargą buvo „įrodinėjama“ tuo, kad „J. Krištaponio 1942 m. antroje pusėje iš 2/12 bataliono paleidimas į atsargą“ konstatuojamas tik tuo, kad nebuvo rasta jokių dokumentų apie paleidimą į atsargą.

O M. Pociaus [Pažymos 11 psl.](#) jau, neva, atsirado „paleidimo į atsargą įrodymai“, kuriuos čia matome, pateikus absoliučiausią nesąmonę byloje, kuri buvo pradėta, kai Juozui buvo 10 metų, ir pabaigta, kai jam buvo 17 metų, juolab, tai kito asmens byla. Tai tokie Instituto „įrodymai“?

O čia ir buvo pati klastingiausia Istorijos instituto apgavystė; tomis klaidingomis signatūromis, nurodančiomis į, neva, „J. Krištaponio demobilizacijos“ kažkokius

„dokumentus“, kurių ir kitoje signatūroje būti negalėjo, nes tai buvo 1939-1941 m. laikotarpio NKVD dokumentai, o juose žinių apie būsimą „1942 m. demobilizaciją“ būti negalėjo, nes tais metais sovietų Lietuvoje jau ne buvo - reikia „istorikui?“ tik mokyklinio lygio Lietuvos istoriją žinoti. Todėl ir yra pats didžiausias nekorektiškumas, kai prie signatūros nenurodomas, bent, dokumento pavadinimas. Jei būtų nurodyta, bent, bylos pavadinimas, apie „J. Krikštaponio demobilizaciją“, tai jau pats skaitytojas suprastų, kad istorikas niekus rašinėja. Todėl tik signatūrų parodymas ir yra didžiausia net specialistų-skaitytojų apgavystė, priverčianti „tikėti“ išdėstymais ir verčianti ISTORIJĄ NE MOKSLU, O TIKĖJIMU-RELIGIJA.

Kadangi per 2021-12-02 Ukmergėje mokslinę konferenciją dėl J. Krikštaponio šis „paleidimo į atsargą“ pseudo „įrodymas“ ir kitos Istorijos instituto melagystės-apgavystės, kaip ši didžiausioji-kvailiausioji apgavystė - šios bylos signatūra neleido abejoti dėl „J. Krikštaponio Baltarusijoje“ pasakos, todėl privalu dideliame formate parodyti vieno pirmųjų Lietuvos karininko Vsevolodo Krylovo bylos aplankalą, per kurį vos Ukmergėje nenuimtas paminklinis akmuo minėtam Didvyriui. Todėl į istoriją turėtų įeiti, kaip nemokšiškausias istorinio „tyrimo“ [37 pav.](#) pavyzdys - minėto karininko byla:

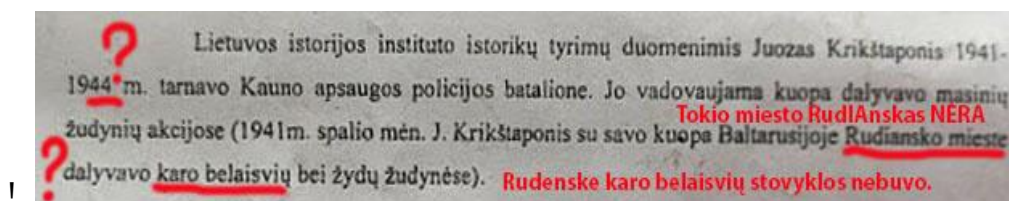

[37 pav.](#): visa raiški byla, kurią aš LCVA archyve nufotografavau 2021-12-31 9 val. 38 min. 16-toje sekundėje, kas matosi iš mobiliojo telefono fotografavimo programos įvardinto tos nuotraukos failo, kur galima [atsidaryti labai raišku 3,13 MB \(mega baitu\) vaizdą](#), bylos aplankalo kokybei įvertinti.

Nemokšiškas; gaudytis archyvinuose dokumentuose, pranoksta sveiko supratimo ribą dar ir todėl, kad LCVA archyvo 930 fondo dokumentai yra tarpukario Lietuvos ir Istorijos instituto (M. Pociaus) nurodyti dokumentai apie J. Krikštaponio „paleidimą į atsargą karo metais“ būti negali, nes tai jau kitas istorinis tarpsnis. Tuo labiau ir kita Istorijos instituto (M. Pociaus) pateiktoji Ypatingojo archyvo LYA, f. K-8, ap. 2, b. 3 signatūra į 1938-1941 m. m. laikotarpio NKVD bylas taip pat apie jokiais būsimųjų 1942 m. „demobilizaciją“ būti negali. Pagal tą NKVD signatūrą tik nuo visuomenės slepiamą apie J. Krikštaponio mokymąsi teisės fakultete antrąjį patvirtinimą mes-kraštotyrininkai aptikome ir apie tai čia [galima atsidaryti](#) NKVD dokumentą

Visų šių apie J. Krikštaponį pačių kvailiausių klastočių akcentas krenta

Istorijos institutui. Kaip tik 2014-06-30 Istorijos institutas rašė Ukmergės merui Vydui Pakniui, kad to Instituto „duomenimis?“ Juozas Krikštaponis, neva, „1941-1944 tarnavo Kauno apsaugos policijos batalione....“, ignoruojant jo Vietinėje rinktinėje dalyvavimą, vėliau LLA narystę bei kaip Vyčio Partizanų apygardos sukūrimą ir jo kalinimą nacių laikais. Dėl nepilno „Kauno apsaugos policijos“ bataliono pavadinimo, nenurodžius jo numerio, nebeaišku, nes Kauno apygardoje dr. A. Bubnys nurodo net 11 policijos batalionus. Stebina gyvenvietėje, neva, „Rudiansko mieste ... karo belaisvių ...“ nurodymas rašte, kai toje neteisingai parašytoje vietovėje niekas negirdėjo jokių „karo belaisvių“ stovyklų, o 1939 m. tik 1128 gyventojų turėjusi gyvenvietė „miestu“, tikrai, tada ne galėjo vadintis ir ji net dabar taip nesivadina. Svarbu, kad dėl tų absurdu „detalesnę informaciją“ Ukmergės merui siūloma kreiptis į LGGRTC-ą. Iš tai galima dabar suprasti, jog jau tada Institutas Centrą galėjo klaidinti savo „duomenimis?“ išsigalvotais.

! 38. pav.: šios „grožybės“, skirtos Ukmergės savivaldybės administraciją apgauti su absoliučiomis nesąmonėmis ir yra 2014-06-30 pripaistytos Istorijos instituto rašte, kuri galima ATSIDARYTI ir „pasigrožėti šedevru“, kur šio tyrimo metu, net nebuvo patikėta, buvo pamanyta kad tai klaidžiojanti „internetinė klastotė?“, kokia tai? Todėl teko kreiptis į savivaldybės administraciją, kuri patvirtino, jog iš tiesų tokį raštą buvo gavusi. Todėl šio rašto autoriui dr. Rimantui Mikniui teko man įteikti kopiją, kad jis „pasigrožėtų“ savo darbuotoju, kuris sukūrė tą „grožybę“, nes garbingas dr. R. Miknys yra ne to amžiaus specialistu ir akivaizdu, jog pasitikėjo ne aišku kuo, nes pagal raštvedybos standartus turėjo ir to rašto sudarytojas būti įrašytu. Pagal internetą nuo 1997 m. Istorijos institute dirbantį XX-to amžiaus skyriuje matome Mindaugą Pocių ¹³⁾

Taip, kad galima įtarti tą patį M. Pocių savo buvusiam direktoriui „kiaulę pakišus“, nes braižas toks pats rašyti bilę ką, ir šių eilučių autorius jau įteikė buvusiam direktoriui jo 2014 m. Instituto šią 38. pav. „grožybę“.

9-toji tema:

SVARBIAUSIŲ LIUDININKŲ; PANEIGUSIŲ IŠSIGALVOJIMUS APIE J. KRIKŠTAPONĮ ... - SĄSAJOS SU LGGRTC-o ĮKŪRIMU IR KOVŲ ATMINTIES ĮAMŽINIMU

O galutinai „J. Krikštaponio Baltarusijoje“ buvimo paneigimą galima pamatyti liudininkų parodymų gausą išstudijavus. Todėl dabar dėl galutinio „Baltarusijoje J. Krikštaponio“ paneigimo, pirmiausiai svarbiausių liudininkų parodymus reikėtų čia pateikti nuo Šviesiosios Atminties pirmųjų LGGRTC-o vadovų kalinimo vietų, su kuriomis šių eilučių autoriui teko gerai susipažinti, ten būnant rekrūtu tame baisiausiame krašte, kur vien lageriai kalinių. Ne seniai, i Amžinybę palydint, teko atsisveikinti su autoriaus buvusiu vyr. treneriu Juozu Starkausku, su kuriuo teko plušėti moksleivių Orientavimosi sporto bare, o po Nepriklausomybės paskelbimo Juozas pradėjo LGGRTC-o kūrimą. Kaip ne keista, jis kalėjo kažkur ten, kur tarnavo šių eilučių autorius ir ten, kur kalėjo pirmasis LGGRTC-o generalinis direktorius Vytautas Skuodis. ...

Ir kaip ne keista; su Vytautu kalėjo bei bendravo labai ir poetas Henrikas Salelionis, kuris pagal tardymo protokoluose parodymus, buvo vienas iš „Baltarusijoje J.

Krikštaponio“ neigėju, pasakęs, kad „2-ai kuopai iš pradžių vadovavo lt. Krištaponis, po jo- lt. Tamošiūnas“ (čia 39 pav. matoma), kur pastarasis ir buvo pirmojo pavaduotoju.

39 pav.: ištrauka iš Henriko SALELIONIO 1961-06-20 Kaune Tardymo protokolo pagal aprašą 324 lap. 2, kur paskutiniame sakinyje liudijimas apie leitenantą Krištaponį kuopos vadu buvusį tik iš pradžių, o vėliau jo pavaduotojas V. Tamošiūną nurodo. Galima VISA protokolo puslapi atsiversti, o tai pat galima ir pirma psl. potokolo atsiversti, ir net trečia psl., 4-tą psl. ir 5-tą psl.

Tai buvo aišku, kad J. Krikštaponis kažkur dingo, jei jo pavaduotojas perima kuopą. Lygiai taip pat pasakė ir iš Punios puskarininkis Juozas VĖSA dar prie Tamošiūno pridėjęs ir KGB nustatytą Baltarusijoje 2-osios kuopos vadą Nikodemą Reikalą, apie kuriuos abu pasakė, jog „Jie keisdavosi“. Tiksliau, J. Vėsa pasakė taip: – „Mūsų kuopos vadu iš pradžių buvo Krištaponis, vėliau Tamošiūnas, Reikalas. Jie keisdavosi“.

40 pav.: ištrauka iš puskarininkio Juozo Vėsos liudijimo, kurį šių eilučių autoriui atsiuntė jau čia ne kartą minėtą Centro vardu A. Rukšėno išsamų 14 psl. Atsakymą, įrodydamas, kad Centras privalėjo žinoti, jog tas liudijimas yra neigiantis herojaus "Bltarusijoje" buvimą, ir ką dabar Centras jau Teisme tai pripažino.

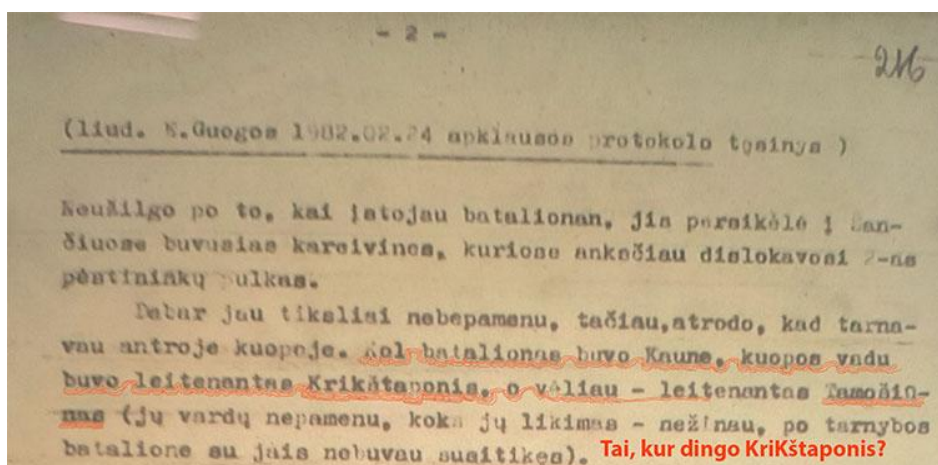
Šio puskarininkio Juozo Vėsos, iš Punios kilusio, labai svarbų liudijimo galima ir originale 1962-01-22 Tardymo protokolą 41 pav (tik ne „apklausos“, kaip visad čia 40 pav. A. Rukšėnas rašo, neskirdamas tardymo nuo apklausos) atsiversti:

41 pav.: ištrauka iš Juozo Vėsos 1962-01-22 Tardymo protokolo, kurį galima VISA psl. atsidaryti.

Tai dar tvirtesnis akcentas, paneigiantis minėtą M. Pociaus fantaziją, neva, apie „J.

Krikštaponio kaitaliojimąsi“ su N. Reikalu, kai J. Vėsa rodo J. Krikštaponį tik iš pradžių buvusį. Tai pagal sakinio logiką, tas buvęs „iš pradžių“, na, ne kaip negali persikelti į „vėliau“ nurodytą.

Tiesa, abiejų parodymuose nebeaišku, kokį periodą užima jų posakis „iš pradžių“, skirtas J. Krikštaponiui? Tačiau abiejų šių liudininkų to posakio „iš pradžių“ reikšmę patikslino kitas; JAV gimęs ir intelektualiausias liudininkas (vaikystėje gerai besimokęs ir žymus disidentas, vienas iš garsaus Valkų mūšio vadovu, bei kovų atminimų įamžintojas-memuaristas, puskarininkis Edvardas GUOGA, kuris parodymą davė išsamesnį, pasakydamas, kad „*kol batalionas buvo Kaune, kuopos vadu buvo lt. Krikštaponis, vėliau Tamošiūnas*“.

42 pav.: ištrauka iš Edvardo GUOGOS 1982-02-24 Vilniuje apklausos protokolo 2-o psl. ir 216 archyvinės numeracijos lapo,

kurio visą lapą pridedu PRIEDUOSE; dokumentų vaizdų failus su jų užvardymais archyvinių adresų.

Visuose tuose dokumentuose AŠ BRAUKAU-ŽYMIU **RAUDONAI** PERFOMANSO STILIUMI,

kad niekas nepagalvotų, jog tai „KGB-istų žymėjimai“, ir ant tų dokumentų

RAUDONOM RAIDĖMIS PASTABAS-KLAUSIMUS RAŠAU.

(Galima ženkliai pasididinti ir prasiplėsti šį vaizdą.)

Tai idealiai atitinka pirmųjų dviejų parodymams, kurie aiškiausiai įrodo, jog J. Krikštaponio buvimas „iš pradžių“ priklauso tik jo buvimui Kaune, o pasakymas „vėliau“ – tai jau Baltarusijoje buvimo laikmečiui priklausančias. Dar J. Vėsos tardyme tardytojas nelabai aiškiai užrašė, parašęs „Nuvykus į Baltarusiją, ...“, o po to „Mūsų kuopos vadu buvo iš pradžių ...“, dėl ko galima vystyti atvirksčią demagogiją, tam, kuris nenutuokia psichologijos dėsnių, kad liudininkas gali ir nesilaikyti pasakojimo chronologijos, kai tas prisimintas Kaune Krikštaponio epizodas buvo tuo metu, kai jau pradėta pasakoti apie Baltarusiją. Tuo labiau, pasakotojui J. Vėsei trumpasis Kauno periodas galėjo būti jam nereikšmingu ir pasakojimas fiksuotas aiškiai apibendrintasis. Ir tai galutinai įrodo unikaliausias J. Guogos pasakymas, „*kol batalionas buvo Kaune, ...*“.

Šio Edvardo GUOGOS, sūnaus Jono, gimusio 1913 m. JAV Bruklino mieste, vedusio ir pensininko, tada (1982 m.) gyvenusio Šakių miesto Tarybų gatvės 53-5, LIUDYTOJO APKLAUSOS PROTOKOLAS prasideda 215-uoju archyvinio numeriu ir apklausa vykdyta Vilniuje 1982 m. vasario 24 d., pradėjus apklausą 10 val. 30 min. bei pabaigus 12 val. 50 min., kuris saugomas Lietuvos Ypatingajame archyve (LYA) ir Lietuvos centrinio valstybinio (LCVA) archyvo Kopijavimo ir mikrofilmavimo skyriaus nufotografuotas iš FONDO K-40, APRAŠO 2,

kurį nufotografavau iš mikrofilmo Nr. 2 1 .1.0, kurio originalas yra Sov. Sąjungos valstybinio saugumo komiteto (KGB) byloje; t. y.:

ДЕЛО № 13, т.1

„Материалы и отношении нацистского ... преступника И О Д И С А Ю. Ю.“

Pagal BYLOS VIDAUS APYRAŠĄ, prasidedančiu lapu 1, šis E. Guogos apklausos protokolas yra įrašytas 71-u Eilės Nr.-iu ir šio dokumento pavadinimas „Liudytojo Guogos E. J. apklausos protokolas“ su Lapų Nr.-iais 215-218 bei 1982-02-24 pastaba.

gi, galimai per archyvuose dokumentų ignoravimą (be LCVA, dar ir Ypatingojo archyvo) - juose tinkamo dokumentų nestudijavimo, M. Pocius, net, matyt, nematė Juozo GUOGOS

SVARBIAUSIOJO PARODYMO, KAD J. KRIKŠTAPONIS KUOPOS VADU BUVO TIK KAUNE, ir todėl su E. Guogos liudijimu M. Pocius atliko net skandalingiausią falsifikaciją, savo „išvadoje“ jo liudijimą pavertęs atvirkštiniu. Taip, kad šio liudininko, kaip ir rezistentų - žymaus Valkų mūšio vieno iš būrio vadų tapo pamintu atminimas:

Viršuje [43 pav.](#): Edvardo GUOGOS straipsnelis laikraštyje [Tremtinys](#) Nr. 42 (727)-2006 Galima [pasididinti](#) Mūšio vietoje paminklą statė Šakių savanoriai, iniciatyvos ėmėsi šviesios atminties *Juozas Miliušis*. Jie atsiveždavo akmenis, po to rankomis nešė į kalvą. Tuomet daug žmonių prisidėjo, kad atsirastų atminties paminklas, menantis čia vykusias kovas. Prisidėjo ir gyvas po Valkų mūšio likęs partizanas **Edvardas Guoga**. Radom kal vos apačioje tuomet ir žmonių kaulų, vieno tapatybės nenustatė. Čia buvo plika vieta, nebuvo medžių“, – prisiminimais dalinosi šaulių sąjungos narys Arvydas Aleksa Apie tai [rašė DRAUGAS](#).

[44 pav.](#): pro memoriam laikraštyje TREMTINYS Nr. 46 (924)-2010 Galima šio pranešimo vietą [iš PDF formato pasididinti ir prasiplėsti](#).

ATSIMINIMAI, LIUDIJIMAI PIETŲ LIETUVA Edvardas Guoga-
Gładys Tauro apygardos partizano prisiminimai. Apie patį mūšį galima
 dar [paskaityti](#) Partizanų leidinyje, o taip pat ir [Facebook-e](#).

Valkų mūšio vienas iš vadovų *Edvardas GUOGA*

[11 pav.](#): Valkų mūšio scena, man kol kas nežinomo dailininko nutapytas paveikslas, kurį [galima pasididinti](#).

[12 pav.](#): jau išėjęs iš lagerio, bet dar kol kas tremtyje Magadane reikėjo atbūti Edvardui GUOGAI. Galima [didesnė nuotrauką atsidaryti](#)

VALKŲ [Zanavykų mūšis (J. Vaičiūnas.
Ten, kur teka Jotulė ir Nyka, Vilnius, 2013].

Lietuvos partizanų mūšis
prieš sovietinę pasienio
kariuomenę Valkų girioje,
netoli Siesarties versmių,
apie 2,5 km į pietryčius
nuo Sutkų, apie 9,5 km į
vakarus nuo Lekėčių 1945
m. gegužės mėn. 12
d. 1944 m. rudenį
nenorėdami tarnauti
svetimoje kariuomenėje
Lekėčių, Lukšių,
Paežerėlių ir Plokščių
valsčių vyrai pradėjo
slapstyti.

1945 m. pavasarį jie
Vilkyčioje, dabar
vadinamose Valkų
kalvose įsirengė stovyklą
su talpiaisiais, geležinėmis
krosnelėmis šildomais
bunkeriais.

šio pranešimo autorius
/habil. m. dr. *Arimantas*
DUMČIUS/

[13 pav.](#): (DEŠINĖJE) Valkų mūšio paminėjimas
apie 2000-uosius metus vienas iš iniciatorių Valkų
mūšio įamžintųjų centre su lazdele Edvardas
GUOGA. Kiek iš kairės šalia kariškių iš visų
aukščiausias yra medicinos mokslų daktaras-
kardiologas, profesorius, šiuolaikiškos širdies
chirurgijos kūrėjas, mūsų Žmogaus teisių
asociacijos kūrimo vienas iš pradininkų Arimantas
DUMČIUS. Galima [šią nuotrauką pasididinti.](#))

[14 pav.](#): (KAIRĖJE) Edvardas GUOGA

Labai įdomi
detalė čia
dešinėje **IŠĖJO**
BROLIAI
TĖVYNĖS
GINTI [45 pav.](#)
matomos 1982 m.
apklausos,
dalyvaujant:

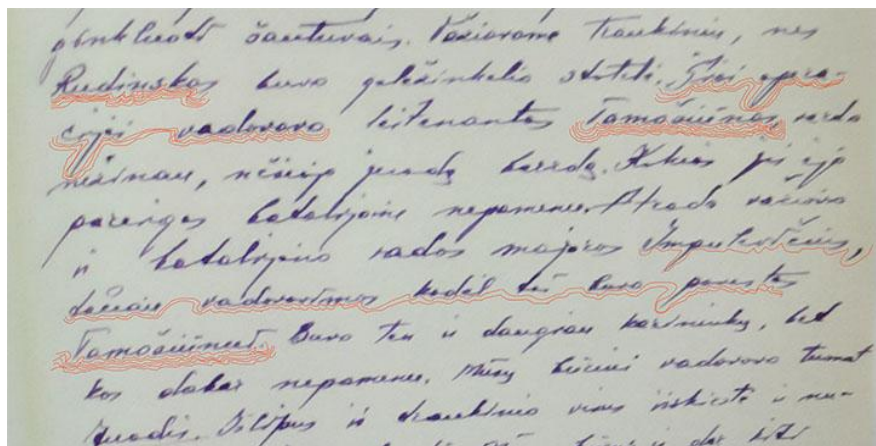
Atsakymas - Ne.
Klausimas - Gal Jūs žinote pavardes Jūsų bata-liono kari-
ninkų, kurie buvo tenai, šaudymo metu?
Atsakymas - Leitenantas Juodis, leitenantas Martišauskas,
puskarininkiai Reicelis, Knyrimas, eiliniai
Tomkus, Juodis. O kur dingo "Krištonis čia - Rudenske" minėtas
M. Kačiulis?
Klausimas - Ar Jūs asmeniškai patys šovėte į pasmerktuosius?
Atsakymas - Ne, aš buvau apsaugoje.

[pav.](#): ištrauka iš 1982-08-18 JAV Specialiųjų tyrimo departamento atstovo Nilo ŠERO

apklausos, kurios galima [18 psl. VISA pamatyti](#).

JAV atstovui iš Specialiųjų tyrimų departamento Nilui Šerui, ir kaltinamojo, aviatoriaus bei žymaus Lietuvos dailininko Jurgio Juodžio gynėjai N. Grybauskaitėi.

Pirmiau, reikia turėti omenyje, jog tada jau Leonido Brežnevo sveikata buvo prasta ir buvo jau prasti reikalai su Blogio imperija, kuri jau turėjo žlugimo simptomus. Taigi, kai Edvardas Guoga minėjo žudynes Rudenske, tai, skirtingai, nei M. Kačiulis, minėjęs J. Krikštonį juose, jo visai nemini, nors jį žino gerai. Taigi, matome, jog Edvardas kaip karininkus mini leitenantus Juodį ir Marcišauską. Kodėl jis nemini Vlodo Tamošiūno, tai jis jo galėjo ir nepastebėti, kaip kitur buvusį. Kur buvo jis, tai kitu „priblokšiu“ - liudijimu šiuo:

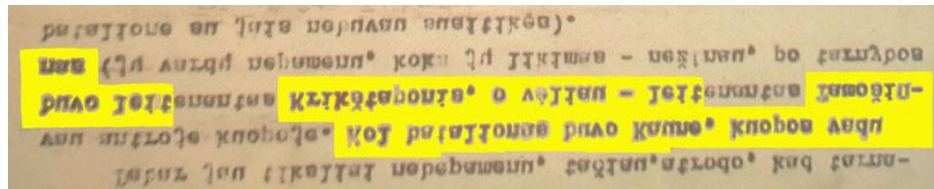

46 pav.: liudijimas J. Vuosaičio 1961-1962 m. m. laikotarpio tardymo protokolo 3 psl. 327 lapas, iš bylos 47386/3, fondo K-40 (pastarojo fondo numerį dar reikia patikrinti, nes neužsirašiau - fotorafluotas tik tas psl, su įdomiu faktu) , kurio [VISA puslapi pamatyti](#) galima.

Kaip matome, A. Impulevičius, kuriam NKVD per kankinimus nervus pagadino Kauno kalėjime, batalionui negali vadovauti, ir, ar ne todėl **J. Krikštonio pavaduotojas Vladas Tamošiūnas tai spec. operacijai vadovauja; Rudensko geto naikinime?** O kur tada buvo kuopų vadai, kodėl tik būrio vadui tai pavesta? Ar tai ne panašu, kad J. Krikštonis tose žydų žudynėse: arba būti negalėjo, arba, nepritarė toms žudynėms, - kur tai „nuošalyje?“ stovėjo, o, gal, visiškai ten būti negalėjo? Kodėl ten; „jį Rudenske“ tik vienas M. Kačiulis „matė“, savo parodymuose besipaniejojantis, o iš bataliono daugiau niekas jo neminėjo nei ten-Rudenske, ir, apamai, Baltarusijoje nerodė niekas, išskyrus, tik dar 3-jų, kurie privalėjo jį rodyti? Tai **šių; tik 4-ių neaiškūs parodymai, tarp kitokių gausių parodymų, negi nėra persvaros abejonei apie „J. Krikštonį Baltarusijoje“, kai yra apie jį žinia Kauno kalėjime atsidūrus, ar ne už savotišką protestą dėl Holokausto vykdymo?** Ar ne todėl, kad po susipainiojimų, tas pats M. Kačiulis, Nilui Šerui iš JAV visai ne į temą, apie Krikštonį; čia pat (kokio pusvalandžio skirtumu) jau visiškai priešingai sušneko apie *naują kuopos vadą Reikalą*? Tai, čia kur, pagal LŽB pirmininkės Fainos Kukliansky J. Krikštonį: žydų „žudynių iniciatorių“?

Minėtiems Henriko Salelionio ir Juozo Vėsos liudijimams galima DEMAGOGIJOS „klavišą įjungti“ ir apsimesti, „nežinant“, kokią laikmetį nurodo šių liudininkų dėl J. Krikštonio pasakyti IŠ PRADŽIŲ, galima postringauti, kad ta, neva,

„pradžia Baltarusijoje“ buvo. Tačiau tą PRADŽIĄ labai aiškiai paaiškina kito puskarininkio - t. y. Edvardo GUOGOS minėtas žymiai tikslesnis pasakymas, kurį vertą į AUKSO FONĄ įdėti, sutriuškinusį bet jokias paskas apie „Baltarusiją“, kai joje bėra nei pėdsako. Todėl dar kartą tenka tekstą parodyti jau AUKSU paspalvintą:

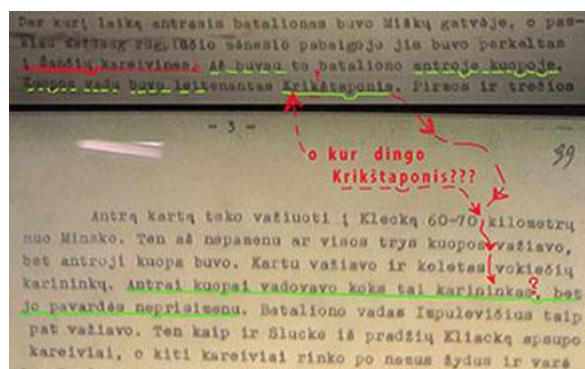

47 pav.: kaip matome, puskarininkis Edvardas GUOGA savo pirmąjį kupos vado pavardę sako jo senuoju - dar nepakeistuoju asmenkvardžiu su šaknyje K raide (apie tai samprotavimą atskirai pateiksiu), pabrėždamas, jog **KriKštaponis VADU BUVO, KOL BATALIONAS BUVO KAUNE**, o vėliau tapusį vadu nurodo jo pavaduotoją Tamošiūną, kurį čia 11 pav.: matome kaip 1-mojo būrio vadą ir normaliai pagal karinę praktiką turinčiu tapti ir kuopos pavaduotoju, kai jo nėra - kur nors jis dingsta, kol vadovybė nepaskirs kuopos vadu kitą.

10-toji tema:

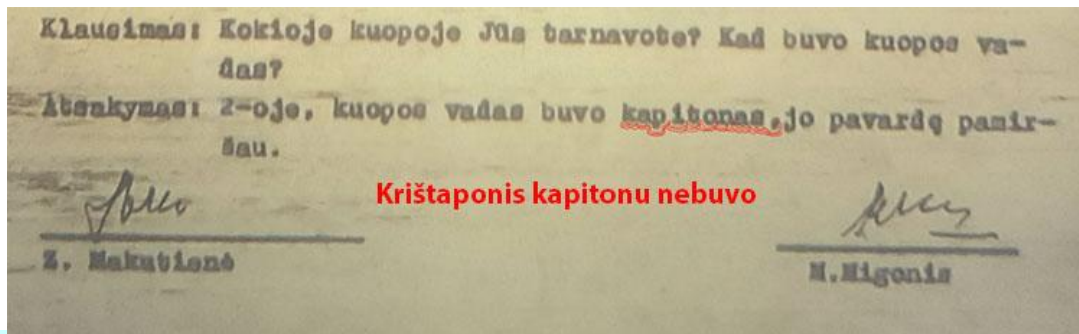
IR KITI LIUDININKAI IRGI PANEIGĖ DVIEJŲ ISTORIKŲ IŠSIGALVOJIMUS

Svarbiausia, jog E. Guogos unikalų paliudijimą patvirtino 1961-07-21 Kaune per tardymą ir **Motiejus Migonis**, leitenantą KriKštaponį paminėdamas pasakojime iki išvykos į Minską, o jau Baltarusijoje (išvyko į Klecką) pasakė, jog „Antrai kuopai vadovavo koks tai karininkas, bet jo pavardės neprisimenu.“

48 pav.: žinojęs-matęs Kaune KriKštaponį, Motiejus Migonis Baltarusijoje nepamena, koks buvo kuopos vadas, kuris taip pat įrodo, jog pirmasis ten nebuvo.

Panašiai M. Migonis ir 1982-08-18 Tarptautinės apklausos Vilniuje metu jau iš karto į klausimą dėl kuopos vado atsakė: „2-os kuopos vadas buvo kapitonas, jo pavardę pamiršau.“:

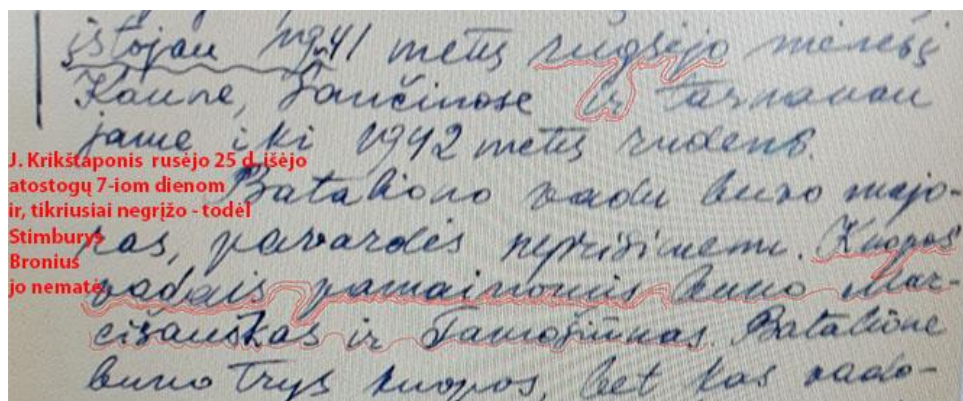
49 pav.: ištrauka iš 1982 m. **Motiejaus Migonio** Tarptautinės Apklauskos Vilniuje protokolo, kurio galima [atsidaryti VISA psl.](#)

Kapitonu, arba vyr. leitenantu buvo žinomas tik Nikodemus Reikalas, kur tokią keistą pavardę daug kas pamišdavo, ir M. Migonis galėjo jos ir nežinoti.

Panašiai ir aš nežinojo ir šių eilučių autorius kaip tik ten (tame kalinių krašte), kai su savo radaru per kovinį budėjimą fiksavo J. Gagarino žudiką – naikintuvą Su-15, kurį 2013-06-11 demaskavo kosmonautas *Aleksejus Leonovas*. O, kaip tik, už jo nugaros stovėjo kovinio budėjimo pamainos viršininkas vyr. leitenantas, kurio pavardės irgi ne prisimena, o gal ir net nežinojo. Todėl dabar negali atrasti dar ir kito liudininko pirmojo mūsų planetos kosmonauto nužudyme.

Taip, kad dėl J. Krištaponio liudininkų psichologijoje kažkiek geriau būtina nusimanyti, nei tie „istorikai“, kurie kario nuo karininko negali atskirti. Todėl čia įterptos Holistiniam TYRIMUI šios labai svarbios detalės.

Įdomu, jog 1982-II-23 (keista, kad „vyrų dienos“ nešventė) apklaustas pensininkas iš Ukmergės **Bronius Stimburys**, patekęs į batalioną tik Šančiuose, iš II-osios kuopos „karininkų prisimena *Tamošiūną, Marčišauską ir Juodį*.“ Todėl nieko keisto, kad nemini net Kaune visai Baltarusijoje nebuvusio J. Krištaponio, kurio taip pat galėjo nematyti ar neprisiminti. Dar aiškiau B. Stimburys, kur tai, per 1960-tųjų m. tardymą, o, gal, ir ankstesnį (iš ranka rašyto 2-o psl. protokolo, kraštotyrininkų prisiūsto iš „f-k-1-ap-b-47386/3, t-4, p-2“ signatūros.), kai pastarojo atmintis buvo geresnė, pasakė, kad „*Kuopos vadais pamainomis buvo Marčišauskas ir Tamošiūnas*.“:

50 pav. ištrauka iš Broniaus Stimburio liudijimas, panašus, kaip ir J. Vėsos, liudijantis apie nuolatinę kuopos vadų kaitą, kuri taip pat neigia galėjusį būti ten tikrą vadą ...

Svarbus tardymas Naujų mokslo metų pradžiai 1961 m. rugsėjo 1 d. vyko viename didžiausių Mordvijos Dubrovlag-o Javas gyvenvietėje, buvusioje netoli mano aptarnaujamų radarų, kur Lietuvos KGB-istų ekspedicijoje pirmuoju tardomuoju pagal

alfabetą tapo **Jonas Arlauskas**. Kaip ne keista, jis Kaune tarnybos pradžiai nurodo kažkodėl ne Krištaponį, o pasakė, jog, atseit, „**Antros kuopos vadu buvo leitenantas Reikalas, vardo neprisimenu**“. (P.S.: paminėjo tą, kurį ir KGB nustatė tos kuopos vadu Baltarusijoje buvus.) Svarbiausia, keista, jog J. Arlauskas į batalioną atėjo, kur tai, rugpjūčio pabaigoje (jau batalionas buvo persikėlęs į Šančius) ir taip anksti N. Reikalo batalione būt negalėjo – jis batalione atsirado tik rugsėjo pačioje pabaigoje. Todėl galima manyti, jog J. ARLAUSKAS N. REIKALĄ PAINIOJA SU J. KRIKŠTAPONIU, nes pastarojo jis visai niekad neminėjo. Tuo labiau, kad N. Reikalas ir J. Krikštaponis buvo iškirtinai panašūs; - abu aukšti ir liekni. Tuo labiau, iš J. Arlausko pasakojimo matome, jog „*Būdami Šančių kareivinėse bataliono kareiviai sargybas nešė prie įvairių objektų Kaune*“. Tai natūralu, kad rikiuotės pratimų galėjo būti mažiau ir galėjo būti situacija, jog J. Arlauskui iš arti galėjo netekti matyti J. Krikštaponio ir todėl galėjo manyti, kad Kaune matė, neva, „N. Reikalą“. Tuo labiau, tuos abu karininkus galėjo painioti ir Stasys Rutkauskas, manydamas atvirkščiai nei J. Arlauskas, - matydamas N. Reikalą, galėjo manyti, kad tai, neva, „J. Krištaponis“. Tuo labiau, kad jis visai nemini N. Reikalo. O tai jau nenatūralu ir pastarojo „parodymai“ dėl, neva, „Krištaponio žudynėse“ labai kertasi su kitų parodymais.

Tačiau J. Arlauskas apie Minske geto naikinimą Komjaunimo gatvėje į vakarus nuo garsiojo teatro, paminėjo, jog „**Antrosios kuopos kareiviams šaudymo metu komandą paduodavo kuopos vadas Tamošiūnas**“.

Dar įdomiau kad J. Arlauskas 1980 m. birželio 3 d. apklausos pradžioje, pradėjęs pasakoti apie Šančių kareivinėse dislokavusį batalioną, tada pasakė, kad „**Kuopos vadu tada buvo Tamošiūnas (vardo nepamenu), o būrio vadu – leitenantas Juodis Jurgis, kaip ir kilęs iš Šančių**“. Nors J. Arlauskas čia pat pasirašo ant įspėjimo dėl žinomai melagingų parodymų davimo atsakomybės, bet po 20 metų čia savo tarnybos pradžiai kuopos vadą nuo N. Reikalo kažkodėl pakeičia į V. Tamošiūną. Gal ką prisiminė neaiškaus ir sukilo įtarimas, kad galėjo tada kuopos vadu būti ne N. Reikalas, o tik į jį panašus kažkoks kitas karininkas, kaip J. Krikštaponis, kurio tokio net nežinojo? Taigi, gal pastarojo pavaduotoją paversti „kuopos vadu“ yra nedidelis netikslumas? Kita neatmestina versija, kad gal specialiai prokuratūros darbuotojui J. Bakučioniui pakišinėjo V. Tamošiūną, kurio likimas buvo nežinomas, kad apsaugoti JAV gyvenantį N. Reikalą? Lygiai taip pat, dėl N. Reikalo apsaugojimo ir J. Rutkauskas gal galėjo pakišinėti J. Krikštaponį, nes galėjo irgi žinoti, kad jis buvo žuvęs?

Tačiau tuos sąmoningus pakišinėjimus istorikams reikia pagaliau suvokti per kriminalistikos mokslą, liudininkų protokolus studijuojant holistiškai, kuriuose yra „J. Krikštaponio Baltarusijoje“ neigimai, nurodant, kad ir KGB nustatytą 2-osios kuopos vadą N. Reikalą, kurį liudijo tokie, kaip **Stanislovas Gervinas**, 1948 m. liepos 28 d. pasakęs „*Reikalas, vardo nežinau, turėjo vyr. leitenanto laipsnį – 2-osios kuopos vadas. Dalyvavo šaudant žydų tautybės asmenis LSSR Kauno miesto VII forte, Baltarusijos SSR – Minske, Slucke, Klecke. Vykdavo į reidus gaudyti ir naikinti tarybinių partizanų. Kur jis yra nežinau, kilęs iš Kauno miesto, Požymiai: aukštas, liesas, plaukai tamsūs, nosis normali*“ (P.S.: pabrukiu aš, kaip pagal kūno sudėjimą panašų į J. Krikštaponį ir kaip kuopos vadą, neigiantį „J. Krikštaponį Minske ir ...“, dėl ko nesuvokiama, kaip galima buvo „kaltinti“ pastarąjį, kai yra archyve duomenys kuopos vadu buvus visai kitu asmeniu!) Taip pat ir **Baltrus Simonavičius** 1948 m.

rugpjūčio 4 d. tardyme parodė: „12-ojo bataliono 2 kuopos vadas kapitonas Reikalas, vardo nežinau, maždaug 40-45 m., buvo ginkluotas pistoletu. Vyko į žydų šaudymus Minske, Klecke ir Borisove. Vadovavo šaudymams, bet pats asmeniškai nešaudė“. (P.S.: pabraukiau aš Borisovo miestą, nes S. Rutkauskas jame minėjo, neva, „Krištonį vadovavus“, kas yra panašu į jau minėtą pavardžių maišymą panašių pagal išvaizdą karininkų. Šioje pastraipoje duomenis man pateikė A. Rukšėnas oficialiu Centro raštu, net 14 psl. apimtyje, už ką ir jam asmeniškai esu dėkingas. O dėl B. Simonavičiaus žemiau pastraipoje siūlyčiau nenustebti:)

Taigi, tašką „kaltinimams J. Krikštoniui“ padeda jau po 13-os metų kalinimo 1961-09-05 netoli Javaso Sosnovkos gyvenvietės Dubrovnyj stovykloje tas pats tardomasis puskarininkis **Baltrus Simonavičius**, net pokalbio pačioje pradžioje pasakęs, jog, „***Kas buvo kuopos vadu, neprisimenu, nes kuopos vadai dažnai keitėsi.***“ Jis iš bataliono 1942 m. vasarą pabėgo, todėl 2-osios kuopos labai dažna vadų kaita buvo trumpuoju 1941 m. pabaigos žudynių metu, kai kiekvienai operacijai vadovaudavo vis kitas karininkas, - taip galima suprasti pagal visų liudininkų parodymus. Dar vieną labai svarbią detalę B. Simonavičius atskleidė, kad „*į Slucką automašinomis važiavo antroji kuopa. Kuopai vadovavo Gecevičius, bet laipsnio neprisimenu, nes jis buvo ne II kuopos karininkas, bet kokios nežinau. Tuomet iš kuopos kareivių sargybą niekas nenešė.*“. Keista, kad šis liudininkas dar žinojo pavardę. Matyt, Gecevičius, kaip specialiosios komandos vadovas, skirtos žudymams, pasiėmęs į Slucką visą Matyt, Gecevičius, kaip specialiosios komandos vadovas, skirtos žudymams, pasiėmęs į Slucką visą 2-ąją kuopą, gal prisistatė, bent, puskarininkiams ir todėl B. Simonavičius atsiminė? O, tai, kad kažkoks karininkas iš kitos kuopos pasiima visą kuopą į operaciją, tai ir yra įrodymas, kad ši kuopa neturėjo jai priskirto vado ir istorikams buvo privalu atkreipti dėmesį į šią svarbią smulkmeną, ties kuria privalėjo atsirasti abejonės dėl J. Krikštonio buvimo ten. Tuo labiau B. Simonavičius tardymo pabaigoje atskleidė ir tai, kad jis 1948 m. liepos 22 d. tardymo metu parodė, kad, neva, „*dalyvavau masiniame žydų šaudyme prie Minsko, Borisove ir Klecke, bet tai neatitinka tikrovės. Tikrumoje aš ten nebuvau ir apie tai nieko nežinau.*“ Iš šio Baltraus paviešinto fakto atsikleidžia, jog **tardomieji ypatingai NKVD laikais buvo verčiami priiimti nebūtas „kaltes“**, o per chruščiovinį Atšilimą lageriuose kalintys jau nebijojo tai sakyti. Todėl galima manyti, kad B. Simonavičius apie Reikalą „liudijo“ dėl atsikabinimo, kad išvengti kankinimų, kurie vėliau buvo uždrausti.

Dėl N. Reikalo yra tokio Steponavičiaus 1948-04-04 rusiškai neaiškia ranka rašytame protokole netiksliai paminėtas; kaip, neva, „būrio vadas (rus: „командир взвода“) kapitonas Reikalas“, kai aišku, kad tai vertimo nesąmonė, nes kapitonas tik būrio vadais nebūna. Tuo labiau, kad toliau tame pačiame protokole nurodytas kapitonas Reikalas, kaip kuopos vadas (rus: „командир роты“.)

Dar svarbiau, kad ir toks jau minėtas Stanislovas Gervinas po 14-os metų 1962 m. vasario 13 d. tardyme (LYA, f. K-1, ap. 58, b. 47386/3, t. 4, l.47), pagal istoriką A. Rukšėną, „pakoregavo parodymus dėl ltn. Nikodemo Reikalo buvimo 2-osios kuopos vadu“, pasakydamas taip: „*Visą savo tarnybos batalione laiką aš buvau antroje kuopoje. Kuopos vadu vienu metu buvo leitenantas Reikalas, o prieš jį Krikštonis.*“ Tai ir pagal J. Gerviną J. Krikštonis **BUVO PRIEŠ N. REIKALĄ - akivaizdžiai tik Kaune**. Gaila, šis istorikas, gal nesuprato to koregavimo esmės, kai kuopos vadais buvo ne vienas ltn. Reikalas, o A. Rukšėnas apie

tai visai nieko nežinojo? O kad N. Reikalas pakeitė J. Krikštonį, tai todėl ir pasakė, kad „prieš jį“. Tačiau S. Gervinas dar aiškiau paaiškino kitą dieną (vasario 14 d.) tardyme, papasakodamas apie karo belaisvių naikinimą, toje vietoje, kurioje S. Rutkauskas minėjo „Krikštonį“, o S. Gervinas pasakė „... *aš mačiau, kai šaudė antros kuopos vadas leitenantas Tamošiūnas iš pistoleto, ...*“. Tai čia vėl prieštaravimas S. Rutkausko nenaudai dėl tos pačios vietovės – „Parodos“, arba „Puškino kareivinių“ karo belaisvių stovyklų komplekso šiaurinėje Minsko dalyje galima spėti tuo, kad S. Gervino yra paminėta alaus darykla, kuri gali būti istorinė, dabar vadinama „Alivarija“, esanti Komarovkoje ir nuo jos iki minėtų stovyklų tik 3-4 km. Be to, S. Gervinas paminėjo labai didelę krūvą lavonų mirusių karo belaisvių, kurios buvo minimos tik minėtoje šiaurinėje Minsko dalyje, nes vakarinėje Minsko dalyje (Masiukovščinoje) karo belaisvių stovykloje prie sovietų buvo R. armijos kavalerijos kareivinės ir ten buvo daug vežimų, patrankoms su arkliais vežioti, su kuriomis patys mirštantys belaisviai išvežiodavo numirusius į karjerus ir ten laidodavo, o šiaurinėje Minsko dalyje tokių sąlygų laidoti mirusiųjų nebuvo.

Jei, pagal M. Kačiulį, duobėse naikino, tai tokių duobių begalė yra priešais šią Štalag-352 stovyklą ir visiškai palei Maciukovščinos geležinkelio stotelės buvusiam kaime Glinišče, jo pavadinimą į lietuvių kalbą išvertus Molynėje, nes ten plytinėms molio karjerų buvo daug, kurių veždavo kiek į šiauriau esantį kaimą Кирпичное (Plytinė), tai, gal, ir nestebintų?

51 pav.: belaisviai iš lazareto mirusius veždavo laiduoti į Molynės kaimo karjerus. Galima [pasididinti](#).

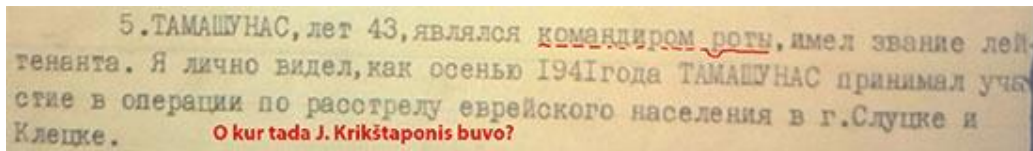
Bet, deja, tose duobėse ir laidėjo nelaiminguosius-mirusius. Juos veždavo iš LAZARETO.

Bet M. Kačiulio „parodymai“ gali būti nepatikimi, nes jis 1961-09-05 Javase teigė, kad JOKIŲ ŽUDYNIŲ NĖRA MATĖS ir yra požymių, kad M. KAČIULIS IŠ KITŲ PASAKOTOJŲ PERPASKOJA, gal, net pagal KGB užsakymą, ruošiantis Tarptautinei apklausai?

Taigi, J. Krikštonio pavaduotojas Vladas Tamošiūnas kaip kuopos vadas Baltarusijoje liudininkų minimas net dažniau, nei N. Reikalas, nes tai natūralu, nes V. Tamošiūnas galėjo būti pavaduotoju ir N. Reikalo, ko istorikai²² nežinojo, nes, matyt, nekreipdavo dėmesio, ką liudijimuose perskaitydavo ir ne visus liudijimus jie tikriausiai skaitė? Taigi, V. Tamošiūną kaip kuopos vadą 1948-10-28 Kaune per tardymą paminėjo **Kazys PETKEVIČIUS**, sūnus Juozo, gimęs 1911 m. Bernatonių kaime, Raudondvario apylinkėje, kuris buvo išvardijęs net 72, jam įsimintinus asmenis, tarp kurių 5-uoju eilės sąrašė paminėjo minėtąjį žodžiais tokiais:

„5. Tamašūnas, metų 43, buvo kuopos vadu, turėjo leitenanto. Aš asmeniškai

mačiau, kaip rudenį 1941 metų TAMASŪNAS dalyvavo žydų gyventojų sušaudymo operacijoje m. Slucke ir Klecke.“ (P.S.: rusiškai pavardė parašyta su paklaida. Šis liudijimas³³ 1979 m. sausio 4 d. perrašytas Liet. SRS KGB valdybos 2-o skyriaus Operatyvinio darbuotojo kapitono Kolesnikovo ir perrašytos tik 18 asmenų iš 72-jų įtraukta.)- -

Todėl šiame K. Petkevičiaus liudijime, ar buvo įtrauktas J. Krikštaponis, skeptikams teks paieškoti originalo, kuris šių eilučių autoriui Ypatingajame (LYA) archyve nepasimaišė. Mat, kaip istorikas M. Pocius kažkur aiškino, kad sovietinio saugumo darbuotojų žuvęs J. Krikštaponis galėjo nedominti ir ... Taigi, logiška tik šiam perrašytam dokumentui, nes perrašinėjęs KGB-istas perrašė, gal, tik tuos, kuriuos reikia teisti? Tačiau minėtame KGB sudarytame 2-osios kuopos Sąraše V. Tamošiūnas pažymėtas kaip NEŽINOMAS, koks jo likimas. Tai, irgi, gal KGB-istų galėjo nedominti, dingęs be žinios, bet jį iš K. Petkevičiaus paminėtųjų sąrašo jau, vien; dėl kaip kuopos vado pareigų išbraukti negalėjo? Bet, deja, 1948 m. NKVD tardytojas, užrašinėjantis parodymus, tikrai, nieko negalėjo žinoti apie „žuvusį Krikštaponį“, - galėjo greičiau žinoti, kad

²² daugiskaitoje istorikai minimi tik sąlyginai, nes tikrasis J. Krikštaponio „tyrinėtojas“ yra Centro istorikas *Alfredas Rukšėnas*, o Istorijos instituto istorikas *Mindaugas Pocius* tik prie jo prisidėjęs ir nesavarankiškai, o tik kaip „studentas?“, pagal pirmojo konsultacijas ir pagal; pirmojo pakištas kopijas, darė antimokslines bei apgaulingas „išvadas“, apie ką M. Pocius ir prisipažino moksliniame „GENOCIDAS IR REZISTENCIJA“ žurnalo 2022 Nr. 1(51) 10-tame psl., rašant, kaip tai matosi to prisipažinimo mano padarytame „šarže“, kurio internetinis adresas - „<http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/sasajos/dekoja-pocius-ruksenui.jpg>“ O to straipsnio internetinis adresas yra http://www.genocid.lt/UserFiles/File/leidysba/Zurnalas/51_zurnalas.pdf, apie kurį platų komentarą išdėščiau mano Prezidentui laiško-studijos išsiųstos 2024-08-10 23:55 3-čioje temoje: „Aplaidžiausio „tyrimo“ įrodymu tapo sukurpta fantazija dėl asmenvardžio ..., ignoruojant svarbiausius archyve saugomus dokumentus“, esančioje 97,1 psl., kurios internetinis adresas yra <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/ind-3.htm> - sutrumpintas K. Petkevičiaus parodymų protokolo 1-o psl. adresas yra <https://kazlusporto.puslapiai.lt/kristapom/ypating-archyv/307-309-petkeviciaus-1948-10-28-parodyma-ir-1978-01-04-lap-1>. o norint patekti į 2 psl. ir 3- psl., reikia tik pakeisti skaičių po „...-lap-1“.

jo nebuvo ..., ir todėl BET KOKS PAMINĖJIMAS PRIVALĖJO BŪTI FIKSUOTU. Tačiau, normaliai savo darbą atliekantis tardytojas gal nelabai į sąrašą trauktų du kuopos vadus ir, dar labiau, pats liudininkas ar nusišnekėti galėtų? Todėl nelabai tikėtina, kad to dokumento originale galėtų „Krikštaponis“ būti paminėtu? Jeigu K. Petkevičius tame 72-jų paminėtųjų sąraše nepaminėjo čia nagrinėjamojo (reikia dar patikslinti), tai galima drąsiai teigti, kad **J. Krikštaponio būti ten negalėjo jau vien todėl, kad kuopos vadu paminėjo jo pavaduotoją, ir tą pavaduotoją paminėjo daug liudininkų**, neskaitant, dar ir kitus karininkus, kurių ne mažai minėjo V. Tamošiūną - net labiau, nei N. Reikalą. Taip, kad, jeigu V. Tamošiūnas buvo J. Krikštaponio pavaduotoju, tai visur pavaduotojo buvimas taip pat įrodo, jog tikrojo kuopos vado nebuvo.

Aišku, tyrinėti reikia nuosekliai ir dar ne pabaiga, kas čia rašoma, nes kuo daugiau tyrinėjų, tai tuo daugiau visokių niuansų atsiranda. Todėl būtina sistemą sudaryti, su tinkline lentele visiems liudijimų pastebėjimams. Tai, kad, aiškesniam

vaizdui susidaryti, šių eilučių autorius yra sudaręs konceptualų parodymų koncentratą dviejų puslapių su tiek pat puslapių paaiškinimų išnašose. Todėl **atsiradus archyvuose naujiems duomenims apie Juozą Krikštaponą, atsirado būtinybė nedelsiant tęsti išsamius viešus tyrimus - konferencijų ciklus, kurios buvo žadėtos Ukmergėje ir buvo nutrauktos dėl prasidėjusio Ukrainoje karo.** Todėl šių eilučių autoriaus ši koncepcija buvo publikuota Pozicijoje ir dar kai kur, bet, kadangi išnašos aiškesnės yra šiose nuorodose, tai siūlytina pastarąją sistemą ir naudotis. O dar labiau apibendrintai:

11-ta paskutinė tema:

APIBENDRINIMAS Jonavos 275-mečiui

Čia visa problema su J. Krikštaponio biografijos klastote yra pagrindinė klaidos priežastis - tai jo „tyrime“ **H O L I Z M O** - t. y.: **VISUMINIO** principo **IGNORAVIMAS**, iš konteksto išimant tik klaidas, ir iš tų klaidų kuriant pasakas, tik pagal klystančiųjų „liudininkų“ „parodymus“, visai nežiūrint į teisingus liudininkus, visai kitaip liudijančius.

Ir norimai „demobilizacijos“ pasakai sukurpti, pasirenkamas lygiai tokio pat pavadinimo kitas 2-asis batalionas - ne Kauno, o Vilniaus, kuriame J. Krikštaponis net netarnavo. Ir jis „demobilizuojamas“ net „iš trijų“ batalionų, nieko bendro neturėjusių su Kauno batalionu.

Dar, svarbiau, kad vienas iš tų trijų **E-242** batalionas net visai Lietuvoje nebuvo, o gal ir aplamai tokio nebuvo? Ir „demobilizuojamas“, nors yra NKVD dokumentas, kad jis dezertyuoja ir slapstosi nuo vokiečių. Ir tam dezertyrui M. Pocius suteikia „kapitono“ laipsnį, nors karininkams laipsnių kelti negali net pats bataliono vadas. Tai žino visi; kas bet kokioje kariuomenėje tarnavo.

O ką žino tas pasakas kurpantieji?

Lygai tas pat buvo ir su Jonavos „istorija“, kai praeitame tūkstantmetyje tada buvęs Istorijos instituto direktorius sovietinėje enciklopedijoje buvo Jonavą vaiduoklių miestu pavertęs, nes jo „įkūrėju“ įkūrimo dienai buvo paskyręs tą, kuris buvo numiręs net daugiau, kaip prieš 20 metų. Tuo numirėliu buvo *Jonas Eustachijus Kosakovskis*, kur toje sovietinėje enciklopedijoje buvo rašoma, jog, neva, jis „Jonavą įkūrė“, nors, kažgi, ar Lietuvoje jis galėjo būti, kai tų Jonavų tais laikais buvo apie keliasdešim?. Net Ivanovas, Džordžtaunas, ir Johanesburgas, taip pat Jonava.

O, mūsų - sportininkų-orientacininkų moksleivių būrelis, dar kelionėmis ir kraštotyra užsiiminėjęs, iš senų jonavičių pasakojimų buvo išgirdę pasakojimų ir kitokią Jonavos vardo kilmę, nei sovietinė „pasaka“ buvo sukurpta, apie „smuklininę Jonienę“. O iš tikrųjų, buvo dvarininkė už Jono ištekėjusi ir todėl ją vadino „Jonienė“. O toksai. Jonas ir buvo Kauno teisėju - to minimo Jono Eustachijaus palikuonis ... eilės ...

Taigi, pagal tą numirėlį Jonava ir buvo atšventusi „įkūrimą“.

Todėl šių eilučių autoriaus **ORIENTAVIMOSI** sporto auklėtinis *Gediminas Sungaila* (dabar jis teisininkas) J.Vareikio vardo gimnazijoje 1998 m. parašė istorijos kontrolinį

darbą, kurį pavadino „**Ar Jonava švęs savo 250-metį?**“ Jis turėjo būti 2000 m. rugpjūčio 8 d.

Tą dieną pirmą kartą ir atšventė Jonava savo tikrą gimtadienį, nes
ORIENTACININKAI NAUDOJASI ŽEMĖLAPIAIS.

Todėl tada tai pirmajai Jonavos šventei tų orientacininkų-moksleivių dėka ir buvo nupieštas [jubiliejinis Jonavos žemėlapis](#), pagal tada naujausias žemėlapių sudarymo metodikas.

Todėl ir dabar; po 25-ių metų, vėl piešiamas žemėlapis; pagal dar naujesnes metodikas.

Todėl šis žemėlapis ir skiriamas [J. Krikštaponiui atminti](#), nes jis daug kartų per Jonavą važinėdavo. **Tam ir buvo sukurta Jonava, kad per ją visi pravažiuotų kariatomis.**

Prieš du šimtmečius ir šių eilučių autoriaus senelio senelis tai pat ėjo per Jonavą į Vilnių, kad jį išvaduoti nuo rusų. Bet nepavykus, vėl, eidamas per Jonavą, grįžo į savo Upytę. Tada tai akcijai vadovavo *Mykolo Kleopo Oginskio* dukros *Amelijos* vyras ... *Zaluskis*, kuris ir buvo Upytės maršalka.

Taigi, greitai 200-mečio jubiliejus minėto 1831 m. sukilimo bus!

Pagarbiai
Vytenis Aleksandraitis
tel.: +37064021719
el. paštas: trenerisvytenis@gmail.com